

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

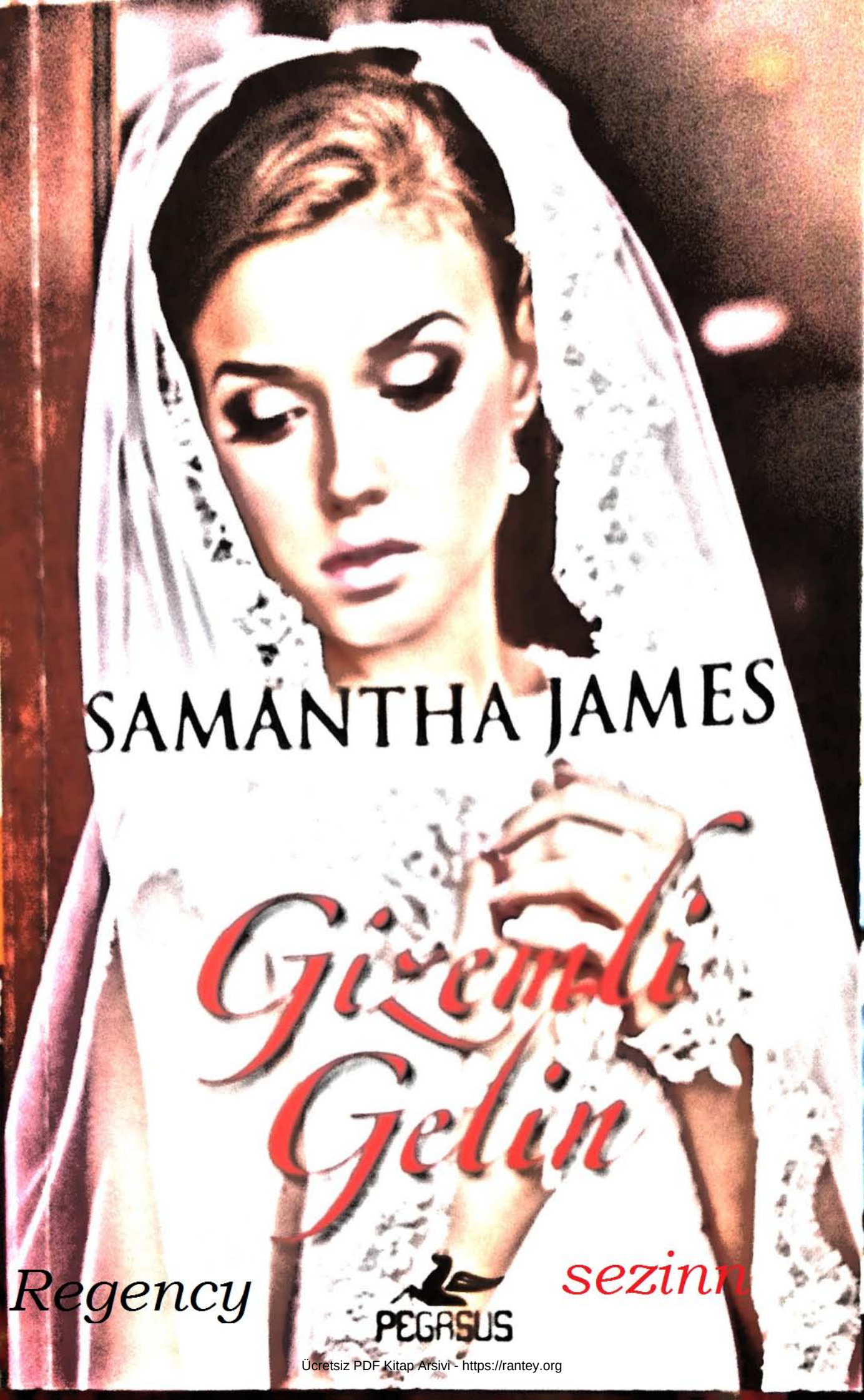
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SAMANTHA JAMES

*Gizemli
Gelin*

Regency

PEGASUS

sezinn

MASKELER ARDINDAKİ DERİN TUTKU

SIR VE GİZEM DOLU BİR AŞK MASALI

Leydi Maura O'Donnell ölüm döşegindeki babasına bir söz verir: İki yüz yıl önce ünlü bir korsan tarafından çalınıncaya dek aileye bolluk getirmiş, sihirli bir Kelt emaneti olan Işık Çemberi'ni eve geri getirecektir. Bu eşsiz hazine artık korsan soyundan gelen Gleneden Dükü'nün elindedir ve Maura onu geri almayı aklına koymuştur.

Alec McBride ise kandırıldığının farkındadır. Leydi Maura baştan çıkarıcı tavırlarıyla onu oyuna getirmiş ve evliliğe zorlamıştır. Ama yaptıklarının bedelini ödeyecektir. Alec onu kendine âşık edecek, büyüleyecek ve dize getirecektir... ta ki genç kadın, Gleneden Dükü'yle hiç karşılaşmamış olmayı dileyinceye dek.

İntikam oyununa kendilerini kaptıran Alec ve Maura kalplerinde olup biteni fark edemezler. Evlilikleri sahte olsa da engel olamadıkları bir gerçek vardır: Birbirlerine duydukları tutkulu aşk.

Regency

sezinn

"James'in sırrı mükemmel öykülerine kattığı duygu derinliği ve kalemde saklı."

Giriş

Eski Bir İrlanda Efsanesi

Sisler ve zamana hapsedilmiş sihirden bir efsane türemiş. Bu efsane McDonough Klanı olarak bilinen halkın topraklarında doğmuş. O topraklarda, yarımadanın hemen kıyısında rüzgâr, deniz ve gökyüzü yeryüzüyle buluşur, Kelt Rahipleri hükümdarlık sürer ve paganlar Kelt tanrılarına taşlarla çevrili bir tapınakta dua ederlermiş. Hikâye der ki; Işık Çemberi burada, Kelt Rahipler tarafından sihirle ortaya çıkarılmış. Deniz ve gökyüzünden, su ve topraktan beslenen bu çember hayatın sonsuz döngüsünün sembolüymüş. Saf gümüşe basit bir halka şekli verilmiş ve başı sonu olmayan bir çember oluşmuş.

Işık Çemberi, taş bir sunağın üzerinde kendi gücüyle havada durup yavaşça etrafında dönerek çevresine sıcaklık ve sayısız renk yayıyormuş. Keltler, McDonough Klanı'nın ibadet eden ve sonsuzluğa inanan tüm insanların kutsanacağını söylüyorlarmış.

Işık Çemberi o kadar merak uyandırıyormuş ki St. Patrick bile onu görmeye gitmiş. O da Çember'i, McDonough halkını ve topraklarını kutsamış. Çemberin kadim ibadet yerinde kalması gerektiğini ve klanın onun koruyuculuğuyla görevli olduğunu söylemiş. Bu kutsamaya karşılık olarak McDonough Klanı topraklarına ve insanlarına şans ve iyilik getirsin diye kiliselerini St. Patrick adına inşa etmişler.

Mevsimler gelmiş geçmiş, McDonough insanları Işık Çemberi'ni bu sonsuz hayat döngüsünü kaybetmenin, iyi şanslarını da kaybetmek anlamına geldiğine kanaat getirmişler. Bu, inanışları ve kaderleri olmuş. Yüzyıllar boyunca her gece Işık Çemberi, St. Patrick Kilisesi'nin kuzey penceresinden ışığını saçmış. Sisleri, ay ışığını en karanlık geceleri ışılatmış, söz verildiği gibi McDonough topraklarına şans ve bolluk getirmiş. Sıcaklık ve umut tacıymış, bi ışığı hiç söndürülememiş.

Ta ki Kara İskoç'un denizlerde talan edilmedik yer bırakarak McDonough topraklarına Işık Çemberi'ne sahip olmak için liği geceye kadar...

İşte o zaman efsane gerçek olmuş.

Patrick, Roma İmparatorluğu döneminde, İrlanda'da Hristiyan misyoneriği iskoposluk yapmış bir din adamıdır.(ç.n.)

Birinci Bölüm

O gün de diğerleri gibi başladı.

Ama nedense Leydi Maura O'Donnell bugün farklı bir şeyler olacakmış gibi hissediyordu.

Gecenin siyah perdesi çekilirken gün ışığı kendini göstermeye başladı. McDonuough Kalesi'ndeki sıcak yatağında uzanan Maura, solgun ışığın, gözle görülebileceği en yüksek noktaya uzanışını seyretti. Işık gölgelerle savaşıp kehribar rengi ve pembeleri ortaya çıkardı. Son olarak da açık perdelerden süzülünceye kadar yeryüzüne saçıldı.

Her kim İrlanda'da dünyanın her yerinden daha fazla yağmur yağdığını söylemişse burada, adanın en kuzeyinde hiç yaşamamış olmalıydı.

Artık tam olarak ayılmış olan Maura yataktan kalktı. Haziran ayının ortalarıydı fakat hâlâ sabahları biraz soğuk oluyordu. Yerde halı yoktu bu yüzden soğuk zemini hisseder hissetmez ayak parmaklarını geri çekti. Jen, kâhya kadın, bir zamanlar görkemli

Işık Çemberi o kadar merak uyandırıyormuş ki St. Patrick bile onu görmeye gitmiş. O da Çember'i, McDonough klanı topraklarını kutsamış. Çemberin kadim ibadet yerinde bulunduğu gerektiğini ve klanın onun koruyuculuğuyla görevli olduğunu söylemiş. Bu kutsamaya karşılık olarak McDonough Klanı toprakları ve insanlarına şans ve iyilik getirsin diye kiliselerini St. Patrick adına inşa etmişler.

Mevsimler gelmiş geçmiş, McDonough insanları Işık Çemberi'ni bu sonsuz hayat döngüsünü kaybetmenin, iyi şanslarını da kaybetmek anlamına geldiğine kanaat getirmişler. Bu inanışın kaderleri olmuş. Yüzyıllar boyunca her gece Işık Çemberi, St. Patrick Kilisesi'nin kuzey penceresinden ışığını saçmış. Sisleri aydınlatmış ve en karanlık geceleri ışılatmış, söz verildiği gibi McDonough topraklarına şans ve bolluk getirmiş. Sıcaklık ve umut taşıyan gibi ışığı hiç söndürülememiş.

Ta ki Kara İskoç'un denizlerde talan edilmedik yer bırakarak McDonough topraklarına Işık Çemberi'ne sahip olmasını getirdiği geceye kadar...

İşte o zaman efsane gerçek olmuş.

1 St. Patrick, Roma İmparatorluğu döneminde, İrlanda'da Hristiyanlığı yayarak ve piskoposluk yapmış bir din adamıdır.(ç.n.)

Birinci Biliim

O gün de diğerleri gibi başladı.

Ama nedense Leydi Maura O'Donnell bugün farklı bir şeyler olacakmış gibi hissediyordu.

Gecenin siyah perdesi çekilirken gün ışığı kendini göstermeye başladı. McDonough Kalesi'ndeki sıcak yatağında uzanan Maura, solgun ışığın, gözle görülebileceği en yüksek noktaya uzanışını seyretti. Işık gölgelerle savaşıp kehribar rengi ve pembeleri ortaya çıkardı. Son olarak da açık perdelerden süzülünceye kadar yeryüzüne saçıldı.

Her kim İrlanda'da dünyanın her yerinden daha fazla yağmur yağdığını söylemişse burada, adanın en kuzeyinde hiç yaşamamış olmalıydı.

Artık tam olarak ayılmış olan Maura yataktan kalktı. Haziran ayının ortalarıydı fakat hâlâ sabahları biraz soğuk oluyordu. Yerde halı yoktu bu yüzden soğuk zemini hissediler hissetmez ayak parmaklarını geri çekti. Jen, kâhya kadın, bir zamanlar görkemli

olan halıyı Maura dışarıda olduğu bir gün odadan çıkarmış ve Maura'nın halı için gözyaşı dökme ihtimalini düşünerek, hüznü dolu bakışlarla onun yok edilmesi gerektiğini söylemişti. Maura eski halı yanarak boyunun, daha doğrusu Jen'in kocası Murdoch'un boyunun üç katı uzunluğunda alevlere dönüşünce Jen'in haklı olduğunu kabul etmişti.

Maura'nın babası Dublin'e bir sonraki gidişlerinde yeni bir halı alacaklarına dair ona söz vermişti.

Maura babasına bu sözünü hiç hatırlatmamıştı. Zaten kitapları elden çıkarmamakta ısrar ediyordu. Bir de güzel, elde dokunmuş bir halıya verecek paraları yoktu. Evin çalışanları her yıl azalıyor, kilitli ve soğuk odalarıysa artıyordu. Artık kalenin ana bölümünde sadece kont, Maura, Murdoch ve Jen kalıyordu. Maura'nın annesi, o daha altı yaşındayken ölmüştü. Maura onu zar zor hatırlıyordu.

Sonunda titreyerek soğuk zemine basmaya cesaret etti ve lava-boya koşturdu. Bir döşeme tahtası gıcırdadı. Maura durdu ve yere baktı, başparmağıyla tahtanın havaya kalkmış köşesini yokladı. Diğer başparmağını da uzun, pürüzlü yüzeyde gezdirdi. Yüzünü yıkayıp saçlarını tarayarak bir kurdele yardımıyla bağlarken zemini ona takılıp düşmeden onarması için Kıvrıcık Patrick'i çağırması gerektiğine karar verdi. Babası her zaman Kıvrıcık Patrick'in –bu topraklarda ona başka türlü hitap eden kimse yoktu– Donegal çevresindeki en iyi marangoz olduğunu söylerdi. Ama onu, günün erken saatlerinde fazla bira içmeye fırsat bulamadan çağırmak gerekirdi. Ve eğer Maura zemini bir an önce tamir ettirmezse, babası kızının Kıvrıcık Patrick'le birlikte kafa çekmiş olabileceğini düşünecekti.

Hüznüyle içini çekti. Kalenin eski ihtişamına kavuşacak şekilde restore edilmesini sağlayacak paraya sahip olmayı arzuluyordu.

Babası nasıl da sevinirdi. Ama bunun hiçbir zaman mümkün olmayacağını biliyordu. Gün be gün değerli eşyaları elden çıkarmak zorunda kalıyorlardı. Henüz yoksul değillerdi fakat bir gün o noktaya...

Hayır. Hayır. Bu şekilde düşünmemeliydi. Güzel günlerin geleceğine inanmalıydı.

Kalenin başka bir yerinde de sabah ritüeli başlamıştı. Maura, babasının koridorun sonundaki odasından çizmelerinin yerde çıkardığı sesi işitiyordu. Kombinezonu ile elbisesini üzerine geçirdi ve Murdoch'un merdivenlerdeki ayak seslerini duydu. Sayamayacağı kadar çok kırk tahta sesi geldi.

Ağır bir kapı açıldı ve kapandı. Kırk bir tahta sesi daha. Maura iç çekti ve döndü. Her zamanki gibi Jen'in zamanlaması harikaydı.

Kısa boylu kadın, yapılı vücudunun el verdiği kadarıyla reverans yaptı. "Günaydınlar size, hanımım."

"Hanımım mı?" diye dalga geçti Maura. "Ne yaptım da senin gözündeki saygınlığımı kaybettim?"

Yaşlı kadın önüne baktı. Başını tekrar kaldırması biraz zaman aldı. Maura ona bakıyordu. Kadının gözleri sulanmıştı. Yoksa...

"Jen. Jen, ne oldu? Neden ağlıyorsun?" Maura onun ellerini tuttu ve onu odaya çekti. "Jen, anlat bana! Sorun ne?"

"Hiçbir sorun yok." Jen konuşmasına güçlü bir ses tonuyla başladı ama sonra sesi titredi. "Sadece... şey, sen bir hanımefendisinsin, hem de hanımların en güzeli."

Maura hâlâ şaşkındı, Jen'in saklayamadığı gözyaşları ve sesindeki kontrol edemediği düzensizlik onu şaşırtmıştı. Hafızasını zorladı ama Jen'i daha önce ağlarken gördüğü bir an hatırlayamadı.

İki oğlu birden Amerika'ya gittiğinde ve Murdoch'la onları tekrar göremeyeceklerini düşündüklerinde bile ağlamamıştı.

"Jen," diye fısıldadı ve aniden boğazı düğümlendi.

"Ben daha farkına varamadan sen büyüdün. Ve ben... ben düşündüm ki sen de, seni hep bir çocuk olarak görmeyi istediğimi ama artık bir hanımefendi olduğunu bilmelisin," dedi Jen. "Beni ağlatacak kadar güzel bir hanımefendisin. Yakında yakışıklı bir genç adam gelir ve seni gelini olarak alır. Seni özleyeceğim, Maura. Seni özleyeceğim." Başarısız bir şekilde gülümsemeye çalışırken Maura'nın omzundaki kadifemsi bukleyi okşadı.

Bu sözlerden etkilenen Maura kollarını Jen'in yapılı vücuduna doladı ve onu sıkıca kucakladı. Annesinin ölümünden sonra babası tekrar evlenmemişti ve Jen, onu büyüten kadın, tanıdığı tek anne figürü olmuştu. Onu teselli etmiş, yaralarını sarmış ki çok yarası olmuştu ve yaramazlık yaptığında onu azarlamıştı. Murdoch da ona aynı şekilde davranmıştı. Bu yüzden o ikisi hizmetliden öteydiler. Çok öte.

Onlar da en az babası kadar ailesiydiler.

Uzun süre birbirlerine sarılmış bir şekilde kaldılar. Maura yine uyandığı zamanki gibi bir duyguya kapıldı... farklı bir şeyler olacaktı duyusuna. Bu histen bir türlü sıyrılamıyordu.

Sonunda Maura geri çekildi ve Jen'in yüzüne baktı. O ana kadar fark etmediği yeni kırışıklıklar gördü. Başparmağını kırışıklıkların üzerinde gezdirdi, incecik izler hizmetçinin yüzüne işlenmişti. Maura'ya göre onların ilerleyen yaşıyla bir ilgisi yoktu. Onlar güzelliğin, hayat, sevgi ve bağışlamaktan doğan, onun iyiliğini, güzel ruhunu gösteren karakterinin ortaya çıkardığı çizgilerdi.

“Bir yere gideceğim yok, Jen.” Maura iç çekti, gülümsemeye çalıştı ve başardı. “Çünkü tanıdığım genç erkeklerin hiçbiri ya-kışıklı değil. Hepsi hâlâ kız kardeşlerine taş atıyorlar! Bu yüzden bir kocam olması pek muhtemel değil.” Dilini dışarı çıkararak gözyaşlarını önlüğünün kenarına silen Jen’i güldürdü.

McDonough Kalesi onun eviydi. Aslında Maura atalarının topraklarını terk edebileceği ihtimalini aklına hiç getirmemişti.

Tekrar birbirlerini kucakladılar ve sonra odadan çıkıp farklı yönlere gittiler. Maura koridorun aşağısına ilerledi. Babasının, gazetesi için seslendiğini ve Murdoch’un da onu teslim etmek için merdivenleri tırmandığını duymuştu. Gazete Derry’den bir gün kadar geç gelirdi. Ama kahvaltı için aşağıya inmeden önce gazete okumak ve keyifle çayını yudumlamak kontun alışkanlığı haline gelmişti. Maura babasına günaydın demek için hafifçe kapısını tıklattı.

Ses yoktu.

Tekrar tıklattı. Yine ses gelmeyince kapıyı açtı ve kafasını içeri uzattı. “Baba,” dedi neşeli bir sesle, “Sen ve Jen benimle oyun oynamak için anlaştınız...”

Aniden sustu.

“Baba?” diye fısıldadı ve ardından bağırdı, “Baba!”

Babası, yüzünde Maura’nın daha önce hiç görmediği bir ifadeyle ona bakıyordu. Şaşkın görünüyordu. Ve... bakışlarında başka bir şey daha vardı. Tanımlayamadığı bir şey. Yüzü kar gibi beyazdı. Okuduğu gazete, kont kendini kaldırmaya çabalarken yere saçılmıştı.

Maura ileri atıldı, aynı anda Murdoch’a seslendi. Babasının kolunu, onu biraz olsun kaldırmak için kendi omzuna atmayı

başardı. Kollarını babasının üst bedenine sardı ve var gücüyle onu yatağa kaldırdı. Babası ulak tefek biri değildi bu nedenle ancak Mucks hırsına gelince onu yatağa taşıyabildiler.

Babası uzandı. Yüzü kul rengiydi. Kalkmaya çalıştı ama sırt üstü yatağa yığıldı. Konuşmaya çabaladı fakat başaramadı.

Maura bir elini onun göğsüne bastırdı. "Şişşt," diye sakinleşmeye çalıştı. "Kınıklama, baba. Biraz dinlen."

Fakat onu bu hale getiren her neyse, kont onunla savaşıyordu. Maura bunu hissedebiliyordu, babasının yüzüne yerleşen sınırlar ve öfke ifadelerinde bunu görüyordu. Dudakları ayrıldı. Yine konuşmaya çalıştı.

Maura sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Onu hiç bu şekilde görmemişti.

Arkasında duran Murdoch'a baktı. "Bir doktor çağır," dedi sessizce. Gözlerindeki korkuyu Murdoch'un görmüş olduğunu biliyordu ama sesinde korkudan eser yoktu. Babasının endişeli olduğunu anlamasını istemiyordu.

Aniden babasının vücudundan yayılan bir sıcaklık hissetti. Parmaklarını onun alnına bastırdı. Ateşten yanıyordu. Gözlerini sıkıca kapadı ve sonra açtı. Çok uzaklardaki vadilerde yer alan tarlalar kadar yeşil, Maura'ninkilere benzeyen gözleriyle ona baktı.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun Maura. Biliyorsun."

"Üşütmüş olmalısın, baba. Hepsi bu..."

"Bu tüm McDonough lordlarının başına geldi. Onunla savaşamazsın, çocuğum. Onu durduramazsın. Babam da, babamın babası da aynı şeyi yaşadı. Ölüm, hiç uyarı yapmaksızın McDonough'lara gelen ölüm. Randall O'Donnel zamanından beri kaç kuşaktır bu böyle!"

Yüzümü İsteyen Kurşunlar

"Ah, Maria!" riefen die beiden Frauen einander entgegen.
 "McDonough hat zusammen mit Francis das so große Geschäft mit
 Südschiffen gemacht. McDonough hat die Schiffe und Francis hat
 kommissioniert. Aber jetzt sind wir beide in der Stadt." "Dann
 laßt sie mich nicht!" Sie war ein wenig stolz auf ihre kleine
 Gegend in diesem kleinen, hübschen Ort."

Maura's husband, who presided at the table, was the most
 obliging of men. Our arrival in the morning found the
 oysters. McDougall's restaurant was the best in the
 city, and the food was excellent.

Muhterim bir ıstıval. Bütünün bu bir ıstıvalıdır. Bütünün
Kerem vâkıfını sırtıdır. Bütün her zaman ıstıvalı ve ıstıvalı
Her zaman. Şimdi bu bu bir ıstıvalı. Bu bir ıstıvalıdır. Bütünün
Sanki kulübe bu bu bir ıstıvalıdır. Bu bir ıstıvalıdır. Bu
duygudan kurtulmaya. Bu bir ıstıvalıdır. Bütünün bu bir ıstıvalıdır.
İçin gücü ıstıvalıdır.

Begun ki yara sulahi "Soyar" hai. Kahi nahi aayen.

[illegible]

Baldassarri ambasciatore Maura in Svizzera. *Giorno 22*
 Cembri. Maura ricevuto anche nelle sue dimore.

Yüzü kızdırınca kâzemin zâhir, kâmpâk kâğıtlara kâğıtlar
İnsanlar oru, şairlerin ve şairlerin kâğıtlar kâğıtlar kâğıtlar

başardı. Kollarını babasının üst bedenine sardı ve var gücüyle onu yatağa kaldırdı. Babası ufak tefek biri değildi bu nedenle ancak Murdoch yardımı gelince onu yatağa taşıyabildiler.

Babası uzandı. Yüzü kül rengiydi. Kalkmaya çalıştı ama sırt üstü yatağa yığıldı. Konuşmaya çabaladı fakat başaramadı.

Maura bir elini onun göğsüne bastırdı. “Şişşt,” diye sakinleştirmeye çalıştı. “Kınıldama, baba. Biraz dinlen.”

Fakat onu bu hale getiren her neyse, kont onunla savaşıyordu. Maura bunu hissedebiliyordu, babasının yüzüne yerleşen sinir ve öfke ifadelerinde bunu görüyordu. Dudakları ayrıldı. Yine konuşmaya çalıştı.

Maura sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Onu hiç bu şekilde görmemişti.

Arkasında duran Murdoch’a baktı. “Bir doktor çağır,” dedi sessizce. Gözlerindeki korkuyu Murdoch’un görmüş olduğunu biliyordu ama sesinde korkudan eser yoktu. Babasının endişeli olduğunu anlamasını istemiyordu.

Aniden babasının vücudundan yayılan bir sıcaklık hissetti. Parmaklarını onun alnına bastırdı. Ateşten yanıyordu. Gözlerini sıkıca kapadı ve sonra açtı. Çok uzaklardaki vadilerde yer alan tarlalar kadar yeşil, Maura’nınkilere benzeyen gözleriyle ona baktı.

“Bunun ne olduğunu biliyorsun Maura. Biliyorsun.”

“Üşütmüş olmalısın, baba. Hepsi bu...”

“Bu tüm McDonough lordlarının başına geldi. Onunla savaşamazsın, çocuğum. Onu durduramazsın. Babam da, babamın babası da aynı şeyi yaşadı. Ölüm, hiç uyarı yapmaksızın McDonough'lara gelen ölüm. Randall O'Donnel zamanından beri kaç kuşaktır bu böyle!”

Yüzünü kederle buruşturdu.

“Ah, Maura!” Pişmanlık çığlığı Maura'nın kalbini parçaladı. “McDonough bir zamanlar İrlanda'daki en güçlü klanlar arasındaydı. Evimiz, McDonough Kalesi, Işık Çemberi'nin gücüyle korunuyordu. Ama artık savunmasızız. Neden, ne için?.. Yüzyıl, hayır iki yüzyıldır! İki yüz yıl önce alçak Kara İskoç tarafından Çember'in kilisemizden çalındığından beri!”

Maura arkasında, kapı girişinde bir kadının derin bir nefes aldığını duydu. Göz ucuyla Jen'in haç çıkardığını gördü. Hep böyle olmuştu. McDonough topraklarında yaşayan biri Kara İskoç'un adını duyduğunda hâlâ haç çıkarıyordu.

Maura'nın içi titredi. Babasının böyle konuştuğunu duymak... Korku vücudunu sarıyordu. Babası her zaman sağlıklı ve zindeydi. Her zaman. Şimdi onu böyle görmek... acıyla konuştuğunu duymak... Sanki kalbine bir bıçak saplanıyordu. İçini ümitsizlik kapladı. Bu duygudan kurtulmaya çalıştı. Zayıf olmayacaktı. Babası ve kendisi için güçlü olmalıydı.

Başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. “Baba, bu sadece...”

“Hayır, çocuğum. Bu bir hayal ya da efsane değil. Sen de bunu benim kadar iyi biliyorsun! Çember çalındığı gecedен beri kara bir gölge topraklarımızın, McDonough Kontları'na, ailemize ait toprakların üstüne çöktü! Büyükbabam verimli, ürün dolu vadilerimizin günden güne nasıl kuruduğunu anlatırdı. Acı ve kötü şans mirasımız oldu.”

Babasının anlattıklarını Maura da biliyordu. Çember. Işık Çemberi. Maura neredeyse ondan nefret ediyordu.

Yüzyıl kadar önce kilisenin nasıl yanıp kül olduğunu düşündü. İnsanlar onu, atalarının ve St. Patrick'in kilisesi olduğu için tekrar

inşa etmişlerdi. Ama sonrasında adanın daha önce hiç yaşamadığı şiddette bir fırtına kiliseyi yerle bir etmişti. Tekrar inşa edildi ama yüz yıllardır klana sadık kalan insanlar bir bir adayı terk ettiler. Açlık başlayınca insanlar lanetin tüm İrlanda'ya yayıldığını düşünmeye başladılar.

Keşke bunu inkâr edebilseydi. Ama edemezdi. Lanetin gerçek olduğunu anlaması için bir tepenin üzerine çıkıp topraklara bakması yeterliydi.

Maura, Çember çalındığından beri bir günlerinin bile felaketsiz geçmediğini hatırlıyordu. Atalarından birinin fırtına burna vurduğunda kulaklarını kapatıp kasırga sığınağına koştuğu biliniyordu. Kaleleri adanın ucundaki, bir zamanlar verimli olan topraklara inşa edilmişti. Adamın bu yüzden kalesinin, 1639'da Dunluce Kalesi'nin mutfağının başına geldiği gibi denize düşeceğine inandığı söyleniyordu.

McDonough Kalesi ayakta kalmıştı. McDonough topraklarının dışındaki tepeler hâlâ yemyeşildi fakat arazileri kurumaya ve ölmeye başlamıştı. Parça parça. Gün be gün.

Kötü bir şeyler olacağına dair önsezi artık Maura'nın tüm bedenini içinden çıkılamayan bir kefen gibi sarmıştı. Sanki bu akşam olacakları önceden biliyordu.

Hayır, dedi kendi kendine. Hayır!

Titreyen ellerle babasının çizmelerini çıkardı ve üzerini örttü. Babası inledi ve örtüyü açtı.

"Beni çağırıyor. Çember beni çağırıyor. Eve dönmek istiyor. Onu eve getirmekte, atalarım gibi benim de başarısız olduğumu ıyıkıyor." Babasının gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi. "Onu luyuyorum," diye fısıldadı, sesi büyülenmiş gibi çıkıyordu. "Bu

benim cezam, Maura. Bu Çember'i arama, onu koruma görevini yerine getiremediğim için çekeceğim ceza bu. Randall O'Donnell kalan günlerini Kara İskoç'u arayarak, ailemiz ve topraklarımız yeniden kutsansın diye Çember'i geri alıp onu tekrar ait olduğu yere, kiliseye koyabilmek için çabalayarak geçirdi!"

Maura oldukça durgunlaştı.

"Boşuna çabaladı," diye hatırlattı babasına. Ne Randall ne de oğulları başarılı olabilmisti. McDonough Klamı bir bir bu arayıştan vazgeçmişti. Kara İskoç'un bir soylu olduğu rivayeti kulaktan kulağa dolaşıyordu. Ama kimliği hiç ortaya çıkmadı ve Çember de onunla birlikte sonsuza kadar kayboldu.

Babası, "Denemeliydim. Neden onu bulmaya çalışmadım ki? Denize açılmalı ve İskoçya'ya gitmeliydim!" diye haykırdı.

Maura babasının yüzünü okşadı. "Üzerinden çok zaman geçti, baba. Onu bulamayacağım..."

Babası kalkmaya çalışıp başarısız olunca Maura durdu. Adamın vücudu kasıldı. "Görüyorsun ya, Maura. Ölüm beni almaya geldi. Beni bugün yanına alacak."

Kalbi sıkıştı. "Böyle şeyler söyleme," diye rica etti. Korkusunu ve gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu. "Ölmeyeceksin baba."

Kapı açılıp, Murdoch Dr. Mulligan'la içeri girene kadar bir ateşlenip bir soğuk sulara atılmış gibi titredti.

Maura ayağa kalktı. "Ona yardım edin," diye yalvardı. "Lütfen ona yardım edin!"

Doktor Mulligan gözlüğünün üstünden Maura'ya baktı. "Neler yapabileceğimize bir bakalım," dedi nezaketle. Onun Jen ve Murdoch'la birlikte odadan çıkmasını istedi.

Çergü bir şekilde beklediler. Sonunda Doktor Mulligan dışarı çıktığında Maura ileri atıldı.

"Nesi var?" diye sordu. "Hastalığı nedir? Bana onu kurtarabildiğinizi söyleyin!"

Doktor çekiyor gibiydi. Maura bunu hareketlerinden anlamıştı. Doğru kelimeleri seçmeye çalışıyormuş gibi gözlüğünü çıkarıp, azeruse üfledi ve mendiliyle sildi. Boğazını temizlemeden önce gözlüğü tekrar burnuna yerleştirdi.

"Eydim," dedi, "Kontu tüm becerimi kullanarak muayene ettim. Keşke ona yardımcı olabilseydim. Fakat korkarım ki yaşıdığınız hiçbir şey yok çünkü onu hangi hastalığın bu hale getirdiğini bilemiyorum. Tüm bildiğim hasta olduğuydu." Konuşmasına devam etmeden önce bir süre bitkin bir şekilde duraksadı. "Yüzmeul bir hastalığı olduğuydu."

Jen ferat etti.

Maura metin olmaya çalıştı. "Ne kadar zamanı var?" diye sordu sakince.

Doktor tereddüt etti.

Maura bastırıldı. "Ne kadar daha yaşayacak, söyleyin lütfen."

"Kesin bir şey söyleyemem."

Söyleyemez tabii, diye düşündü Maura. Ama gözlerindeki acıyı görmüştü. Çok zamanı kalmadığını anlayabiliyordu.

Bazıları bunun batıl inanç olduğunu söyleyebilirdi ya da saymak. Fakat Maura ruhunun derinliklerinde bir yerde bunun sebebinin lanet olduğunu hissediyordu. Gerçek kimliğini İskoçlardan ve İrlandalılarından saklayan alçak korsan Kara İskoç'un, yarınta Lşk Çemberi'yle birlikte denize yelken açtığı o geceden beri McInnough'ların başında dolanan lanet. Bunu herkes biliyordu.

Gece olmadan McDonough kontu ölmüş olacaktı.

Maura hafifçe başını öne eğdi. “Teşekkürler,” dedi sessizce. “Murdoch, rica etsem doktora kapıya kadar eşlik edip ödemesini yapar mısın?”

Maura tekrar yatak odasına girdi. Duyduğu endişe yüzünden midesi kasılmıştı. Keskin bir acı kalbini ikiye bölüyordu. Babası bitkin bir şekilde yastıkların üzerinde uzanıyordu. Koridorda geçirdiği birkaç dakikada babasının uğradığı değişim Maura’yı şaşırttı. Yanakları çökmüş, yüzündeki kemikler belirginleşmiş, cildi âdeta bir kâğıt kadar incelmışti.

“Geliyor, Maura. Yine geliyor.”

Sandalyeyi yatağa yaklaştırdı ve babasına doğru eğildi. “Kim geliyor, baba?”

“Kara İskoç.”

Maura’nın içini öfkeden alevler sardı. “Kana susamış korsan!” diye bağırdı. “O öldü ve bunca yıldır onun cehennemde yanıyor olması için dua ediyorum. Ben de onu lanetledim.”

Kont öksürük krizine tutuldu. Maura bir bardak su getirdi ve ona içirmeye çalıştı.

“Onu lanetlemen bir işe yaramaz,” diye konuştu öksürüğü geçince. “O çok önce, gemisinin gecenin karanlığında kaybolduğunu gören Randall O’Donnell tarafından lanetlendi.” Tekrar öksürmeye başladı. “Fakat sen bizi kurtarabilirsin, Maura. Bunu sadece sen başarabilirsin.”

Bir çaresizlik dalgası vücudunu sardı. Keşke bu doğru olsaydı. Onları kurtarabilmesinin keşke bir yolu olsaydı! Ama her geçen yıl daha fazla toprak sahibi taşınmıştı. Kalanlar da kıt kanaat geçiniyorlardı.

Günün kalanında ve hatta gece çöktüğünde kont inlemeye devam etti. “Maura,” diye sayıklayıp durdu. “Bunu ancak sen başarabilirsin. Bizi sen kurtarabilirsin. Bizi ve topraklarımızı yalnızca sen kurtarabilirsin.”

Babası bir süre sustu. Maura, Jen ve Murdoch’un arkasında dört döndüklerini biliyordu. Babasının uykuya daldığını düşündü, huzurlu, iyileştirici bir uykuya. Tam içinde umut yeşermeye başlamıştı ki kont yine öksürdü. Bu seferki rüzgârın, güneş yüzünden kavrulmuş ve kurumuş otlarla kaplı bir tarla boyunca esmesi gibiydi.

Sanki gözlerinin önünde babası büzülmüştü. Titremelerini engellemeye çalışıyordu ama babası birden var gücüyle doğruldu. Maura şaşırmıştı. Babası gözlerini açtı ve onun üzerine sabitledi.

“Kara İskoç,” diye fısıldadı yine. “Beni duymadın mı, çocuğum? O döndü. Burada, İrlanda’da. İrlanda’da, kızım!”

Halüsinasyon görüyor olmalıydı, artık söylediği hiçbir şey anlam ifade etmiyordu.

“Baba...” Maura onu tekrar yatırmaya çalıştı. Ama o hasta olmadan önce okuduğu gazeteyi işaret etti. Maura onu yerden toplamış ve yatağın başucundaki komodine koymuştu. Babası gazeteyi onun avucuna koydu ve tekrar yastıklara gömüldü. “Oku,” diye emretti en sert ses tonuyla. “Oku!”

Yukarıdan bir güç tarafından yönetiliyormuş gibi Maura bakışlarını baş sayfa haberine indirdi:

Gleneden Dükü Alec McBride, günlerce sürecektir bir konaklama için İrlanda’ya gelmiş bulunuyorlar. İskoçya’daki evine dönmeden önce Killane Baronu Lord Preston, dükü kendi evinde misafir edecektir.

10 Haziran Perşembe akşamı Lord Preston, dükün onuruna ziyaretini sonlandırmak için bir maskeli balo düzenleyecektir. Kara İskoç'un, kendi topraklarındakiler gibi buradaki hanımefendilerin kalbini de çalıp çalamayacağı merak konusudur...

Maura kalakaldı. Gazete avuçlarından kayıp yere düştü. Bedenini tuhaf bir his sardı.

"Gördün mü, Maura? Şimdi anlıyorsun, değil mi? Kara İskoç döndü. O döndü."

Maura başını salladı. "Baba bu adam... bu dük..."

"Onun Kara İskoç olduğundan eminim, Maura. Onu bulacağına dair bana söz ver."

Zar zor nefes almaya başlamıştı. Maura bunu düşünmekten nefret ediyordu ama babasının fazla zamanı kalmamıştı. Ellerinin arasından kayıp gidiyordu.

Gözlerine yaşlar doldu. "Gitme, baba. Gitme!" Kaçınılmaz olanı durdurabilirmiş gibi öfkeyle, çaresizlikle bağırmıştı.

Göğsü, kalbi parçalara ayrılıyormuş gibi sıkışmıştı. Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu. Ancak faydası yoktu. Bir damla yanaklarından süzüldü ve sonra bir diğeri. Söz vermek istemiyordu. Onun gitmesine izin vermek, onu kaybetmek istemiyordu.

Maura babasının ellerini tuttu. Babası da onunkileri o kadar sıkı ki Maura'nın zihninde bir ışık yanmış, kaynağı bilinmeyen bir enerji babasının vücudundan onunkine aktarılmış gibi oldu.

Bazıları babasının geleceği görebildiğine inanırlardı. Gerçekter de çoğu zaman söylediği şeyler çıkardı. Genellikle bu inancı he

zamanki Ően Őakrak tavırlarıyla yalanlardı. Fakat Maura Şimdi, 'k defa bunun kesinlikle doğru olduğuna inanıyordu.

Kimileri gazetenin Kara İskoğ olarak adlandırdıkları bu adamın, yıllar önce IŐık Çemberi'ni çalan korsanla bir iliŐkisi olmadığını dūŐünebilirlerdi. Ama tuhaf bir Őekilde Maura onun gerçekte Kara İskoğ olduğuna tüm kalbiyle inanıyordu. Bu adam, Gleneden Dükü Alec McBride, korsan atası Kara İskoğ'un kanını taşıyordu.

Babası tekrar konuştu: "Bana inandığını gözlerinden okuyabiliyorum. Sen de bu adamın IŞık Çemberi'ni çalan korsanın kanından olduğunu biliyorsun. Evet kızım, onu ve her Şeyi çalan onun atasıydı. Ona git, Maura. Bul onu. Lord Preston'ın evine git, Kara İskoç'u bul ve onu evine, topraklarına kadar takip et. Çünkü Çember'i ancak bu Şekilde bulabilirsin. Bul onu ve eve getir, çocuğum. Bizim olanı geri getir. Bu laneti ortadan kaldır ki topraklarımız ve halkımız yeniden kutsanabilsin. Söz ver bana, Maura. Bu adamı, Kara İskoç'u bulacağına dair söz ver."

Boğazı o kadar kurumuŐtu ki zar zor konuştu. "Baba, ben... Şey..."

"Bir yolunu bulacaksın, çocuğum. Bizi ancak sen kurtarabilirsin. Bunu Őuramda hissediyorum." Kalbini gösterdi. Gözünde yaşlar birikmiŐti.

Tıpkı Maura'nın gözlerinde birikenler gibi.

"Söz ver bana, kızım. Çemberi ait olduğu yere, evine getireceğine söz ver."

Sesi çatal çataldı. "Söz veriyorum, baba."

Babasının gözlerinde huzur belirdi. Aniden başını yana çevirdi. "Dinle," diye fısıldadı.

Tüyler ürpertici bir ses gecenin karanlığında yankılandı.

Bu bir kurdun ulumasıydı.

Ve İrlanda'da hiç kurt kalmamıştı.

Tuhaf bir ürperti kalbini sardı. Bunun bir işaret olduğunu anladı. İnanışları, aklı ve anlamlandırmayı aşan bir işarettti. Şimdiye kadar yaşananların...

Ve şimdiden sonra yaşanacakların işaretiydi.

Kont parmaklarını sıkı. "Her şey iyi olacak, sevgili Mauram. Her şey olması gerektiği gibi olacak." Hafif bir gülümseme dudaklarına yayıldı. Maura sözünün ona huzur verdiğini düşündü.

Babasının parmakları gevşedi. O an Maura kanın babasının vücudundan çekildiğini fark etti.

Aşağıdaki saat gece yarısını vurdu.

Artık bugünle ilgili neyin farklı olduğunu anlamıştı. Babası, McDonough Kontu, McDonough Klanı'nın efendisi, tam da Kara İskoç'un Çemberi çaldığı günde ölmüştü.

İki yüz yıl önce Çember'i çaldığı günde.

Gözyaşlarını yanaklarından sildikten sonra babasını alnından öptü. "Sözümünden dönmeyeceğim, baba," diye fısıldadı. "Dönmeyeceğim."

Ayağa kalktı, verdiği karar damarlarında gezinmesine ve kalbinin atmasına neden oluyordu.

Babasına verdiği sözü yerine getirecekti. Çemberi evine, topraklarına getirecekti.

Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

İkinci Bölüm

Ona git, Maura. Bul onu.

Ve yaptı. Buna inanmakta güçlük çekiyordu. Orada, Killane Baronu Lord Ellis Preston'ın evindeydi. Kara İskoç adına düzenlenen maskeli baloya hazırlanması için ona yardımcı olan Eileen adında, yuvarlak çeneli bir hizmetliyle Şam işi duvar kâğıtları olan hoş bir odadaydı. Aman Tanrım! Onu bu şekilde düşünmeyi kesmeliydi. Adamın bir adı, bir unvanı vardı. Onu Kara İskoç olarak aklına kazdığı için gerçek adını hatırlaması zor oluyordu.

Alec. Evet, ismi Alec'ti. Gleneden Dükü Alec McBride.

Ayrıca Maura ve Murdoch, Kara İskoç isminin İngiltere'deki sosyeteye yeni tanıtılacak olan ve adamı bir av olarak gören kızlar tarafından uydurulduğunu öğrenmişlerdi.

Maura'nın içini bir acı kapladı. Babasının ölümünün üzerinden daha on beş gün bile geçmemişti. Kara İskoç'un İrlanda'dan ayrılmasına da bir gün kalmıştı. Çalışanlar kalenin taş merdivenlerine

sıralandıklarında babası henüz toprağa verilmişti. Kaybedecek, yas tutacak, ağlayacak zaman yoktu. Hemen harekete geçmişlerdi.

Maura her bir hizmetliyle vedalaştı. Hızlı Daniel'i elini komşuların koyunlarından uzak tutması konusunda uyardı ve Kıvrıkcık Patrick'in sakalını çekiştirdi. Patrick de karşılığında ona gülümsedi.

Sıra Jen'e geldiğinde Maura onu sımsıkı kucakladı. Kalbinin her an yerinden çıkabileceğini fark edince kadını bıraktı ve tepenin üzerindeki kiliseye baktı. O an aklına babası geldi, ne kadar gururlu olduğunu ve evi ile topraklarını nasıl da sevdiğini düşündü.

Hiç düşünmeden çantasındaki küçük, kadife keseye uzandı ve içindeki paraları elindeki torbaya boşalttı. Yere eğilip avuçladığı taş ve kumu keseye koyarken duyguları kabarmıştı. Bunu o kadar ani ve beklenmedik şekilde yapmıştı ki Murdoch şaşırıp bir adım ileri çıktı.

"Leydi Ma..."

Cümlesini tamamlamadı. Ayağa kalkan Maura'nın çenesi yukarı kalktı ve korumacı bir tutumla torbanın ağzını bağladı. En güzel eldivenleri kirlenmişti. Ama biraz olsun üzülmeydi. Evini ve topraklarını terk ettiğine göre, McDonough toprağından bir parça her zaman onunla olmalıydı. Murdoch'un yüz ifadesi Maura'yı arabaya bindirirken şaşkınlıktan başka bir şeye dönüştü. Maura kasıtlı olarak önüne baktı. Arkasına döndüğünde neredeyse ağlayacaktı.

Murdoch'un karısını öptüğünü gördü. Jen de kocasına mümkün olduğunca uzun sarıldı. O kadar hüznü görünüyordu ki dokunsalar ağlayacaktı. Murdoch da arabaya bindi ve Maura'nın karşısına elleri dizlerinde oturdu. Maura yaptığı şey yüzünden kendinden nefret ediyordu, Jen ve Murdoch daha önce hiçbir geceyi ayrı geçirmemişlerdi.

Sürücünün atı kamçılama sesi duyulunca Maura rahatladı. Kalenin girişindekilere el salladı. Patrick şapkasını çıkardı ve havalı bir şekilde reverans yaptı. Dişsiz Nan ona göz kırptı. Kalp atışları hızlandı ve o da karşılık olarak başını Nan'e doğru hafifçe eğdi.

Ardından araba Baron Killane'in evine doğru yola çıktı.

Babası öldüğünden beri Maura'nın aklında öfkeli düşünceler vardı. Bir şekilde İskoçya'ya, Gleneden Dükü'nün topraklarına gitmeliydi. Birçok seçeneği değerlendirdi. Kendini uzak bir akraba olarak tanıtabilirdi. Ama bunun çok riskli olduğunu düşündü. Çünkü ona inanmayabilirlerdi. Ve kendini İskoçya'ya davet ettirebileceğinin garantisi yoktu. Ettirse bile Çember'i bulmak uzun sürebilirdi.

Dükün evinde çalışmaya başlayabilirdi. *Fakat ya çalıştıracak birine ihtiyacı yoksa*, diye geçirdi aklından. Bir işi garantilese de bir bulaşıkçı olma ihtimali vardı ve bu durumda Çember'i arayamazdı. Hizmetçi olarak çalışmak bile ihtiyacı olan fırsatı ona veremezdi.

İhtiyacı olan istediği her yerde rahatça dolaşabilmekti. Her yerde.

Maura gazetede yazarları hatırladı: *Kara İskoç'un, kendi topraklarındakiler gibi buradaki hanımefendilerin kalbini de çalıp çalamayacağı merak konusudur...*

Bu cümleyi aklından çıkaramıyordu. Ve bu sayede bir plan yaptı.

İlk olarak Baron Killane'in maskeli balosuna girmenin bir yolunu bulmalıydı. Sonrasında cesarete ihtiyacı olacaktı ki bu en zor kısımdı. Çünkü yapacağı şey çok riskliydi.

Her şeyin yolunda gitmesi için şans yanında olmalıydı.

Tabii cesaretle birlikte.

Bu riski almaya hazırdı. Kalbi, göğüs kafesinde bir kuş gibi çırpınıyordu.

Işık Çemberi'ni bulup eve getirmek için ne gerekiyorsa yapmalıydı.

Maura ve Murdoch, Maura'nın babasının odasından aldığı parayla baronun evinin yakınlarındaki mütevazı bir otele yerleştiler. Yolculuk boyunca yeni elbiseler almış ve Murdoch'un da birkaç yeni takım almasını sağlamıştı. Planının başarılı olması için Murdoch'un tam bir beyefendi gibi görünmesi gerekiyordu. Maura onun davranışlarıyla ilgili düzelterek fazla bir şey olmadığı için şanslıydı. Maura'nın babası formaliteler konusunda ısrarcı olmamasına rağmen Jen de Murdoch da gerektiğinde oldukça resmî olabiliyorlardı. Maura'nın ailesi onları işe almadan önce Cavan'da Rawlins Kontu için çalışmışlardı.

Murdoch'tan yeni takımlarından birini göstermesini istedikten sonra, "Murdoch!" diye kıkırdadı. "Ah, eğer Jen seni bu halinle görseydi, yıllar önce yaptığın gibi yine onun nefesini kesebilirdin!"

"Aslında beni endişelendiren kendi nefesim," diye söylendi parmağını boynuyla gömleğinin yakası arasına koyarak. "Samimiyetle söylüyorum ki eğer baban gece gündüz bu kıyafetleri giymemi isteseydi, bir haftadan fazla onunla çalışamazdım!"

"Bak sen şu işe!" Maura alaycı bir şekilde kaşını kaldırdı. Murdoch ve Jen onun hizmetlisinden çok ailesi gibiydiler. "Bence," dedi gülerek, "oldukça yakışıklı görünüyorsun," omzundan yün kalıntılarını temizlermiş gibi yaptı, "sevgili dayıcığım."

Killane Baronu'yla ilgi bilgi toplayabilmek için erken gelmeleri gerekmişti. Murdoch civar köylerden birindeki bir barda, baronun

bir dul olduğunu, karısı Lorraine'in on yıl kadar önce öldüğünü öğrendi.

Çok acele ettiklerini ve maskeli baloya girmenin bir yolunu bulamayacaklarını düşünmeye başlamışlardı. Ama Maura gerekirse içeri gizlice girecekti.

Baronun evinin yakınlarına yerleşmişlerdi. Oraya varmalarından birkaç gün sonra Maura odasındaki tahta çalışma masasına oturdu. Kalbi deli gibi çarpıyor, zihninde fikirler dört dönüyordu. Ama usulca, çok usulca kuş tüyüne, kâğıda ve mürekkebe uzanarak yazmaya başladı.

Lord Preston,

Karınızın ölümüyle ilgili taziyelerimi, lütfen kabul edin. Üzerinden uzun zaman geçtiğini biliyorum. Bu yüzden beni affedin. Benim babam da birkaç hafta evvel vefat etti. Onun eşyalarına göz atarken sevgili oldukları zamanlarda annemin babama yazdığı mektupları buldum. Mektuplarında sevgili annem karınızdan oldukça sevgiyle söz etmiş. Anladığım kadarıyla gençken çok iyi arkadaşlarmış.

Dayım Murdoch'la birkaç gündür yakınlarınızdaki bir otelde kalıyoruz. Bu nedenle annemi ve eşinizi düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum. Umarım doğrudan size bu mektubu yollama küstahlığımı bağışlar ve taziyelerimi kabul edersiniz.

Saygılarımla,

Leydi Maura O'Donnell

Otel sahibinin oğlunun avucuna para sıkıştırıldı ve mektup yerine ulaştı. Baron blöfünü görebilirdi. Murdoch'a göreyse, söylediklerinin doğru olmadığı anlaşılırsa yetkililere haber verebilirdi.

Düşündükleri gibi olmadı ve baron onu ertesi sabah kaldıkları yerin küçük yemek salonunda çaya davet etti.

"Anneniz de," şimdiye kadar gördüğü en kalın kaşların altından Maura'yı süzüyordu, "anladığım kadarıyla vefat ettiler?"

"Evet," dedi Maura ciddiyle. "O öldüğünde ben daha bir çocuktum." Bakışlarını bu durumu düşünmek acı veriyormuş gibi aşağı indirdi. "Clare'deki tepeleri ve çiçekleri nasıl da severdi!"

Bu da Murdoch'un öğrendiklerindendi.

"Ah, evet, Lorraine'im de çok severdi!" dedi baron. Sarkık bıyığını düzeltti. "Clare'in havasını biraz nemli bulduğumu söylemeliyim."

Maura kaşığını çay tabağına koydu. "Belki de dayımla doğudan önce güneye seyahat etmeliyiz," dedi ıslıl ıslıl gözlerle. "Babam evinden ayrılmaktan hoşlanan biri değildi. Ama dayım ve ben bir sonraki rotamızın neresi olacağına henüz karar vermedik. Belki de her zaman söylendiği gibi rüzgârın bizi götürdüğü yere gideriz."

"Ne zaman yola çıkacaksınız?" diye sordu baron.

"Yarın ayrılmayı düşünüyoruz," dedi Murdoch, Maura cevap vermeye fırsat bulamadan.

"Yarın mı? Bu kadar erken gitmenize müsaade edemem. Zevk için seyahat ettiğinizi sanıyordum."

Maura boğazını temizledi. "Evet, fakat..."

"O zaman kalın! Yarın gece için bir maskeli balo düzenledim," dedi baron. "Sizin de baloma katılmanız beni ne kadar mutlu ederletamam. Şimdi benimle malikâneye gelip misafirim olmayı

kabul ederseniz daha da memnun olurum! Misafirlerim çoktan geldiler ve daha bir sürü boş odam var."

Bu tam da Maura'nın istediği şeydi. Aslında umduğu şey. Ama baron oldukça kibar, asil ve misafirperver biriydi, Maura onu kandırdığı için kendini suçlu hissediyordu. Adamı gerçekten sevmiştii ve ona yalan söylemek içini sızlatıyordu.

Fakat sonra Kara İskoç'u düşündü.

Dudağını ısırdı. "Dayı, daha önce hiç maskeli baloya gitmedim."

Murdoch kaşlarını çatı. Düşünüyormuş gibi yapıyordu. "Şey..."

"Hadi canım," dedi baron. "Daha önce hiç maskeli baloya katılmadınız mı? Sizin gibi tatlı bir hanımefendinin böyle bir etkinliği kaçırmış olması bence bir günahı. Size yalvarıyorum, lütfen kalın. Bir oda dolusu kostümüm var. İstediginizi seçersiniz."

Murdoch tek kaşını kaldırdı ve abartılı bir şekilde nefes verdi. "Biliyorsun ki sana hayır diyemem, kızım."

Baron güldü. "O zaman demeyin!" Murdoch'un omzuna vurdu. "Eve varır varmaz eşyalarınızı alması için birini yollayacağım..."

"Ah ama biz burada oldukça rahatız, öyle değil mi dayı?"

Murdoch başıyla onayladı. İki de fazla istekli görünmemeleri gerektiğini biliyordu.

Her şey harika gidiyordu. Çok harika.

"O zaman en azından balo gecesi sizi misafir etmeme müsaade edin," diye ısrar etti baron. "Teklifimi geri çevirirseniz beni fazlaca gücendirmiş olacaksınız."

Murdoch elini uzattı. "O halde nazik teklifinizi kabul etmekten başka seçeneğimiz yok. Ama balo sonrasında gün doğar doğmaz yola çıkacağız."

Böylece oraya, baronun evine gelebilmişti.

Kara İskoç'la aynı çatı altındaydı.

Eileen'in neşe saçan sesi Maura'yı bako hazırlıklarına döndürdü. "Yeğeninizin şeritlerini sıkmanızı ister misiniz, leydim?"

Maura kollarını karyola direğine doladı.

"Tanrım, leydim, daha önce hiç bu kadar ince beli olan birini görmemiştim!" dedi şaşkınlıkla, yeğen'in şeritlerini sıkarken.

Kara İskoç'un -ona gerçek adıyla hitap etmeye çalışmak boşunaydı- burada bir yerlerde olduğunu bilmek vücudunu bir endişe dalgasının kaplamasına neden oluyordu.

Eileen onu tuvalet masasına götürdü. "Kaşlarınızı çatmayın, leydim. Bir kadının kaşları her zaman bir bebeğin poposu kadar pürüzsüz olmalıdır. İnanın, İngiltere'den bir hanımefendiyi görene kadar böyle bir şeyin mümkün olabileceğine inanmazdım. Çok güzel bir kadındı ve tek bir kırılganlığı yoktu. Bunu kaşlarını hiç çatmamasına hatta gülmemesine borçlu olduğunu söylemişti. Gülmesi gerektiğinde de mümkün olduğunca ölçülü bir şekilde dudaklarını yana doğru açıyordu." Arkasındaki aynada nasıl yapılacağını gösteriyordu. "Sanki yüzü tahtadandı. Yürürken de bacaklarının yerinde tahta çubuklar varmış gibi hareket ediyordu!" Gülmeye başladı, sonra bir eliyle ağzını kapadı. "Ah, affedin beni, leydim..."

Maura da onunla gülüyordu. On gün önce, babası öldüğünden beri ilk kez gerçekten güldüğünü fark etti. Belki de McDonough'ların kaderi iyi yönde değişmeye başlamıştı.

"Baron," dedi Maura. "Sık sık eğlence düzenler mi?"

"Yılda bir ya da iki kez." Eileen bir saç fırçası aldı. "Yaz sonunda bir ev partisi verir. Buralar o zaman çok güzel olur, hanımım, mutlaka görmelisiniz! Her yer yemyeşildir ve rengârenk

çiçeklerle aydınlanır. Bahçeyi karısı ölmeden önceki gibi tutuyor. Ve av sezonunda bir parti daha verir.”

Eileen fırçayı Maura'nın saçlarında gezdirdi. “Ne kadar da güzel saçlarınız var, leydim,” dedi kadın. “Çok gür, koyu ve parlak. Bandananızın altında serbest kalmasını ister misiniz?”

Maura başını evet anlamında salladı. Eileen, baronla ilgili her şeyi bildiğini kanıtlamıştı. Babası baronun sağdıçlığını yapmıştı. Kadın sekiz çocuğun en büyüğüydü ve üç yıldır baronun hizmetindeydi.

“Peki ya bu parti? Maskeli balo?” Maura konuyu bu akşamki organizasyona getirmişti. “Ne kadar davetli var?”

“Bir hayli misafirimiz olacak. Birçoğu baronun Dublin'den arkadaşları ve komşular,” diye bilgi verdi kadın. “Ve balo bir dükün onuruna düzenlendi. Babası ve baron çok iyi arkadaşlar. Dükün babası sık sık balık tutmaya gelirdi, dük de bu geleneği sürdürüyormuş diye duydum.”

Kadın Maura ve dayısının baronla, karısıyla ilgili bir mektup sayesinde tanıştıklarını mutlaka öğrenmişti. Maura şaşkın bir ifade takındı. “Dük mü?” diye sordu. “Baloya bir dükün de katılacağını bilmiyordum.”

“Ah, evet.” Kadının gözleri parlıyordu. “Gleneden Dükü de baloda olacak, kendisi İskoç'tur. Bayan O'Hara'nın bugün öğle yemeğinde İngiltere'ye son gidişinde, İngiltere ve İskoçya'daki tüm genç hanımların onun düşesi olmaya can attığını duyduğunu söylerken duydum. Hem de onları cezbeden sadece unvan ve para değilmiş. Bu topraklardaki hanımefendilerin de aynı durumda olduklarını söyleyebilirim. Opa Kara İskoç diyorlar.”

“Gerçekten mi?” Maura ilgisizce kaşlarını çatı. “Peki, hanımefendilerin onunla evlenmeyi istemelerinin zenginlik ve unvandan başka nedeni neymiş?”

Eileen kıkırdadı. “Onu görünce anlayacaksınız, leydim.”

Maura kaşlarını kaldırdı. “Nasıl anlayacağım ki herkes maskeli olacak?”

Eileen güldü. “Onu, maskeli ya da maskesiz, gözden kaçırmak imkânsız. Saçları sizinkiler gibi siyah. Buradaki her erkeğin üzerinden bakacak kadar uzun. Oldukça yakışıklı, ki bu da hanımefendileri ona hayran bıraktırıyor.

“Günlerini baronla derede balık tutarak geçiriyorlar, tıpkı babasıyla yaptıkları gibi,” dedi kadın. “Bayan O’Hara’ya göre, o da hanımefendilere çabucak hayran oluyormuş.”

Maura da buna güveniyordu. Planının cesaret isteyen kısmını başarıyla tamamlamıştı. Daha önce hiç oynamadığı bir role bürünerek baronu kandırmayı başarmıştı. Sıra ürkütücü kısma gelmişti. Çünkü eğer planı başarısız olursa böyle bir şans bir daha eline geçmezdi.

Az sonra Eileen birleştirdiği elleri ve yüzünde bir gülümsemeyle Maura’nın kıyafetini onayladı. Maura neredeyse isteksizce aynaya döndü.

Kostümünü cüretkâr bir kararlılıkla oluşturmuştu. Eteği kırmızı satendi, yırtık pırtık kenarları binici botlarını zar zor örtüyordu. Kombinezon giymemişti. Bu şekilde oldukça rahat hissettiğini fark etti. Başına kırmızı ve beyaz çizgileri olan bir bandana sarmıştı. Saçları dağınık dalgalar halinde omuzlarından neredeyse beline kadar uzanıyordu. Çiftçilerin giydiklerini andıran tiril tiril bir bluzu

eteğinin içine sokmuştu. Belini sımsıkı saran geniş, deri bir kemer takmıştı ve baronun kostüm odasından ödünç aldığı bir kılıcı vardı.

Ama bluzu Maura'nın duraksamasına sebep oldu. İkinci bir kez bedeninin sarılmasını istemediğinden korsesini çıkarmıştı. Ve bluzunun üstüne siyah deri bir yelek giymişti. Eileen yeleğin önündeki şeritleri bir hayli sıkıydı.

Aynadaki aksini görünce ağzı açık kaldı. Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açıldı. Göğüsleri dolgun ve yuvarlak bir şekilde yeleğin üstünden fırlamış, incecik beyaz kumaşın altında belli oluyordu. "Aman Tanrım," dedi soluksuz. "Aman Tanrım." Yatak örtüsünü alıp üstüne sarmak istiyordu.

Ama bu pek de akıllıca olmazdı.

Eileen gülümsedi. Birkaç dakika sonra kapı vurulunca Maura sıçradı.

"Maura?"

Diğerinden farklı olan bir ipek keseyi, ağzına bağlanmış olan siyah bir kurdeleden başına geçirdi ve göğüslerinin arasına saldı. Kâhya kılığındaki Murdoch'a kapıyı açtı. Bu kılık gerçeği yansıttığı için ona çok yakışmıştı. Maura koridora adım attı. Kostümünü gören Murdoch göz kırptı ama herhangi bir yorum yapmadı. "Geç kaldık," dedi Maura telaşla. "Gitmeliyiz."

Murdoch kapıyı kapadı. "Dişsiz Nan'ın verdiği kese yanında mı?"

"Evet, evet. Yanımda."

"Leydi Maura," dedi Murdoch endişeli bir ses tonuyla, "kimin düğ olduğunu anlayamazsak birimizin barona sorması gerekebilir."

Maura bir şey demedi. Hangi kostümü giyerse giysin, onu bir şekilde tanıyabileceğini hissediyordu. Ama bunu Murdoch'a

söylemedi. Bunun yerine, "Planı unutma. Tam olarak saat yedide aşağıya inmezsem..." diye söze başladı.

"Tamam, tamam. Seni nerede bulacağını biliyorum," diye tamamladı Murdoch, Maura'nın cümlesini. Ses tonu çok ciddiye. "Seni uyarmalıyım, Lady Maura, eğer işler planladığımız gibi gitmezse, onu durdurmak için elinden geleni yapmaktan çekinme..."

"Tamam, tamam, Murdoch, çekinmem." Maura sabırsızlanıyordu.

Balo salonuna giden merdivenleri inmeye başlamadan, Murdoch bir elini Maura'nın koluna koydu. Soru sorar bakışları onunkileri aradı. "Bunu," dedi sessizce, "istediğine emin misin?"

Maura'nın gözleri karardı. "Lütfen bunu sorma Murdoch. Bu yapmak zorunda olduğum bir şey. Babama söz verdiğimi biliyorsun."

Murdoch iç çekti. "Biliyorum, çocuğum. Fakat eski bir İrlandalı sözü vardır: İnsan kendi kazdığı kuyuya kendi düşer. Ben de bunun olmasından korkuyorum."

"Her şey yolunda gidecek, Murdoch. Gerçekten."

Kral Sekizinci Henry gibi giyinmiş olan baron, balo salonunda onları içtenlikle karşıladı. Yemekli bir davetti ama Maura bir şey yiyecek durumda değildi. Gözleriyle salonu tarıyordu.

Bir soytarıya baktı. Kısa boylu adam Napolyon kılığına girmişti. Bu, kesinlikle dük olamazdı. Eileen adamın uzun boylu olduğunu söylemişti.

Maura'nın avuçları terlemişti. Hiçbir zaman kinci biri olmamıştı. Ve göğsünü sıkıştıran, intikam duygusu değildi. Korku, heyecan ve dünyadaki tüm karmaşa sanki onunlaydı. Şimdi de siyahlara bürünmüş bir rahibi gözlüyordu. Eileen'in sözleri kulaklarında

çınılıyordu. Onun da kadınlardan hoşlandığını söylemişti. Bu sebeple eğer bir rahip kostümü seçtiyse, bu güzel bir ironi olurdu!

Yerinde duramayan Maura balo salonunu arşınlamaya başladı. Bakışlarıyla her yeri inceliyordu. Dükün gelişini duyurmayacaklardı. Bu niçin bir maskeli balo olmak zorundaydı ki? Onun nerede olduğunu barona sormak zorunda kalacaklardı.

Maura çenesinin kasıldığını hissetti. Gevşemeye çalıştı. Onu gözünde Eileen'in bahsettiğinden çok farklı canlandırmıştı. Ah, evet, onun görünüşünü aklında canlandırabiliyordu. Aklında onun korsan ataları gibi canlanmıştı. Sarı, çürük dişleriyle iğrenç, yapışkan bir adam! Gleneden Dükü Alec McBride'ın dünyadaki en çirkin adam olduğundan emindi. Bu düşünce biraz duraksamasına sebep oldu.

Ve ardından... Dünyada hiçbir ses, kelime ya da görüntü sonrasında gördüğü şeye Maura'yı hazırlayamazdı. Salon girişinde bir adam duruyordu. Oldukça uzun boyluydu. Bir gözü kapalıydı oldukça geniş omzuna ekose desenli bir pelerin atmıştı.

Maura donakaldı.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kalp atışları arada sekteye u ruyordu.

Göz göze geldiler... Maura'ya sonsuzmuş gibi gelen bir si öylece kaldılar.

Aklını başından alan o bakışma anında Maura, babası öldüğü gece hissettiği gibi bir duyguya kapıldı. Bunu babası kanında hissetmişti ve tabii kendi kanında.

Bu oydu. Gleneden Dükü Alec McBride, Kara İskoç olı bilinen adam.

Giydiği kıyafetlerin çok doğru birer seçim olduklarını düşündü. Yere çakılmış gibi kıpırdamadan durdu, gözünü bile kırpmadan onu, kendisine doğru yaklaşırken izledi.

Karşı karşıya geldiler.

Yüz yüze.

Korsana karşı korsan.

Üçüncü Bölüm

Gleneden Dükü Alec McBride, balo salonunun kenarında durup bir kez daha etrafı süzdü. Çok kalabalıktı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Hiçbir zaman maskeli balo hayranı olmamıştı. Fakat onur konusu olduğu için salonu gezmeli, kostümlü olmalarına rağmen orada kaldığı süre boyunca tanıştığı insanların ellerini sıkmalıydı.

Leydi Alicia McDormand'ı süzdü, bir vampir gibi giyinmişti. Başka biri muhteşem beyaz peruğuyla Marie Antoinette kılığına girmişti. Yanından geçen bir adamın üzerinde, yüzünü tamamen gölgede bırakan, simsiyah, kukuletalı bir pelerin vardı. Adam durdu, kahkaha atan bir cadının parmaklarını dudaklarına götürmek için uzun tırnaklı elini uzatınca Alec güldü. Adamın kostümüne neyin ilham kaynağı olduğunu anlamıştı. Bu gece o, Alec'in kardeşi Aidan'ın dünyanın F.J. Sparrow olarak tanıdığı karısı tarafından kaleme alınmış, Dartmoor İblisi olmuştu.

O ikisi bu çılgınlığın İrlanda'ya da yayıldığını öğrenince gülmekten kırılacaklardı. Şu anda balayı için dünyayı turluyorlardı.

Ah evet, Alec İrlanda'da iyi vakit geçiriyor fakat eve gitmeye de can atıyordu. Baharla Aidan'ın düğünü için Londra'da kalmış Annie ve Simon'ı Yorkshire'da, annesiniyse İrlanda'ya gitmeden önce Rath'ta ziyaret etmişti. Baronun davetini babasıyla yakınlıklarından dolayı geri çevirememişti. Ama Gleneden'a döndüğünü, büyük salondaki en sevdiği sandalyesinde ayaklarını altına alarak oturup viskisini yudumladığını düşünmek bile inanılmaz cezbediciydi. Ve...

Düşüncesi yarıda kesildi.

Aynı şeyleri tekrar düşünmesi gerekti.

Ah evet, gerçekten inanılmaz cezbediciydi...

İskoçya'ya dönüş senaryosu aklından çıkmıştı. Onu... balo salonunu birini ararmış gibi dikkatle süzen kadını gördüğünde oluklu sütunun birkaç metre uzağındaydı.

Dümdük duruyordu. Bir kadına göre uzundu ancak narin bir kemik yapısı vardı. Salınmış saçları cesur olduğunu gösteriyordu ki bu durum Alec'in ona imrenmesine sebep oldu. Kalçalarını saran eteği, en ufak hareketinde hatlarını belli ediyordu. Heyecanlandığını hisseden Alec, kadını hayranlıkla izledi.

Kadın muhteşemdi. Hanımefendinin imrenilecek birçok özelliği vardı.

Alec için en şaşırtıcı olanıysa kostümünün kendisininkiyle aynı oluşuydu. Bu durum kendini ona tanıtmaya şansı doğurmuştu.

Ne olduğunu anlayamadan kendini kadının önünde buldu. Siyah beyaz çinilerle örülmüş zemini nasıl geçtiğini hatırlamıyordu.

Hafifçe eğilerek selam verdi. Doğrulduğunda, yanından geçen bir garsondan iki kadeh şarap aldı ve birini kadına uzattı.

“İyi akşamlar, yoldaş korsan,” dedi yumuşak bir sesle. “Birini mi bekliyorsunuz? Mesela kavalienizi?”

Doğrudan gözlerine, yeşilin şaşırtıcı ve parlak bir tonu olan gözlerine baktı. Soruya cevap vermedi, başını sallamakla yetindi. Dilinin ucuyla ıslattığı dudakları yağmurdan sonra açan çiçekler gibi göründü. Aniden bir şehvet tüm benliğini ele geçirdi. Bu güçlü duygu Alec'i şaşkına çevirdi.

Çoktan onu baştan ayağa süzmüştü. Cildi âdeta parlıyordu ve Alec cildinin bir inci tanesi kadar yumuşak olduğundan emindi. Teninin büyük bir bölümünün göz önünde olması Alec'i memnun ediyordu ve uzanıp tahminini doğrulamamak için kendini zor tutuyordu.

Gerçi böyle bir şeye gerek yoktu. Çünkü haklı olduğunu gayet iyi biliyordu.

Enfes göğüsleri nefes alıp verdikçe titriyordu. Bu manzara Alec'in çok hoşuna gitmişti. Kadın da Alec'e baktı. Ayakları hafif aralıktı ve küçük eli, geminin güvertesinde dengede kalmaya çalışıyormuş gibi kılıcının üstündeydi.

Alec'i incelediğine hiç şüphe yoktu. O da etkilenmişti. Kadın ona bakarken Alec bir yudum şarap aldı. Kadın onunla yatmak mı istiyordu? Eğer öyleyse Alec bu isteği yerine getirirdi. Ah, hem de seve seve.

Sabırsızlanıyordu. Kadının sesini duymaya can atıyordu. Ses tonu, tatlı ve ahenkli mi yoksa kısık ve etkileyici miydi? İkincisini tercih ederdi.

“Kostümünüze bayıldım.” Gülümseyerek dudağının yukarı kıvrılmasını sağladı. “Sanırım ilk defa korsan kılığına girmiş bir hanımefendi görüyorum.”

“Öyle mi?” Alec haklıydı. Sesi kısıktı. Etkileyiciydi. “İrlanda’nın en ünlü kadın korsanı Grace O’Malley’i duymadınız mı?”

“Hayır. Bana bu korsanı anlatır mısınız?”

Güldü ve yine dilini dudaklarında gezdirdi. Bir şehvet dalgası Alec’in vücudunu sardı. Dudaklarını nasıl tadacağını düşündü. Söylediklerine odaklanabilmek için... bakışlarını dudaklarından çekmeliydi.

“Çoğu insan, Grace O’Malley’ye Connaught’un Deniz Kraliçesi diyordu. Babası gemicilik ve ticaretle ilgilenirmiş. Bir efsaneye göre Grace genç bir kızken sevkıyatlarda babasına eşlik etmek istemiş. Saçları gemi iplerine takılacağı için babasıyla gidemeyeceği söylendiğinde saçlarını kesmiş.” Kendi saçlarını arkaya doğru attırırken gülümsedi.

Alec bir yudum daha şarap içti. Bakışları sabitlenmişti. Korsan bandanasının altından görünen saçları çok güzeldi. Dolgun, dalgalı saçları sırtına doğru aktı. Bir kuzgunun tüyleri gibi siyah ve parlaktı. Başka bir yerde karşılaşırsalar, saçları elbette bir bonenin altında yahut sıkı bir topuz yapılmış olurdu. Ama şu an dağınık ve serbestti. Tıpkı kendisi gibi...

“Buradaki tüm erkeklerin genç Grace O’Malley gibi yapmadığınız için memnun olduklarından eminim,” diye fısıldadı. “Bu âdeta bir günah olurdu.”

Kadın hiç yorum yapmadı, anlatmaya devam etti: “Grace evlendiğinde de denizlere açılmaya devam etti. Hırslı denizcimiz

Grace O'Malley, İrlanda topraklarını almaya çalışan İngilizler tarafından bile alt edilemedi."

"Gerçekten çok hırslıymış. Bu yüzden yarı İngiliz olduğumu söylemekten nefret ediyorum."

Başını yana yatırdı. Siyah, etkileyici kaşları yukarı kalktı. Bir şey söylemeden Alec'in ekoseli pelerinine baktı.

Alec alay edercesine gülümsedi. "Ve yarı İskoç'um."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Bu benden hoşlanmayacağınız anlamına mı geliyor?"

Dudaklarında yavaş yavaş bir gülümseme belirdi. "Antrim Kontluğu'ndaki Devler Geçidi'ni biliyor musunuz?"

"Biliyorum. Üç gün kadar önce oradaydım." Tepeden denize inen, devasa merdiven basamakları gibi büyük, bazalt taşlarını hatırladı.

"O halde karısı Oonagh'la birlikte orada yaşamış olan Finn McCool efsanesini duymuşsunuzdur. Kanal boyunca Benandonner adında bir İskoç dev, onu kovalamış ve ona kendine kıyasla küçük bir dev olduğunu söylemiş. Benandonner ondan güçlü olduğunu ve kanal olmasa bunu kanıtlayabileceğini iddia etmiş."

Kadın parmağını şarap kadehinin kenarında gezdirdi ve baştan çıkarıcı gülümsemesini korudu. "Finn İskoç rakibinin bu aşağılamasına katlanamamış. Bu nedenle taşlardan bir geçit yapmış ve Benandonner'dan iddiasını kanıtlamasını istemiş. Ama geçidi yaparken o kadar yorulmuş ki Benandonner geldiğinde onunla dövüşmek için dinlenmesi gerekmiş. Karısı Oonagh da, Finn dinlenmeden Benandonner gelirse diye onu kundağa sarıp bir bebek kılıfına sokmuş.

Korsan leydi ellerini açtı. Alec aklının bir köşesine onun konuşurken ellerini kullanmayı sevdiğini not etti.

"Ve Benandonner, Finn'in peşinden gelmiş. Finn'in çocuğu olduğunu düşündüğü küçük devi kundağına sarılmış uyurken görünce, kudretli Finn onu daha da korkutmuş. O kadar korkmuş ki onun karşısına çıkmaya cesaret edememiş. İskoçya'ya dönerken, Finn arkasından gelemesin diye geçidi yıkmuş."

Alec başını yana eğdi. "Bu hikâyeyi duymuştum. Ama bana İskoç devin İrlandalı'dan çok daha büyük olduğu söylenmişti."

Sevgili korsan leydi parmağını ileri geri salladı. "Ah, hayır, hayır." Parmaklarını açıp ellerini avuçları yukarı bakacak şekilde kaldırdı. "Bu doğru olsa bile, Finn'in karısı Oonagh her ikisinden de zeki olduğunu kanıtlamış."

Alec güldü. "Başta sadece İskoç köklerimi savunmaya hazırlanmam gerektiğini düşünmüştüm. Ama şimdi görüyorum ki hemcinslerimi de savunmalıyım." Bakışlarını kadının üzerinde gezdirdi. "Belki de tekrar korsan rolümüze bürünmeliyiz. Daha önce karşılaş mıydık?"

"Sanmıyorum."

"Denizlerde karşılaşmış olamaz mıyız? Belki bir geminin ganimetleri için savaşmışsınızdır. Ya da limandaki bir barda... içki falan içmişsinizdir?"

"Kesinlikle söyleyebilirim ki," dedi yavaşça, "denizlerde hiç karşılaşmadık, efendim. Ve..." şarabından bir yudum aldı, gülmüşüyordu. Baştan çıkarıcı gülümseme bardağı indirdiğinde de dudaklarındaydı. "... başka bir yerde de rastlaşmadık," dedi ve bir kahkahayla cümlesini noktaladı.

“Anladım.” Alec düşünürmüş gibi sütuna yaslandı. “Ne yazık. Kendime korsan demenin ne anlamı kaldı ki eğer hanımefendileri kaçırıp, onlarla...” Cümlenin havada kalmasına izin verdi, ne söylemeye çalıştığı açıktı.

Kadın da anlamı yakalamakta zorlanmadı. “Asıl ben sizi kaçırdığımda yapabileceklerimden korkmalısınız, İskoç. Sizi okyanusun diğer kıyısında sıcak bir adaya götürür, gemide benimle uzun geceler geçirmeye zorlardım. Adaya vardığımızda sizi bir ağaca bağlayıp zevklerime boyun eğmenizi sağlardım. Bilirsiniz böyle zamanlarda insanın içini... acil bir ihtiyaç duygusu sarar.”

“İhtiyaç mı?” kaşını kaldırdı. “Ne ihtiyacı?” Kadının dudakları şarap yüzünden nemli ve kırmızıydı. Alec onları diliyle ıslatmayı istiyordu.

“Topraktan söz ediyorum. Denizde o kadar zaman geçirdikten sonra toprağa ayak basmak isterim. Ve o zaman...”

“Evet?”

“... ateş etrafında çıplak dans etmek isterim. Sanırım içimdeki korsan yüzünden.”

Alec başını geriye attı ve güldü. Çok işveli bir kadın olduğuna şüphe yoktu. Çekinmek nedir bilmiyordu. Göğüslerini sergilemesi, şaşırtıcı ve davetkâr konuşmaları rahat olduğunu gösteriyordu.

Dudağının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. Alec, şarabının kalanını yudumlamasını izledi. Sonra da, “Sizi daha önce niçin görmedim? Baronun misafirlerinden misiniz?” diye sordu. Tanrı biliyordu ki bu zümrüt yeşili gözleri unutmamasının imkânı yoktu. Daha önce hiç bu kadar parlak yeşil gözler görmemişti. Kayalık bir adanın tarlaları gibiydiler.

“Sadece bu gece için,” dedi.

“Öyleyse kendimi tanıtmama izin verin.” Onun kim olduğunu öğrenmek istiyordu. “Ben...”

“Durun!” Elini kaldırdı. “Lütfen bana isminizi söylemeyin. Bu bir maskeli balo, öyle değil mi? Kimliklerimizi saklamak için düzenlenmiş bir gece. İsimlerin bize ne yararı olacak?” Küçük gülümsemesi baştan çıkarıcı bir hâl aldı.

Alec güldü. Kadın eğlenceli ve oldukça cilveliydi. “Nasıl isterseniz, İrlandalı.”

“Böyle istiyorum, İskoç.”

Alec dürtülerinin ve bu oyunun tadını çıkarmak için duraksadı. Ardından, “Size bir şeyler getireyim mi? İsterseniz bir tabak hazırlayabilirim. Tatlılar şahane görünüyor.” Alec’in aklındaki tatlı, kadının kendisiydi.

“Böyle iyiyim, teşekkürler.”

Ama Alec, bastırılmaz tutkusu yüzünden iyi olmadığını düşündü. “Peki, İrlandalı, dans etmeye ne dersiniz?” Gülümsedi ve dudağı hafif yukarı kıvrıldı. “Ama korkarım ki ateş etrafında çıplak dans edemeyeceksiniz.”

Ah, bu görmeyi isteyeceği bir manzaraydı. Sadece gözlerini örten maskesinin altından çıkık elmacık kemikleri görünüyordu. Zarif bir çenesi vardı. Tüm yüzünü görebilmek ve yüzünün her özelliğini aklına kazıyabilmek için maskeyi söküp atmak istiyordu.

Muzip bir şeklide nefes verdi. “Haklısınız, İskoç. Ve doğruyu söylemek gerekirse sizinle ateş etrafında çıplak dans etmeyi çok isterdim.”

Alec haklıydı. Kadın baştan çıkarıcı hamleler yapmakla kalmıyor, başarılı da oluyordu.

Bakışları buluştu. Birbirine geçti. Alec kolları birbirlerine değsin diye hareketlendi. Kokusu burun deliklerinden içeri hücum etti. Ilık, tatlı ten kokusu ve biraz da parfüm hissetti.

Onu istiyordu. Alec bir çapkın değildi. Olmaması gereken sularda yüzen biri de. İlişkilerinde mahremiyeti tercih ederdi. Arzularına yenilecek bir erkek değildi.

Daha önce hiç böyle bir istek hissetmemişti. Dahası kimseye bu kadar çabuk tutulmamıştı. Daha önce de istediği kadınlar olmuştu ama böyle değildi. Bu kadını arzuladığı gibi kimseyi arzulamamıştı. Her şey çok ani gelişmişti. Âdeta başı dönüyordu. Şaşkına dönmüştü. Onu arzuluyordu. O her erkeği kendine baktıracak bir kadındı. Ama bu ani şehvet onu şaşırtmıştı.

Maske yüzünden olmalıydı. Onu heyecanlandıran kesinlikle kimliklerini açıklamamalarıydı.

Eliyle kadının dirseğinin altını tuttu. “Burası çok kalabalık. Neredeyse temiz hava kalmadı. Biraz yürüyelim mi?”

İşıldayan yeşil gözler onunkilere döndü. “Hiç sormayacaksınız sandım.”

Evin önündeki taş terasa çıktılar. Kol kola dolaşan birkaç çiftin yanından geçtiler. Aniden kadın tökezledi. Alec bunu bilerek yaptığından emindi. Ama kurtarıcı rolünü üstlenmekten kaçınmaya niyeti yoktu.

Onu belinden yakaladı ve kendine doğru çevirdi. “Dikkatli olun, İrlandalı.”

“Teşekkürler, İskoç. Size borçlandım.” Parmak uçları Alec’in göğsündeydi ve dudakları birbirine çok yakındı.

Alec’in midesi kasıldı. Çok baştan çıkarıcıydı. Karşı konulamayacak kadar baştan çıkarıcı.

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Maskenin ardındaki gözleri çok davetkârdı. “Sizi öpmemi mi istiyorsunuz, İrlandalı?” Bunu istediğinden emindi.

“Benden izin mi istiyorsunuz, İskoç?”

İçi alev alevdi. “Hayır. Fakat size bir itirafta bulunmalıyım.” Başını eğdi, dudakları neredeyse birbirine değecekti. “Daha önce hiç İrlandalı bir hanımefendi öpmedim.”

“Ben de daha önce bir İskoç’u öpmedim.”

“Böylece bir kez daha ne kadar birbirimize uygun olduğumuzu görmüş olduk, öyle değil mi?”

“Hımm, öyle görünüyor...”

Alec daha fazla dayanamadı. Kadının dudaklarını esir aldı. Dudakları birbirine değer değmez sarsıldı. Kadın da onun gibi titremişti. Onun da aynı tutkuya sahip olduğunu anladı. Dudaklarını onunkilere bastırdı. Daha önce de kadınları arzuladığı olmuştu ama hiç bu şekilde hissetmemişti. Sanki kadın ona büyü yapmıştı.

Karşılaştıkları andan beri onu istediği gibi öptü. Sert bir şekilde, diliyle ağzının her köşesini keşfederek, içindeki umut kırıntılarını tadarak... Aklını kaçıracakmış gibi hissedene kadar bastırdı.

Kadın dudaklarını onunkilerden ayırdı. Nefes nefeseydi. “İskoç!” diye fısıldadı.

Alec gözlerini açtı. Zor nefes alıyordu. Sözlerinin zihnine sızabilmesi bir dakika sürdü.

“Ya bizi bir gören olursa?” dedi. “Belki de... başka bir yere gitmeliyiz.”

Sözlerinde yanlış anlamaya yol açacak bir şey yoktu. İrlandalı leydi hevesliydi ve Alec de onu istiyordu. Ah, evet, kesinlikle istiyordu.

“Bence de İrlandalı. Kesinlikle başka bir yere gitmeliyiz.” Kadının elini tuttu ve onu çift kanatlı kapıya doğru yönlendirdi.

“Beni nereye götürüyorsunuz?”

Bir an durdu. “Ne yani, nereye gittiğimizi bilmiyor musunuz, İrlandalı?”

“Sizden duymak istiyorum.”

Elini saçlarının altına uzattı ve yüzünü kendisinininkine döndürdü. “Sizi kaçıyorum, İrlandalı.” Gülümsedi. “Sanırım içimdeki korsan yüzünden.”

Dördüncü Bölüm

Ateş etrafında çıplak dans etmek isterim. Sanırım içimdeki korsan yüzünden.

Sözlerindeki bayağılığı tekrar tekrar düşündükçe Maura'nın karnı kasılıyordu. Tanrım, gerçekten bunları söylemiş miydi? Ne düşünüyordu ki? İçinden bir ses onu korsanların maceraperest oldukları konusunda uyardı. Korsanlar hiçbir şeyden çekinmezdi.

O ve Kara İskoç balo salonuna girince şüphe çekmemek için ayrıldılar ve tekrar merdiven sahanlığında buluştular. Alec, Maura elinde tepsi olan bir garsona işaret edince güldü. Bir dakika sonra elinde bir şişe şarap ve iki kadeh tutuyordu.

Alec, şarabın onu kendinden geçirmek için kullanılacağını farkında değildi.

Ayrıca Maura'ya da cesaret vermesi için.

Alex'in yanına gektigi andan beri Maura telaş içindeydi. Bir tarafa kaçmak, saklanmak istiyordu. Sanki zaman durmuştu. Kalp atışları kulaklarında yankılanıyordu.

Eileen kadınların onun peşinden koştuğunu söylemişti. Yine de o Maura'nun aklında canlandırdığı gibi değildi. Ashında tam da böyle birini hayal etmesi gerekirdi.

Kakalarını saran, deri bir pantolonu vardı ve paçaları, uzun çizmelerinin içine sokulmuştu. Maura'ninki gibi bol bir gömlek giymişti. Yakası açıktı ve kılı göğsü görünüyordu. Gömleğin üstünde yine Maura'nın giydiğine benzeyen bir yelek vardı.

Kostüm benzerlikleri burada sona eriyordu. Kafasına ne şapka ne de bandana takmıştı. Maura'nın kalp atışları huzalanınca Eileen'in abartmamış olduğuna karar verdi. Rahatsızlık verecek kadar yaksıklıydı. Hatta teslim olunacak ve günaha girilecek kadar!

Simsiyah saçları alnını örtüyordu. Kömür karası saçları açık mavi gözleriyle tezat oluşturunuyordu. Bir gözü bir bezle kapatılmıştı ki bu etrafa yaydığı korkutuculuğu arttırıyordu.

Maura, onun atalarının da tıpkı böyle göründüklerini düşündü. Soğuk. Tehlikeli. Ölümcül.

Bunlara ek olarak kontrollü bir havası vardı. Saklamaya çalıştığı kendini beğenmişliği de cabasıydı. Maura bunu uydurmadığından emindi. En rahatsız edici tarafıysa bakışlarıydı. Cüretkâr ve neredeyse sahiplenici gözleri, tüm vücudunu taramıştı.

Sıkıldığı zamanlar da ilgisiz görüldüğü kesindi.

Sonunda bakışları buluşunca, üzerine yıldırım düşmüş gibi oldu. Kalp atışı durmuştu ki...

Ah, Gleneden Dükü Alec McBride istediği her şeye sahip olabilecek biriydi. Masum olmayan istekleri vardı ve Maura bunu titreyerek fark etti ki Alec onu istiyordu! Hangi akla hizmet böyle bir adanı kontrol edebileceğini düşünmüştü!

Ama her şey yolundaydı. Oyuncular Maura ve Kara İskoç, hazır ve yerlerindeydiler. Heyecanını yatıştırmalı, endişesini bastırmalıydı. Onu ayartması gerekiyordu. Rolünü başarıyla yapmalıydı, yapacaktı.

Böylece Maura amacına odaklandı. Çok ciddi ve önemli bir görevi vardı. Onu tamamlamalıydı. Sonuçta cilveli bir kadın gibi davranmayı başarmıştı. Bunu yaparken hiç zorlanmamış olması onu şaşırtmıştı.

Şimdiye kadar her şey plana uygun gitmişti. Bunu aklından çıkarmamalıydı. Kara İskoç'u öpmenin bu kadar... heyecan verici olduğunu keşfetmek onu etkilemişti. Hem de tehlikeli sayılacak kadar etkilenmişti. Bu nedenle kendisine bunun planın bir parçası olduğunu hatırlatması gerekmişti.

Kara İskoç şarabı aldı ve Maura'nın elinden tutarak merdivenlerden yukarı yönlendirdi. Yatak odasına varınca kadehleri de eline aldı ve başıyla kapıyı işaret etti. Maura kapıyı açtı, bir korku dalgası tüm vücuduna yayıldı. Kapıyı iki eliyle birden kapadı. Kalp atışlarını düzene sokmak için olduğu yerde kaldı. Bir elini kapıya bastırmış, diğeriyle de kapı kolunu tutmuştu. Hâlâ dışarı kaçmak için bir şansı olduğunu düşünürken...

"Kapıyı kilitleyebilir misin, İrlandalı?"

Yatak odasına girmek resmiyeti kaldırmasını sağlamıştı. Ses tonu kibarlıktan uzaktı. Ama Maura da bu kadar samimi olmaktan

rahatsızdı. Yine de bir şey demedi. Buraya kadar gelmişti, artık dönemezdi.

Kapıyı kilitleyip yavaşça önünü döndü. Dük, odanın bir köşesine konumlandırılmış, uzun, alçak çalışma masasına şarabı ve kadehleri koydu. Maura'ya dönerek hafifçe gülümsedi ve elini uzattı. Mavi gözü alevler saçıyordu.

Parmak uçları buluştu. Ateş ve sıcaklık tüm vücudunu sardı.

“Kaldığımız yerden devam edebilir miyiz?”

Alec yatağa oturdu ve onu dizlerinin arasına çekti. Gözleri Maura'nın göğüsleriyle aynı hizadaydı. Maura onun nereye baktığını fark edince, yüzündeki gülümsemeyi bir tokatla silmek istedi. O an, sanki metrelerce koşmuş gibi zar zor nefes aldığını fark etti ki bu da Alec'i daha da memnun ediyordu!

Bir parmağını usulca iki göğsünün arasına indirdi. Maura'nın nefesi kesildi, geri çekilme dürtüsü harekete geçti. Adamın cüretkâr parmağı, boynundaki kesenin kurdelesini çekti. “Bu nedir?” diye fısıldadı.

Parmaklarını Alec'in parmakları üzerine kapadı. Keseyi açmasına izin veremezdi. “Ne olacak,” dedi nefes nefeseyken başını geriye atıp kakhaha atarak, “korsan ganimeti.”

Alec de güldü. “Evet. Tabii. Unutmuşum.”

Marifetli parmakları yeleğin önündeki deri ipleri çözdü. Yeleğin önü açıldı. Onu Maura'nın omuzlarından indirdi ve pencerenin altındaki sandalyeye doğru attı. Göğüsleri, sıkıştırılmış olmalarını protesto eder gibi fırladı ve bu Alec'in çok hoşuna gitti. Aşağılık herif!

Maura utandığı için kendine, dikkatli bakışları yüzünden de Alec'e kızıyordu. Bluzunun altında göğüs uçları belirginleşti. Göğüsleri de dolgunlaştı. Komodinin üzerinde bir lamba yandı. Göğüs uçlarının net bir şekilde görülebildiğini biliyordu. Alec'in ağzının bir köşesinin yukarıya kalkması haklı olduğunu kanıtlamıştı. Elleriyle göğüslerini kapamamak için kendini zor tutuyordu. Bunun yerine parmağını onun yeleğinin önünde gezdirdi.

"Sıra sende, İskoç."

Güldü. "Hiç vakit kaybetmiyorsun, değil mi İrlandalı?"

"Asla beklemem. Ben kalpsiz bir korsanımdır, unuttun mu?"

Yine güldü. Yeleği Maura'nın sandalyedeki yeleğine katıldı. Mendilini ve ardından gömleğini çıkarıp yere attı.

Maura'nın nefesi kesildi. Bunu tahmin etmemişti. Daha önce de yarı çıplak erkekler görmüştü. Çiftçiler ve kiralık işçiler de üstsüz çalışırlardı. Ama daha önce hiçbir çıplak erkeğe bu kadar yaklaşmamıştı. Bakışlarını kaçırmaya çalıştı. Pantolonu hâlâ üzerindeydi fakat Maura içindeki tüm karmaşıklığa rağmen onu çıplak görmek istiyordu!

Siyah tüyler göğsünü kaplamıştı. Düz karnı pantolonunun içinde kaybolmadan evvel daralıyordu. Bir kol sırtından dolanıp onu kaslı kasıklarına doğru çektiğinde, Maura henüz onun karnına bakmaya cesaret edebilmişti.

"Buraya gel, İrlandalı."

Hissettiği şey utançtan öteydi. Sıcak elleri belinde duruyor, neredeyse onu kasıp kavuruyordu. Karşısındaki adamın arsız tavırları yüzünden Maura ellerini ne yapacağını şaşırmıştı. Onun çıplak tenine dokunmamak için onları nereye koyabilirdi? Ya da

onun çıplak, kıllı tenine dokunmamak için. Histerik bir şekilde gülmemek için kendini zor tuttu. Bir erkeğin çıplak bedeninde rahatlıkla hareket edebilen, ihtiraslı bir kadın olması gerekiyordu, mahcup bir bakire değil.

Ama ne yazık ki bir bakireydi.

Umutsuzca yüzünü avuçlarına aldı. Yanakları ve çenesindeki derisi sertti. Tuhaftı ama bu zımpara etkisi hoşuna gitmişti. “Göz bandın,” dedi Maura, “çıkart onu.”

“Ya tek gözüm varsa? Ya bir kavgada gözümü kaybettiysem ve onu görünce bağıracağından endişe ediyorsam?”

Bir kaşını kaldırdı. “Bağırarak mıym?”

Gülümsemesi az öncekinden çok daha şeytanîydi. “Korkudansa, zevkten çılgınlık atmanı tercih ederim.”

Maura’nın gülümsemesi soldu. Bunu sesli söylemesi bağırarak odadan kaçmak istemesine neden olmuştu.

“Pekâlâ İrlandalı. Hâlâ beni göz bandım olmadan görmek istiyor musun?”

Elinden geldiğince yüksek bir sesle “İstiyorum,” dedi.

Açık olan gözünde bir parıltı belirdi. “Çıkart o halde.”

Şakalaşıyor olmalarına karşın Maura’nın kalp atışları acı verecek kadar hızlanmıştı. Başının arkasındaki bağa uzandı.

Alec başını salladı. “Böyle olmaz,” dedi.

Maura şaşırıp ve kaşlarını çatıp.

Alec dişlerini ortaya çıkarır şekilde güldü, gözünde bir parıltı vardı. Bu meydan okuyan bir parıltıydı.

Bir an Maura ne yapması gerektiğini anlayamamıştı. Ama sonra kalbi çıkacak gibi atmaya başladı. Şimdi geri adım atamazdı, ne kadar çok istese de atmayacaktı.

Kalp atışları delicesine hızlanmıştı. "Ah," diye mırıldandı şakacı bir şekilde, "buna pişman olacaksın, İskoç. Seni ısırabilirim."

"Lütfen ısır," diye cesaretlendirdi onu çapkın gülümsemesiyle.

Maura davetkâr bir iniltiyle hafifçe doğruldu ve bandın iplerini dişlerinin arasına aldı. Göğsü Alec'in çenesine sürtündü ve kalp atışı sekteye uğradı. Fakat sonra onun sabun ve odunsu losyonunun kokusu her yanını sardı. İpi hafifçe çekti. Kahretsin, bağı bir düğüme döndürmüştü! Artık düğümü dişlerinin arasına almalı ve başının üstüne doğru sıkıca çekmeliydi.

Aniden titredi. Saçları çok yumuşaktı. İpekliydi. Nedense böyle olduğunu düşünmemişti. Ve belli ki boşa çabalıyordu çünkü bandı ancak yarıya kadar açabilmişti. Tamamını çıkarabilmesi için üç kere daha denemesi gerekti ki bu da Maura'yı güldürdü.

Bandı yere attı ve tekrar Alec'in dizlerine oturdu.

Artık gülmüyordu.

Tamamen erkeksi ve oldukça göz alıcı bir surata bakıyordu. Öyle göz alıcıydı ki bir an ciğerlerindeki tüm havayı alıp götürdü.

Alec gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Sanki dünya umurunda değildi. *Belki de onun dünyasında önemsenecek bir şey yoktur*, diye düşündü Maura kalbi sızlayarak. Onun halkı hiç aç kalmış mıydı? Her geçen gün dünyalarının, geçim kaynaklarının tükenişini izlemiş miydi?

Kalbini saran tüm duygular savaş halindeydi. Yumruk yaptığı elleri tuhaf bir şekilde onun geniş omuzlarına düştü. Yavaşça

parmaklarını açtı. Ona dokunmak, bakmak istemiyordu. Bu kadar mükemmel yüz hatlarına sahip olmamasını; tek gözlü, dünyanın en çirkin erkeği, yeryüzündeki en berbat yaratık olmasını dilerdi.

Ama daha önce hiç bu kadar güzel gözler görmemişti. Gözleri mavi kristal rengindeydi. Göz bandı olmadan farklı görünüyordu. O kadar... tehlikeli değildi sanki. Ah ama Maura kendisine tehlikeli bir oyun oynadığını hatırlatmalıydı.

Bunun doğru olmadığını düşündü.

Çünkü bu bir oyun değildi.

Amacıyla kıyaslandığında aldığı risk değersiz kalıyordu. Her şey ona bağlıydı. Işık Çemberi'ni bulup eve getirmeliydi. Bu düşünce aklına, onu bu amaç için daha da hırslandıracak bir şeyi getirmişti. Babasına verdiği sözü.

Ve adanın kıyılarını hatırladı.

Tek bir hata her şeyin mahvolmasına neden olabilirdi. Böyle bir fırsat tekrar eline geçmezdi. Ama hissettiklerini inkâr edecek de değildi.

Onu ürkütücü buluyordu.

Cesur olmalı, korkmamalıydı.

Ellerini omuzlarından çekmek için can atıyordu. Sanki cildi yanıyordu. Maura kemik iliğine kadar kuruduğunu hissediyordu.

Ama ellerini hareket ettirmedi.

Aslında hissettiği korku değildi. Tuhaf bir şekilde, korkmuyordu. Onu incitmeyeceğini hissediyordu. Her ne kadar o an çok şehvetli de olsa o bir beyefendi idi.

Aniden titredi. Kalbinin kanat çırpışıyla savaşıyordu. Ah, kimi kandırıyordu? Güçlü ve büyük ellerinin belini sarması hoşuna gidiyordu. Terastaki öpüşme, dudaklarının sıcaklığı, kendi dudaklarında bıraktığı ılık ve yumuşak his de hoşuna gitmişti. O öpüşmeden zevk almamalıydı. Bunların hiç birinden zevk almamalıydı.

“Sıra sende, İrlandalı. Maskeni çıkar.”

Maura ellerini kucağına indirdi ve yalvarır gibi birleştirdi. “Size yalvarıyorum, efendim, çok sert ısırmayın. Görüyorsunuz ki hassas bir cildim var.”

“Evet, görüyorum. O yüzden söz veriyorum nazik olacağım.”

Maura bir kaşını kaldırdı. “Bir korsanın sözüne inanılmayacağına söylerler!”

Kahkahasını bastırdığını hissetti. “O halde bende eksik olduğumu düşündüğün hoşgörüyü sana göstereceğimi garanti ederim. Maskeni çıkar, İrlandalı.”

Maura ellerini kaldırıp maskesini çözmeden önce bir sesizlik oldu. Maskeyi çıkardı ve komodine koydu.

Bakışları bir kez daha kucağına koyduğu ellerine odaklanmıştı. Ona bakmaya cesaret edemiyordu.

Tuhaf bir şekilde o da artık gülmüyordu. “Bandanan,” dedi yumuşak bir sesle. “Çıkar onu, lütfen.”

Lütfen.

Maura yavaşça ellerini kaldırdı. İsteksizliğini belli etmemeliydi. Badanayı çözdü, ardından parmaklarını saçlarından geçirdi. Bakışlarını yere indirmiş, yerde uzak bir noktaya sabitlemişti.

“Bana bak, İrlandalı.”

İstemiyordu. Gerçekten istemiyordu. O an nasıl hissettiğini tarif edecek kelime bulamıyordu. Neden öyle hissettiğini. Yüzünü saçlarını açınca sanki görmeye hakkı olmayan bir şeyi ortaya sermiş gibi hissetti. Ona ait olmayan bir parçasını ona sunmuş gibi. Her şeyi kendisine aitti, sadece kendisine.

“İrlandalı.” Kelime bir fısıltı gibi duyulmuştu.

Sakince çenesini kaldırdı. Gülümsemeyi bile başardı. Muhteşem mavi gözler yüzünü inceledi. Kendi gözleri de onun yüzünde geziniyordu. Yoğun bakışları rahatsız ediciydi, sessizlik acı veriyordu. Biraz daha bu şekilde kalırlarsa Maura bağıracaktı. Midesi düğüm düğüm oldu.

Sonra Alec, hiçbir şey söylemeden elini saçlarının altına uzattı. Ilık parmakları ensesini okşadı ve oraya yerleşti. Usulca. Ah, çok usulca. Bakışlarını Maura’nın dudaklarına indirdi. Maura inledi. Yoksa Alec mi inlemişti? Maura tam onun yüzüne bakmıştı ki Alec dudaklarını onunkilere bastırdı. Gözleri mavi ateş topları gibi alev alevdi. Maura gözlerini, bir an olsun ondan kurtulmak için kapadı.

Ama başarılı olamadı. Bu öpücük ilkinde benzemiyordu. İlk öpüşmeleri daha çok oyun gibiydi. Ama bu öpücük kesinlikle oyun değildi. Baş döndürücüydü ve Maura açlık hissediyordu. Ve şehvet. Bu, tüm varlığını emen ve onu daha önce hayal bile edemeyeceği bir dünyaya götüren bir tutkuydu. Hazırlıklı olduğundan çok daha derin, neredeyse korkutucu bir tutku.

Maura nefes nefese dudaklarını ayırdı, hava alması gerekiyordu. Baştan çıkarıcı, davetkâr bir kahkaha atmayı denedi ama gergin olduğunu belli edeceğinden korktu. Kendine gelmeliydi.

“Şu işe bak. birden çok ...”

Kucağından kalkmaya çalıştı. Alec onu bileğinden yakaladı. "Henüz zamanı gelmedi, İrlandalı. Bir öpücük daha vermen lazım."

Elinden kurtulmaya çalıştı ama o çok sıkı tutuyordu. Şüphe çekmeden ondan kaçabilmesi mümkün görünmüyordu.

"Bunu telafi edeceğim, İskoç. Ama susuzluktan kavruluyorum. İnan bana!" Boğazına dokundu, kendi teninin sıcaklığı onu şaşırttı. Neredeyse onun kadar sıcaktı. Ve sesi çatallı çıkmıştı. "Ayrıca harika olduğunu bildiğim bir şarabı neden kaçırayım?"

Alec'in sesinde belli belirsiz bir neşe vardı. "Tek arzuladığım senin tadın, İrlandalı. Ama isteğine boyun eğiyorum. Telafi edeceğine dair verdiğin sözü hatırlatacağım." Başını eğdi. Dudağını Maura'nın kolunda gezdirdi.

"Ve ben de seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." Dudaklarının dokunuşu midesinin kasılmasına sebep olmuştu. Konuşmak bir yana, düşünmek bile zorlaşmıştı. "Korsanlar olarak," dedi, kışkırtıcı olduğunu umduğu bir ses tonuyla, "her zaman hazinenin peşindeyizdir, değil mi?"

"Ve de zevkin. Onu bulmak için her şeyi yaparız, öyle değil mi İrlandalı?"

"İkisini de bulacağımıza eminim, İskoç. Şimdi senin için bir kadeh şarap koymama müsaade et."

Maura kucağından kalktı, ondan uzaklaşmaya hevesli görünmediğini umdu. Alec'in şarap şişesiyle iki kadehi koyduğu çalışma masasına ilerledi.

O an gözüne bir mektup açacağı ilmişti. Bir hançer şeklindeydi, keskin ve öldürücü görünüyordu. Eteğinin cebine diktiği küçük bıçaktan çok daha keskin olduğuna şüphe yoktu. Sevinçten şarkı

söyleyebilirdi. İsteddiği her şey olmuş, gece boyunca şansı yaver gitmişti.

Şükürler olsun ki şişe çoktan açılmıştı. Balo salonunda garsonun tepsisinden şarabı alırken Maura tıpasının çıkarıldığından emin olmuştu.

Geniş yakalı bluzu omzundan aşağı kaydı. Onu yukarı çekme dürtüsüne direndi. Bu tarz bir utanma onu ele verebilirdi. Aceleyle, Alec'in bir şey fark etmeyeceğini umarak, boynundan sarkan keseyi yukarı kaldırdı ve başının üzerinden çıkarıp masaya koydu.

Arkasında bir hareketlenme oldu. "Yardıma ihtiyacın var mı, İrlandalı? Zevkle sana..."

"Hayır, hayır." Her bir siniri harekete geçmişti. Alelacele kadehlerden birine şarap doldurdu. Gerginlikten neredeyse şarabı taşıracaktı. Omzunun üzerinden arkaya baktı, ona şehvetli olduğunu umduğu bir gülücük gönderdi. "Ama perdeleri kapasan iyi olur. Baronun misafirlerini şaşkınlığa uğratmak istemeyiz, değil mi?"

Ayağa kalktığını duydu. Alec arkasını dönünce Maura keseyi açtı, gümüş rengi tozun her bir zerresini şaraba boşalttı. Parmakıyla karıştırdı, tenine bulaşan sıvıyı emdi ve diğer kadehi doldurdu.

Arkasına döndüğünde dük pencereden yeni uzaklaşıyordu. Maura ona doğru gitti ve kadehi verdi. "Korsan olabiliriz ama romumuz olmaması bizi bir şeyler içmekten alıkoyamaz." Kadehini kaldırdı.

Alec bir kaşını kaldırdı. "Sana, İrlandalı."

"Hiçbir zaman unutamayacağın bu geceye, İskoç." Maura'nın bundan hiç şüphesi yoktu.

Kadehlerini tokuşturdular. "Fondip," dedi Alec.

Fondip mi? Maura gözlerini kadehine dikti ve bir yudum aldı. Yutkunurken boğazındaki güçlü tendonların belirışı onu büyülemişti.

Kadehi neredeyse boşalmıştı. Dişsiz Nan'in haklı olduğunu düşündü. Şaraba karıştırdığı şeyin tadını alamamış, hepsini bir dikişte içmişti.

Gülümsüyordu, dudaklarının kenarlarını havaya kaldıran yarım bir gülümsemedir. Sonunda Maura da içkisini bitirdi. Hem meydan okuyan, hem de davetkâr bir havası olan bu gülümsemeye alışıyordu.

Kendi gülüşü umut vericiydi. Yani en azından o, öyle olduğunu umuyordu. Kendi kendine, bu sefer Alec onu öperken sersem gibi durmayacağına söz verdi. Onun kadar cüretkâr olmalıydı. Ve onun kadar baştan çıkarıcı. Bu nedenle Alec'in göğsünün ortasına elini yerleştirdi ve onu yatağa itti. Alec boğuk bir kahkahayla geriye sendeledi ve düşerken Maura'yı da beraberinde götürdü.

Onunla yatağa düşmekten başka çaresi yoktu. Tanrım, onun üstünde yatıyordu, *üstünde*.

Maura daha ne olduğunu anlayamadan Alec yavaşça fakat ne istediğini bilir şekilde döndü. Güçlü parmaklar Maura'nın dizinin arkasını kavradı ve cinsel organı kendisinininkine bastırsın diye onu yukarı çekti. Maura sertliği hissedince kalp atışları sekteye uğradı. Yarı memnun, yarı coşkun bir şekilde doğru yolda olduğunu fark etti. Onu uyurabildiğine hiç şüphe yoktu. Cinsel organındaki baskı bunu kanıtlıyordu. Çapkın düğ, Maura'yı çok samimi bir pozisyona sokmuştu. Bacaklarını, onunkileri aralık bırakacak şekilde yerleştirmişti. Bu sayede organındaki açıklık onun kalkık penisine karşılık geliyordu.

Kalçalarını sıkarak hafifçe kendini kaldırdı.

Maura'nın nefesi kesildi.

İskoç güldü. Kısık, boğazından gelen bir sesle "Bu hoşuna gitti, değil mi İrlandalı?" dedi.

Kibirli, görgüsüz adam! Bunun hoşuna gittiğini düşünüyordu. Hâlbuki Maura, hissettiğini şaşkınlık olarak adlandırabilirdi. Aslında şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Sarsılmıştı ve her bir hücresi titriyordu. Dük bunu hissetmiş miydi? Gerçi hissetse ne olacaktı? Nasılsa titremesinin de zevkten olduğunu düşünecekti!

Kısık bir kahkaha sesi kulağına geldi. Sırtındaki bir kol, onu yüz yüze bakacakları şekilde yatağa yatırdı. Parmakları, Maura'nın bluzunun geniş yakasına doğru süzüldü, bluzu yakaladı ve bir göğsünü tamamen dışarıda bırakacak şekilde aşağıya çekti. Aynı utanmaz el şimdi de kalçasındaydı. Maura kıvrıldı. Ah ama Alec'in, hareketlerini kendi arzusuna karşılık vermek olarak algıladığını biliyordu. Omzunun kavisini öptü, dudaklarını köprücük kemiğinin boynuyla birleştiği boşluğa doğru ilerletti. Parmak uçlarıyla göğüs ucunda daireler çiziyordu. Başını öne eğince, Maura'nın gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı.

Diliyle göğüs ucuna dokundu. Maura, pembemsi ucun Alec'in nemli ağzının derinliklerinde kayboluşunu şaşkınlıkla izledi. Bir yandan dilini göğüs ucunun etrafında gezdirirken, diğer yandan da sert bir şekilde emiyordu. Maura tüm vücudunda bir şehvet patlaması hissetti.

Başını geriye attı. Hafif bir inleme duyuldu.

Alec başını kaldırdı. Kısık sesle ve yavaşça, "Sabırlı ol, İrlandalı. Önümüzde koskoca bir gece var," diye fısıldadı.

Maura içinden çaresizlikle, *Hayır*, dedi. Koskoca bir gece vakti önklerinde Dükün Maura'nın kollarında...

onların ailesine aktarılıyordu o, karışımın etkisini göstermesinin fazla zaman almayacağını söylemişti. Sessizce söylendi. Geç kalmıştı. Şarabı daha erken servis etmeliydi.

Düşüncesi bölündü.

İskoç'un pantolonunu indirdiğini fark etmemişti bile. Maura'nın elini tuttu. Parmaklarını sıkı ve elini aşağıya indirdi. Belinin aşağısına. Maura'nın parmak eklemleri siyah, gür kıllara değinceye kadar devam etti. Avuç içini parmaklarıyla kalın, sert bir çıkıntıyı saracak şekilde yerleştirdi.

Maura, onun göğsünü saran hazzı hissetti. Çok şaşkındı. İş buraya gelmemeliydi. Birkaç öpücük, en fazla yasak dokunuşlar olmalıydı. Her ne kadar korksa da, kendini dokunuşlarına karşı koymaya hazırlamıştı. Bu dokunuşların zevk verebileceğini hiç düşünmemişti.

Bu kadar cüretkâr dokunuşlara da hiç ama hiç hazır değildi.

Kalp atışları hızlandı. Nan yanılmış olabilir miydi?

Kendini dua ederken buldu. Ah Tanrım, ah Tanrım.

Bir değişiklik hissetti. İskoç ellerini gevşetti, gözlerini koluyla kapadı.

Maura donakaldı. Komodindeki saatin yelkovan sesleri duyuluyordu. Hâlâ kımıldamaya –umut etmeye– çekinerek yutkundu.

“İskoç?” diye fısıldadı.

Cevap vermedi. Gözleri kapalıydı.

“İskoç?” diye fısıldadı tekrar.

Hâlâ cevap yoktu.

Rahatlamıştı. Tekrar düşüncelerini kontrol edebilmeye başladı. Bir şeyin daha aynı olmadığını fark etti.

Bakışlarını dikken vücudunun aşağısına indirdi. O an her
 şeyi biliyordu.

Başını çekti.

Başardığına inanamıyordu. Amacına ulaşmıştı. Ama bir
 şeyi kaçırmış gibi hissediyordu.

İskoç'un gevşemiş bedeninin üstünden atlayarak, kalan kıyafetlerini çıkarmaya koyuldu. Tanrım, çok ağırdı. Ayak bileklerine indirmiş olduğu pantolonunu çıkarma cesaretini bulabilmek için üç derin nefes alması gerekti. Bacakları kasları sayesinde demir gibi sertti ve göğsündekiler gibi siyah kıllarla kaplıydı. Ve başka bir yerindekiler gibi...

Denedi. Gerçekten denedi. Ama kendini bakmaktan alıkoyamadı.

Ah, erkeklik organı gözlerini kocaman açmasına sebep olacak kadar etkileyiciydi.

Onu soymayı bitirince, geriye doğru sendeledi ve sandalyeye düştü. Sislerin içinden bakıyor gibiydi. Gözlerini kırptı. Odaklanabilmesi birkaç dakika sürdü. O an şarabı çok hızlı içtiği için bu halde olduğunu fark etti. İçkiye alışık değildi.

Eteğini, çamaşırlarını ve botlarını çıkarıp havaya attı. Nereye düşeceklerinin bir önemi yoktu. Bu şekilde daha inandırıncı olacağını düşündü.

Ama işi bitmemişti. Yapılacak bir şey daha vardı.

Tökezleyerek çalışma masasına gitti ve mektup açacağını aldı. Tekrar yatağın yanına gitti ve İskoç'un üstünden eğilerek kendi parmağını kesti. Büyük bir kandamlası belirdi ve hemen kanlı parmak ucunu çarşafa sürdü.

Mektup açacağını masaya bıraktı ve sendeleyerek yatağına döndü. İskoç'un yanına kıvrıldı, örtüyü ikisini de saracak şekilde örttü ve dükün sert koluna yattı.

Göz kapakları kapalıydı ama düşünmekten kendini alamıyordu. Zafere giden yolu yarılamıştı. Planlarını başarılı şekilde uyguluyordu. Orada, Kara İskoç'un odasında ve kollarındaydı.

Onun yatağındaydı.

Beşinci Bölüm

Ertesi sabah Alec, baş ağrısıyla uyandı. Bunu ona tuhaf gelmişti. Çünkü ne kadar şarap içerse içsin böyle hissetmezdi.

Sonra da yanında yumuşak, hoş bir sıcaklığın varlığını hissetti.

Başı dönüyordu. Gözlerini açtı.

Yumuşak, ipeksi bir tutam saç çıplak göğsünde duruyordu. Şaşkın bir şekilde saçları parmaklarının arasına aldı, uzunluğu boyunca sırtının kavisinde gezindi. Neler oluyordu? Kimdi bu..."

Hatıralar zihnine üşüştü.

Bu oydu. Bir önceki gece aklını başından alan Korsan Leydi.

Uyanıyordu. Kımıldadı, yatağın ılık derinliklerine sokuldu. Ona doğru döndü.

Ve gözlerini açtı.

Narin, şekilli kaşlarını bir araya getirdi. Aniden şaşkınlıkla ona baktı. Ona bakışlarında sanki... sanki...

"Sen!" diye bağırdı kadın. Duvara, ondan olabildiğince uzağa çekti kendini.

Alec doğruldu ve gerindi. Tuhaftı. Boğazı kupkuru, aklı bulanıktı. Misafirini hatırlıyordu, nasıl hatırlamazdı ki? Zihninde önceki geceyle ilgili kesik kesik görüntüler belirliyordu. Ama hiçbir şey net değildi. Gerçekleri ayırt edemiyordu.

Neler olduğunu anlamaya çalıştı. Onu odasına getirdiğini, muzip oyunlarını gözünde canlandırdı. Son hatırladığı sıcak, du-manlı, büyülü bir öpücüktü. Bu öpücük devamını vaat ediyordu.

Ama kadın şimdi ona bir yılanmış gibi davranıyordu.

Kafasında uyarı çanları çalıyordu. Bir terslik vardı. İçki içiyordu, evet ama sarhoş olmamıştı. Tanrı aşkına, lanet olsun neler...

Kapı vuruldu. Alec duymazdan geldi.

"Yanıma gel." Kıza gülümsedi, onu yatıştırmaya çalışıyordu. "Benden kaçmana..." Sustu. Kahretsin, onun adını bile bilmiyordu!

Kadın fal taşı gibi açık gözleriyle şaşkın bir halde durmaya devam etti. Çarşafı ve örtüyü boğazına kadar çekti. Sadece burnu ve gözleri görünüyordu.

Kapı hâlâ ısrarla çalınıyordu.

Alec kendini kaybetti. "Kapıya vurmayı kes ve sonra gel!"

Tekrar kadına döndü. Tam bir şeyler söyleyecekti ki bir anah-tarın kilide sokulduğunu duydu. Kapı açıldı. Saygın görünümlü, sakallı bir adam içeriye girdiğinde Alec, özel hayatına neden birinin müdahale etmeye yeltendiğini düşünüyordu.

Alec yataktan fırladı. "Sen de kimsin?"

Yabancı onu görmezden geldi. "Maura?" Adam bakışlarıyla odayı taradı, en sonunda gözlerini kendini çarşafa sarmış kadının üzerinde sabitledi. "Maura!"

Kadının güzel gözleri yaşlarla doldu. Daha da geriye çekildi. "Dayı!" diye bağırdı.

Birden içeri baron da girdi. Göğüs cebine bir anahtar koydu. "Ekselansları, bu şekilde izinsiz odanıza girdiğimiz için bizi bağışlayın. Ama bu nahoş durumu diğer misafirlerimize yansıtamazdık."

Alec aceleyle pantolonunu giydi. Barona döndü, çıplak ayak ve üstsüz olmasına rağmen mevkisinin etkileyiciliğinden bir şey kaybetmemişti. "Neler oluyor? Kim bu adam?"

Baron akıllı bir hamle yaptı ve Alec ile adamın arasına geçti. "Ekselansları, Gleneden Dükü Alec McBride," diye söze başladı ama diğer adam baronun konuşmasına fırsat tanımadı.

"Ben Murdoch Maxwell," dedi soğuk bir ses tonuyla. "Elinizi sıkmadığım için beni bağışlayın. Ama dün gece yeğenimi niçin odanıza getirdiğinizi öğrenmek benim için daha büyük önem arz ediyor. Sabahtan beri onu arıyordum ta ki bir garson onu dün akşam merdivenlerden çıkardığınızı gördüğünü söyleyene kadar."

Alec'in başı dönüyordu. Kafasında bazı görüntüler belirdi. Korsan Leydi'nin dokunuşu, parmaklarını onun saçlarından geçişi. Öpüştüklerinde kadının kendi üstünde olduğundan emindi. Ağırlığını tekrar üzerinde, kendi dizlerinin arasındaki dizini hissetti.

Çok tuhaf hissediyordu. Her yanını ateş bastı.

Ah, bu şehvet ateşi, dedi içinden bir ses.

Sonra ne olmuştu? Sanki zihnindekiler silinmişti.

Başını kaldırdı. Dişerini sıktı. Bakışları yataktaki kadın korsan ve Murdoch Maxwell arasında gidip geldi. "Bu kadın..."

"Leydi Maura," diye araya girdi Murdoch. "Son McDonough Kontu'nun kızı Leydi Maura O'Donnell. Lütfen ona ismiyle hitap etme nezaketini gösterin."

"Lanet olsun, onun ismini bilmiyordum!" Alec elini saçlarından geçirdi. Böyle bir şey daha önce hiç başına gelmemiştir. Onun için şehvetle açılmış her kalçaya kendi organını bastıran genç bir ahmak değildi. Beladan uzak durur, başını derde sokmazdı.

"Kadınları bu şekilde mi yatağınıza sokuyorsunuz, ekselansları?" Murdoch denen sakallı adam yatağa doğru dönmüştü. "Sana zarar verdi mi, sevgili kızım? Onunla gitmen için seni zorladı mı?"

Alec duyduklarına inanamıyordu. Gördüklerine de inanamıyordu çünkü kadın, Leydi Maura, başını eğmiş, masum bir genç kız gibi duruyordu. Ağzını açtı, ardından kapadı. "Ben..." diye kekeledi. "Dayı, gerçekten buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum."

"Seni şeytan!" diye gürledi Alec. "Sizi temin ederim, buraya gelirken Leydi Maura neler olacağının tamamen bilincindeydi!"

"Bilincindeydi, öyle mi?" Murdoch ileri adım attı. "Ben yeğenimi tanıyorum, ekselansları." Sesi titriyordu. "Ne yapıp ne yapmayacağını gayet iyi biliyorum. Yeğenim gibi genç ve güzel bir kadını gören erkeklerin onu arzuladıklarının da farkındayım. İstediklerini, altındaki kadını umursamadan alan erkeklerin arzularının da farkındayım. Ve işte kanıtı." Bir eliyle örtüyü açtı.

Çarşafta kan vardı.

Maura gözlerini kaçırды.

Alec konuşamayacak kadar şaşkıındı.

Murdoch elini yumruk yaptı. Sinirle düke döndü. "Biliyordum. Biliyordum! Ona tecavüz ettiniz. Tanrım, kızlığını bozdunuz. Ben..."

Baron ellerini iki yana açtı. "Beyler, beyler! Size yalvarıyorum, kalan konuklarımı yolcu etmeme müsaade edin. Akşamüstü çalışma odamda buluşalım. Eminim ki o zaman bu konuyu açıklığa kavuşturabiliriz."

Murdoch, Maura'ya baktı. "Maura, eşyalarını al ve odana git."

Maura çok üzgün görünüyordu. "Dayı..."

"Maura!" diye bağırdı.

Kadın, üzgün bakışlarla yataktan kalktı. Çarşaf arkasında tren gibi uzanıyordu. Kıyafetlerini bulabilmek için etrafa bakındı. Dayısı kostümünü sandalyeden aldı ve kadına uzattı.

Alec kapıyı ardına kadar açtı. Diğerleri dışarı çıkarken tek kelime etmedi.

Tek başına kalınca dişlerini sıkı.

Onurunu zedeleyecek biri değildi. Konu kadınlar olunca bir şövalye gibi davranmıyordu, tamam ama bazı kuralları vardı ve onlara uyardı. Evli kadınlarla ya da bakirelerle birlikte olmazdı. Bir kadının bekâreti sadece kocasına sunabileceği bir hediyeydi.

O halde ne olmuştu? Kendi kuralını çiğneyecek kadar sarhoş mu olmuştu?

Bakışları tekrar çarşafın üzerindeki lekeye kaydı ve uzun süre orada kaldı. *Birlikteliğin kanıtı*, diye düşündü. Neredeyse ağlanacak haline gülecekti. Bir bakireyle yatmış olamazdı. Göz kamaştırıcı Leydi Maura'yla birlikte olduğunu hatırlamıyordu.

Ama olan olmuş gibiydi.

Acı acı güldü. Bakire bir kızı cinsellik âlemine ilk kez soktuğunu düşünmek hoşuna gitmişti.

Peki, neden bir şey hatırlamıyordu?

Maura aşağıda, baronun çalışma odasının kapısında duruyordu. Murdoch onun odasına giderlerken Maura'ya uzun uzun bakmıştı. Korsan kostümünü dükkünün karşısındaki boş bir odada giymek zorunda kalmıştı. Dük, Maura yanından geçerken bir kaşını kaldırmış ve rahatsız edici yarım gülümsemesini dudağına yerleştirmişti. Ona ilaç verdiğini anlamış olabilir miydi?

Şimdiye kadar hiçbir sorun çıkmamıştı. Hiçbir sorun.

Her şey gerçek olamayacak kadar iyi gidiyordu.

Alec tilki gibi kurnazdı. Maura bunu hissetmişti. Bir sonraki adımlarını tartışırken Murdoch'un da onun kurnazlığını fark ettiğini anladı. Dükü inandırmak kolay olmayacaktı. Maura planlarını anlayacağından endişe ediyordu. Dün geceyi bir tuzak değil de kaçamak olarak değerlendirmesi için dua ediyordu. Fakat belki de bunun bir tuzak olduğunu çoktan anlamıştı.

Böyle düşünmeye son vermeliydi. Hemen. Parmaklarını yanaklarına bastırdı. Elleri buz gibiydi, teniyse yanıyordu.

Alec'in vücudu gibi sıcaktı.

Ağlasa mı gülse mi bilemedi. Murdoch rolünü çok iyi yapıyordu. Murdoch, o küçük bir kızken yaramazlık yaptığıında, bir bakışıyla onu korkuturdu. Özellikle sesli bir şekilde onu azarlamaya başlayınca, ki çok yaramaz olduğu için bu sık olurdu, Maura hemen odasına kaçardı.

Ama Gleneden Dükü korkmamıştı.

Maura, onu ürkütecek çok fazla şeyin olmadığını anlamıştı.

Lanet adam. Maura sonsuza kadar kapının dışında kalamazdı. Hepsi içerideydi. Biraz bekledi.

Çenesini dik tutarak, asilzadeye yakışır bir edayla çalışma odasına girdi. Cesaretini göstereceğini diye kırmızı taftadan bir elbise giymişti.

Önceki gece olanları düşününce gözleri yaşardı. Nasıl işveli davrandığını. Dükü cesaretlendirişini. Onu bu noktaya getiren her şeyi.

İçeri girdiğinde adamların üçü de ayağa kalktı. Baron, masasının arkasında başını hafifçe öne eğdi. Murdoch bir elini Maura'ya uzatarak ona yanındaki sandalyeyi gösterdi.

Düke gelince, Maura daha önce hiç onun kadar dik duran bir erkek görmemişti. Her şeyi mükemmeldi. Siyah ceketinin altına giydiği gömlek o kadar beyazdı ki Jen bile gözlerinin kamaştığını söyleyerek gülerdi. Ceketini düzeltirken altın kol düğmeleri parladı.

Midesinde bir krampla Gleneden Dükü Alec McBride'a ilk kez gerçekten baktığını fark etti. Kibirli ve gergin dudaklarıyla sanki herkesi küçümsüyordu.

Bir kez daha baktı. Kendine hâkim olamıyordu ama olmalıydı. Çünkü bakışı içini titretiyordu. Gözlerinde dün geceki neşe pırıltıları yoktu.

Bir yanı titriyor, diğer yanı da korkuyordu. Hâlâ içinden bir ses dikkatli olması gerektiğini söylüyordu. Gözleri açık mavi madenî paralara benziyordu. Buz dağının görünen yüzü gibiydiler.

Aniden, daha fazlası su yüzüne çıksın diye onu çenesinden yumruklamayı istedi.

Killane Baronu eliyle onlara oturmalarını işaret etti. Öksürdü, boğazını temizledi ve tekrar öksürdü. Konuyu önceki gece yaşananlara nasıl getireceğini bilemiyordu.

“Pekâlâ,” dedi sonunda, “her ne kadar başkalarının işine burnumu sokmaktan hoşlanmasam da, olayların benim evimde yaşanmış olması bana bu hakkı veriyor. Ve ben de buranın kötü bir ev olarak anılmasını istemem. Bunun istisnai bir olay olduğunu bilmenizi isterim.”

Alec bir dirseğini sandalyenin kol dayama yerine koydu. Oldukça rahat görünüyordu. “Lordum,” dedi hafif gülümseyerek, “Sizi temin ederim ki kimse evinizde âlem yaptığınızı düşünmeyecek.”

Murdoch ona baktı. “O halde dün akşamki olayları konuşalım. Maura, eminim ki ekselanslarının odasına gizlice girmemiştir. Bu yüzden ekselansları, sormak zorundayım. Yeğenim Leydi Maura’yı dün akşam odanıza siz mi götürdünüz?”

“Evet,” dedi dük sakince.

“Onunla birlikte olmak amacıyla mı?”

“Elbette.” Alec başını barona doğru çevirdi, ardından da Maura’ya baktı. “Dürüst olalım. Hepimizin bildiği gibi bir erkeğin ve bir kadının çok... şehvetli olduğu anlar vardır. Dün gece ben ve Leydi Maura arasında da böyle bir durum yaşandı. O bir çocuk değil.” Onu kızdırmaya çalışıyordu ve başarılı da olmuştu. “Bir adama odasına kadar eşlik etmenin sonuçlarını da bilemeyeceğini düşünmüyorum. Hem de yalnız başına.”

Maura dükün gözlerine baktı ama hemen bakışlarını kaçırdı. Ellerini kucağında birleştirmişti. Yalanlarını bir yük gibi omzunda taşıyordu ve geri dönüşü yoktu. Ama kontrolünü kaybetmeye de niyeti yoktu.

Hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyormuş gibi konuşmaya başladı. "Ben... Dayı..." Durdu. "Sanırım şarabı fazla kaçırdım. Aksi takdirde ben... kesinlikle..."

"Bahane üretme, Maura. Yaptığın affedilir şey değil!"

Dayısının azarı karşısında gözleri doldu.

Alec duygusuzca ona baktı. *Gözyaşı mı dökcek?* diye mırıldandı kendi kendine. Dudakları da büküldü. Çok inandırıcı bir şekilde ağlamasını bastırıyormuş numarası yapıyordu. Şimdi de ellerini ovuşturuyordu. Utangaç gonca rolünde ne kadar da başarılıydı! Ne zaman sızlanacağını, ne zaman hıçkıracağını, kısacası oyunu nasıl oynayacağını iyi biliyordu. Hem de sahneye çıkabilecek kadar iyi!

Alec ayağa kalktı. "Gözlerinizi gerçeklere kapamış olabilirsiniz. Ama yeğeniniz kendini kolay bir av olarak önüme attı. Flörtümü karşılıksız bırakmadı. Onu ben zorlamadım. Kendisine sorun."

Maura'nın nefesi kesildi. Nasıl bu kadar kendini beğenmiş olabilirdi. Sanki onu kıskırtmaya çalışıyordu. Pislik herif! Murdoch'a hitap ederek konuşmasını sürdürdüğünde Maura niyetinin tam da bu olduğunu anladı.

"Belki de," dedi düğ, "yeğeninizi sandığınız kadar iyi tanımıyorsunuzdur."

Murdoch sandalyesini geriye ittirdi. "Ekselansları, sizi uyarmıyorum..."

"Gönüllü değil miydiniz, Leydi Maura?" diyerek sözünü kesti Alec. Maura'ya döndü. Sesi de bakışları kadar dondurucuydu. "Sizi istemediğiniz bir şey yapmaya mı zorladım? Bana direndiğinizi hatırlamıyorum. Ama belki siz de olanları kendi gözünüzden anlatmak istersiniz. O anın sıcaklığından detayların hepsini hatırlayamıyorum. Belki de siz daha fazla şey hatırlıyorsunuzdur?"

Tekrar hıçkırıldığını duydu ve başını salladığını gördü. Utanç gözyaşları gözlerine dolmuştu. Ah, masumiyeti ne kadar güzel resmediyordu! Ne de olsa suç şaraptaydı. Dün geceki cüretkâr korsan neredeydi? Alec onun elinde bir piyon olmuştu.

“Ona bu şekilde bakmayın,” diye bağırdı dayısı. “Onu suçlamaya cüret etmeyin! Onu lekelediniz! Masum bir kadından yararlandınız. Onun masum olmadığını söylemenize izin veremem.”

Alec’in gözlerinden ateş çıkıyordu. “Her şeye rağmen, bana öyle geliyor ki yeğeniniz...”

“Durun!” diye kükredi Murdoch, ayağa kalkmıştı ve düke doğru ilerledi. “Söylediklerinize çok dikkat edin, ekselansları! Statünüz yeğenimin kızlığını elinden aldığınız gerçeğinin üstünü örtemez!”

Hiçbir şey gerçekleri saklayamazdı. En azından Maura’nın yaşadıklarını örtmenin bir yolu yoktu.

Aşağılanmıştı.

Utanıyordu.

Ama buna dayanabilirdi. Çember’i bulup eve getirmesi her şeye değerdi.

Titreyerek ayağa kalktı. Murdoch ona elini uzattı. “Beni rahat bırakın!” diye bağırdı.

Baron da kalktı. Masasının çevresinde dolandı. “Lady Maura! Belki de rahmetli eşimin gurur ve eğlence kaynağı olan gül bahçesinde biraz kendinizi toparlamak istersiniz. Bay Maxwell, siz de ona eşlik edin lütfen.”

Bir uşak, Maura ve dayısını bir dizi çift kanatlı kapıdan geçirerek bahçeye çıkardı.

Alec arkalarından baktı. Baron tekrar masanın arkasındaki yerini aldı ve ona baktı.

“Sanıyorum ki, ekselansları,” dedi Preston sakince, “kibirli birisiniz.”

“Öyle miyim?”

“Evet. Ve an itibariyle de pervasız.”

Alec omuz silkti.

“İnatçı.”

“Bildiğimi okumaya alışkınım.”

“Korkarım ki fazla alışkınsınız. Tanrı aşkına, eğer babanız arkadaşım olmasaydı, sizi bir daha buraya çağırmazdım,” dedi Lord Preston sert bir şekildi.

Alec gülümsedi. “Tekrar buraya gelecek miyim?”

“Bu size bağlı.”

Alec bir kaşını kaldırdı.

Baronun ses tonu boğuktu. “Leydi Maura’nın annesi ve karım uzaktan kuzendiler. Dayısı burada olmasaydı, onun arkasında ben dururdum.”

Alec’in gözleri kısıldı.

“Murdoch’un kızla evlenmenizi isteyeceğini biliyorsunuz. Bu tek çare. Onun davranışlarıyla ilgili söyledikleriniz sizinkilerin bahanesi olamaz. Hepimiz kanıt gördük, Leydi Maura’nın saygınlığı onarılamaz şekilde zarar gördü. Bekâretini sizde kaybetti, ekselansları. Bununla bir ilginiz olmadığını söyleyemezsiniz.”

Alec dişlerini o kadar sıkı ki çenesi acıdı. “Eğer onu biraz sıkıştırırsaydım, yatağıma bir amaç uğruna girdiğini itiraf ettire-

cektim. Bir dük ve onun servetini elde etmek için kendini yem olarak kullandığını bile söyleyebilirdi.”

Preston, “Ne! Sanki sizin bunda hiç suçunuz yok,” diye alay etti. “Bunu onu odanıza, yatağınıza götürmeden önce düşünecektiniz.” Sesine öğüt verir bir ton hâkimdi. “Bir kont kızı olmasına rağmen,” diye devam etti ters bir şekilde, “hiçbir iyi aile çocuğu onunla evlenmeyecek. Hiç talibi olmayacak ve...”

“Zengin bir İskoç Dükü dışında! Onu tanımıyordum bile. Ama eminim ki o benim kim olduğumu çok iyi biliyordu.”

Preston ona baktı. “Biliyor olsa bile bu, davranışını değiştiremez ya da affettiremez.”

Alec iğrendiğini belli eden bir ses çıkardı.

Baron bu sesi duymazdan geldi ve devam etti. “Leydi Maura sizin çocuğunuzu taşıyor bile olabilir. Bunu hiç düşündünüz mü?”

Nasıl düşünebilirdi ki? Onunla birlikte olduğuna dair aklında en ufak bir görüntü bile yoktu.

“Artık bakire olmayan Katolik bir kızın geleceği olamaz. O ve ailesi başlarını yukarıda tutamazlar. Bu leke asla silinmez. Eğer onurlu biri gibi davranmazsan, onu doğruca bir manastıra kapatırlar. Böyle bir lekeyle orada da iyi bir hayat sürdüremez. Onu bu şekilde yaşamaya mahkûm mu edeceksiniz? Bu şartlar altında bahanelerinizin geçerliliği olamaz.”

Alec dişlerini o kadar sıkıyordu ki sanki un ufak olacaktı. Bir şeyler yerine oturmuyordu.

“Alec! Eğer ailenizden birinin başına böyle bir şey gelseydi, yine bu kadar umursamaz olur muydunuz?”

Olmazdı. Olmamıştı. İçinden bir ses, zamanında kız kardeşinin kocası Simon Blackwell’den kardeşiyle evlenmesini istediğini

hatırlattı. Hem de kendi yaptığı gibi bir hanımefendinin bekâretini bozduğu için değil sadece onu öptüğü için.

Toplum kurallarında her suçun bir karşılığı vardır, diye düşündü acıyla. Belki bir şeyler hatırlasaydı daha adil bir durum olabilirdi.

Preston düşüncelerini böldü. “Leydi ile ilgili karar size kalmış, ekselansları. Ama Murdoch sizden talep etmeden, siz evlenmek istediğinizi söyleyin. Bence böylesi daha uygun,” diye uyardı Alec’i.

Alec kendine geldi. Baron haklıydı. Her zaman kendi istediklerini yapmıştı ama şu an hiçbir şey onun istediği gibi gitmiyordu.

O an tüm suçu şarabın üstüne atmaktan başka çaresi yoktu.

Murdoch, beş dakika kadar sonra Alec ona yaklaşırken ellerini arkasında bağlamış ayakta duruyordu.

“Ekselansları?” dedi soru sorar bir ses tonuyla.

Alec hafifçe başını eğerek onu selamladı. “Acaba,” dudak büktü, “müstakbel eşimle konuşabilir miyim? Tabii siz onay verirsiniz.”

Murdoch küçümser bir bakış attı. “Bana gösteriş yapmanıza gerek yok, çocuğum. Yeğenime bir hanımefendi gibi davranacağınıza söz vermeniz yeterli.”

“Tanrı aşkına, ben ne bir canavarım ne de şeytan be adam.” Alec’in cevabı kısa olmuştu. Sonrasında ağzını kenetledi. Şu an bunu kabul edecek durumda olmasa da, Maxwell’in ricası, adamın korumacılığına hayranlık duymasını sağlamıştı.”

“Söz veriyor musunuz, ekselansları?”

“Evet.” Alec gergindi. “Şimdi geçebilir miyim? Ve sizin için sorun olmayacaksa onunla yalnız konuşmak istiyorum, lütfen.”

Murdoch kenara çekildi. "Çeşmenin yanındaki patikada." Ses tonundan yaşlı adamın dişlerini sıkıldığını anlamıştı. Alec de dişlerini sıkıyordu.

Dönemeçli yolda uzun adımlarla ilerledi. Maura'nın elbisesinin parlayan kırmızısı kolaylıkla görülebilmesini sağlıyordu. Kadının kendisini ne zaman fark ettiğini tam olarak söyleyebilirdi. Döndü ve tıpkı dayısının yaptığı gibi onu baştan ayağı süzdü. Alec bu duruma biraz sinirlenmişti.

"Leydi Maura," dedi ağır ağır. Abartılı bir şekilde eğilerek selam verdi.

Doğrulur doğrulmaz da yüzüne bir tokat indi.

Dişlerini kenetledi. Maura'ya baktı ve gözlerinde birçok erkeği sendeletebilecek bir bakış gördü.

"Bu ne içindi?"

"Benim için şey dediğiniz için, şey..."

"Flörtüme karşılık verdiğinizizi söylediğim için mi?"

"Evet."

"Doğruları söylediğim için niçin tokat yediğimi anlayabilmiş değilim."

Maura, Alec'e baktı ama bir şey söylemedi.

"Söylemek istediğiniz başka bir şey var mı, Leydi Maura?"

"Aslına bakarsanız, evet var! Gerçekten gerekli miydi birlikte geçirdiğimiz..."

"Birlikte geçirdiğimiz bir gecenin detaylarını vererek sizi utan-
dırmamın gerekip gerekmediğini mi soruyorsunuz?"

"Evet!" dedi sinirle.

“Sadece kıyafetlerimiz üzerimizdeyken yaptıklarımızı hatırladığım için... bunun sorun olmayacağını düşündüm.”

Yutkunuşu Alec’in gözünden kaçmadı. Haklı olduğunu düşündü. Bir piyon gibi oynatılıyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

“Ah. Görüyorum ki siz hatırlıyorsunuz. Aslında göğüslerinize dokunduğumda inlediğinizi oldukça net hatırlıyorum. Tam da ağzımı sizin...”

Eli havaya kalktı. Alec onu belinden yakaladı ve kendine çekti. Diğer koluyla belini sardı. Kafasını sağa sola salladı. “Bence nezaletinizi korumalısınız. Ne de olsa size bir haber vermeye geldim.”

Maura’nın çenesini indirip kaldırdığını, nefes alış verişinin hızlandığını hissetti. Onu daha sıkı sardı.

Yavaş yavaş bakışlarını Alec’in gözlerine kaldırdı. “Ne haberi?” diye sordu, sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

Alec dudaklarını onun kulağına götürebilmek için başını eğdi. “Tebrikler, İrlandalı. Buraya sadece balık tutmak için gelmiştim ama kendime bir gelin yakaladım. Ve siz... siz de tuzağınıza bir İskoç düşürdünüz.”

Altıncı Bölüm

Düğün sabahı Maura tatlı bir kuş cıvıltısıyla uyandı. Kımıldamadan yatıp penceresinin önündeki kuşların şakımasını, ötüşünü, birbirlerine şarkı söylemelerini dinledi. İçini bir eskâr sardı.

İrlandalılar düğün sabahı kuş sesleriyle uyanmanın şans getireceğine inanırlardı. Ama Maura son birkaç gündür yaptıkları yüzünden sonsuza dek cehennemde yanacağından korkuyordu.

Bir iç çekişle, üzerindeki örtüyü açtı ve lavaboya yürüdü.

Birkaç dakika sonra kapısı vuruldu. Gelen, otel sahibi Jack'in karısı Pansy'ydi. Jack, Murdoch'un yaşlarında, düşük omuzlu bir adamdı. Maura ve Murdoch otele geldiklerinden beri Jack ve Pansy onlara sıcak ve cömert davranıyorlar, her ihtiyaçlarını karşılıyorlardı.

Maura, Pansy'ye en büyük kızlarını hatırlatıyordu. Pansy ipekten, mavi ve beyaz çizgili elbisesini giyerken Maura'ya yardım ettiği sırada onun bu benzerlikten daha ilk gün bahsettiğini hatırladı.

Maura beyaz elbiseyi buraya gelirken bu amaç için, gelinlik olarak kullanılmak üzere yolda almıştı.

Aslında Alec'i kızdırmak amacıyla iki gün önce cesaret toplamak için giydiği kırmızı elbiseyi giyebilirdi. Çünkü o elbiseyi sevmediğini ve onaylamadığını hissetmişti. Evlenme teklifinden sonra, ki buna teklif denemezdi, Alec onu aşagılamaktan başka bir şey yapmamıştı. Maura da aşırı samimi koca adayından kendini uzak tutmak için elinden geleni yapmıştı. Sebebi o günkü tutumu yüzünden ona kızgın olması ve biraz da ondan korkmasıydı. Ya *gözlerime bakıp onu kandırdığımı ve yapacaklarımı anlarsa*, diye endişe ediyordu. Gerçeği öğrenmesi planlarını riske sokardı.

Hayır, dedi içinden bir ses, bu her şeyi mahveder!

Ve Çemberi hiç bulamayabilirdi.

Bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama düke çok ihtiyacı vardı.

Pansy saçlarını kıvrıp dağınık toplamayı teklif etti ama Maura istemedi. Sımsıkı bir topuz yaptı ve küçük bir şapka taktı. Duvak takmadığı için Pansy ona kızdı fakat Maura satın almak için zamanı olmadığını söyledi.

Ayrıca bir gelin gibi hissetmiyordu. Her şey çok hızlı olmuştu, âdeta başı dönüyordu. Evlilik için birini ayarlamaları gerekti çünkü kilise rahibi bu kadar ani bir evliliğe onay vermemişti.

Maura bunun olabileceğini önceden akıl etmişti. Aslında Murdoch'la bunu planlamışlardı. Ah, evet, Maura rahibin onları geri çevireceğine güveniyordu. Ve her şey umduğu gibi gerçekleşti. O ve Murdoch rollerini şasırtıcı şekilde iyi oynamışlardı. Rahip onları evlendirmeyeceğini açıklayınca, Murdoch barona ve Alec'e evliliği gerçekleştirebilecek bir din görevlisi bulabileceğini söylemişti.

Evliliği baronun güzel bahçesinde yapılacaktı.

Hem de hiç zaman kaybetmeden.

Hazır olduğunda, Pansy kapıyı ardına kadar açtı ve Maura dışarı çıktı. Ama daha iki adım atmıştı ki eteği tahta zemindeki bir çıkıntıya takıldı ve kenarında küçük bir delik açtı.

Maura, "Kahretsin!" diye lanet okudu.

Ama Pansy neşeyle ellerini kavuşturdu. "Ah, hayır, Leydi Maura, lanet okumamalısınız! Düğün gününüzde elbisenizin yırtılması şans getirir, bilmiyor musunuz?"

Maura biliyordu ve bu nedenle bu kadar sinirlenmişti.

"Kocanızla çok mutlu bir ömür geçireceksiniz."

Eğer şansı yaver giderse, dükle uzun süre birlikte kalmayacaktı. Ama âdet yerini bulsun diye döndü ve Pansy'ye teşekkür etti.

Murdoch onu aşağıda bekliyordu. Bavulları arabaya yüklenmiş ve Lord Preston'ın evine gönderilmişti. Tören sabah sekiz buçukta düzenlenecekti. Alec törenden sonra mümkün olduğunca erken yola çıkmak istediğini söylemişti.

Baron, Murdoch'un tören için ayarladığı yardımcı papaz O'Reilly ile bahçenin girişinde onları bekliyordu.

"Çeşmenin düğün için uygun bir yer olacağını düşündüm." Baron, Maura'ya beyaz ve sarı güllerden bir buket uzattı.

Maura etkilenmişti ve onu hızlıca kucakladı. Sadece Baron ve Pansy az sonra gerçekleşecek olan düğün için mutlu görünüyorlardı.

Alec'in mutlu olmadığı kesindi.

Onun sıkıldığı dişlerine bakmak bile Maura'nın midesini düğüm düğüm yapıyordu.

Doğrudan din adamına baktı. Hiç çekinmeden, "Düğünü aceleyle getirmek için ne kadar para aldığınızı merak ediyorum," dedi. Bakışlarını Maura'ya çevirdi. "Ve acaba benim senin için ödediğim bedel ne?"

Maura tokat yemiş gibi hissetti. Yanakları kızardı. Arkasındaki Murdoch'un da derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştığını duyuyordu. Maura hem kızmıştı hem de korkuyordu. Acaba gerçeği anlamış mıydı? Onlardan şüphelendiği belliydi. Yalan söylediğini iddia edebilirdi. Hatta yetkililere bile haber verebilirdi!

Baron sert bir şekilde çıktı. "Ekselansları, lütfen! Bunun bir düğün töreni olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Sizin düğün töreniniz?"

"Evet," dedi Murdoch, Maura'nın daha önce hiç duymadığı, tehditkâr bir ses tonuyla. "Bunu unutmasanız iyi edersiniz."

Maura ellerinin titrediğini fark etti. Alec'in bakışlarının üzerinde olduğunu hissediyordu fakat ona bakmaya cesaret edemiyordu.

"Öyle olsun," diye homurdandı düğün.

Maura onun yanına geçer geçmez, güneş bulutların ardından yüzünü gösterdi. Otelden ayrılırlarken gökyüzü karanlıktı ama baronun evine vardıklarında hava aydınlanmaya başlamıştı. Artık güneş, ışıklarını doğrudan Maura'ya gönderiyor, sıcaklığını hissettiriyordu.

Bir yandan gülmek istiyordu. Güneş ışığının vurduğu gelinler mutlu olurdu. Mutlu evliliğin bir işareti daha kendini göstermişti. Diğer yandansa arkasına dönüp kaçmayı arzuluyordu. Ama bu mümkün değildi.

Alec McBride evlenmekten çok cinayet işlemeye hazır gibiydi.

Maura'nın kalbi yerinden fırlayacaktı. Alec akıllı bir adamdı. Kolay kandırılmayacak veya ikna edilemeyecek yapıda biriydi. Gerçeği anladiysa, Tanrı'nın yardımına ihtiyaçları olacaktı.

Papaz boğazını temizledi. Zihni bulanık olan Maura onun sesini duydu. "Sevgili konuklar, burada... bu kadın ve adamın birlikteliklerine şahit olmak ve ilişkilerini kutsamak için toplandık..."

Alec bir küfür mırıldandı.

Maura başını kaldırdı. Taş kesildi, kanı dondu.

Papaz da duymuş olmalıydı. Söyleyeceklerini şaşırdı, durdu, tekrar başladı. Bu sefer acele ediyordu. Yemin sırası Alec'e gelince, "Ediyorum," dedi.

Aynı kelime Maura'nın boğazına düğümlendi. Ama ne yapması gerektiğini ve babasına verdiği sözü hatırladı. "Ediyorum," diye fısıldadı. Aslında bu yemini babasına ve halkına etmişti.

Alec onun parmağına sade, altın bir yüzük taktı ve işte olmuştu. Bitmişti. Papazın onları karı koca ilan edişini belli belirsiz bir biçimde duydu.

Yavaşça nefes verdi, artık rahatlamıştı. Alec'in yanından uzaklaşmaya çalıştı ama Alec onu kolundan yakaladı.

"Bir şey unutmadın mı, sevgili eşim?"

Şeytanî bir gülümseme dudağını yukarı kıvrırdı.

Maura'nın dudakları açıldı. Bu gülümsemeye güvenmiyordu, hem de hiç.

"Daha gelinimi öpmedim."

Maura'nın gözleri açıldı. Aşağılık herif!

Bundan kaçış yoktu. Alec bir elini sırtına koydu, diğeriyleyse boynunu kavradı ve nefes kesen bir cüretle uzun, sert bir öpücük

verdi. Dilini Maura'nın diline doladı. Maura ondan uzaklaşmaya can atsa da, gururu onu olduğu yere kilitledi. Sonunda Alec onu bıraktığında, yüzünde tatminkâr bir ifade vardı.

Maura dudaklarını elinin arkasına bastırdı. Bu öpücikle onunla alay etmişti. Yeni tıraş edilmiş çenesine bir yumruk atmak istedi ya da en azından yanağına bir tokat.

Ama hâlâ onun kollarındaydı. Kurtulmaya çalışmadı. İçinden bir ses onu tekrar kendine çekeceğini söylüyordu. Bu yüzden boşuna çabalamasının anlamı yoktu. Diğerlerinin gittiklerini fark edince, içindeki siniri elinde kalan tek yolla boşalttı. "Neden beni böyle öptün?"

"Ne? Hoşuna gitmedi mi? Yeni karıma olan..." Sırf onunla alay etmek için duraksadı. "... ateşli sevgimi sergilemem senin de hoşuna gider, diye düşünmüştüm."

Maura'yı bıraktı. Sersem adam! Kendini övünülecek bir hediye olarak mı görüyordu? Maura'nın bedeni kaskatı kesilmişti. Omuzlarını dikleştirdi ve dişlerini öyle sıktı ki canı yandı. Tam ona arkasını döneceği sırada Alec onun elini alıp kendi dirseğine doladı.

Ardından düğün kahvaltısı yaptılar. Alec kahvaltı boyunca kibar davranmıştı ama Maura onun sabırsızlandığını, gitmek istediğini biliyordu.

Baron onlara dışarıda bekleyen arabaya kadar eşlik etti. Tebriklerini sundu. Alec teşekkür olarak onun elini sıkarak yetindi.

Baron, Maura'ya döndü. "Tekrar geleceksin, değil mi?"

Maura hafif gülümsedi. "Yakında." Elbette gelmeyecekti. Onu çok kısa süredir tanımasına rağmen sevmişti. Gerçekten sevmişti ve onu kandırmış olmak Maura'yı çok rahatsız ediyordu.

Birkaç kilometre ötedeki limana gitmek için arabaya bindiklerinde, Baron onlara el salladı. Murdoch onlara gemiye binene kadar eşlik edecekti. Ama sonra yalnız olacaklardı.

Maura ve kocası.

Arabaya boğucu bir hava hâkimdi. Murdoch kırları izliyordu. Maura sade nikâh yüzüğüne baktı. Kendini onu parmağında çevirirken buldu. Alec bir şey demedi ama Maura bakışlarının ağırlığını hâlâ üstünde hissediyordu.

Kısa sürede limana vardılar. Maura valizinin onları İskoçya'ya götürecek olan gemiye yüklenişini izledi.

İskoçya'ya ve Işık Çemberi'ne.

Gemiye binme vakti gelmişti. Murdoch'tan, İrlanda'dan ayrılma vakti. Sanki kalbinden bir parça kopuyordu.

Murdoch, Alec'e bir şeyler söyledi ve sonra Maura'ya doğru yürüdü. Maura boynuna atladı. Gözleri kapalıydı, yaşlar süzülüyordu.

"Ağlama, çocuğum!" diye fısıldadı hıçkırıklarını duyunca. "Yakında görüşeceğiz. Çok yakında." Saçlarına dokundu.

Maura başını öne arkaya salladı, yutkundu ve gemiye çıkış tahtasında bekleyen Alec'e doğru gitmeden önce gözlerinin kurumasını bekledi.

Uzun süre geminin kış tarafında durdu. Toprakları gözden kayboluncaya kadar kıpırdamadı.

Sonra döndü, boğazı acı verecek kadar kuruydu. Alec de güvertede durmuş, ciddiyetle onu izliyordu. Maura onu görünce irkildi. Ne kadar zamandır oradaydı?

Birden içini bir kararsızlık duygusu kapladı. Tanrı bir gün onu yaptıkları için cezalandıracaktı. Kendi kendini ateşe mi atmıştı?

Hayır. Böyle düşünmemeliydi. Fedakârlığı karşılıksız kalmayacaktı. Işık Çemberi'ni bulup evine, ait olduğu yere getirmek her şeye değerdı. Karşılığında Çember'i almasını sağlayacaksa şeytanla bile anlaşırdı. Bu düşünceyle birden titredı.

Belki de çoktan onunla bir anlaşma imzalamıştı.

Yedinci Bölüm

Kuzey Kanalı'nı geçmek kolay olmamıştı. Dalgalar yükseliyor, geminin üstüne erişiyordu. Maura küçükken birçok kez küçük teknelere binmiş, kıyıya yakın yerlerde gezmişti. Ama bu aynı şey değildi. Güvertede, bacaklarını birbirine dolamış, denizkızı gibi dikiliyor ve etrafa bakıyordu.

Yaklaşık yarım saat kadar sonra Alec yanına geldi. "Tanrı aşkına orada durmayın," diye homurdandı, "Gemiden düşeceksiniz."

Maura, "Böylece benden kurtulmuş olursunuz," dedi sakince, "Herhalde bu çok hoşunuza gider, ekselansları."

Anlaşılan Alec aynı fikirde değildi. "En azından tırabzanlara tutunun."

Sesinde tuhaf bir şey vardı. Maura ona baktı ve birden onun ne kadar solgun olduğunu görünce kaşlarını çatı.

"Aman Tanrım. Çok hassas bir yapınız var sanırım, öyle değil mi bayım?" dedi gözlerinde bir pırıltıyla. Bir korsan torunu olan

kocasının, kötü bir denizci olması ne kadar da garipti. Maura kendini kakhahayla gülmemek için zor tutuyordu.

Alec nefret dolu bir bakış yolladı. "Bu alay edilecek bir şey değil," dedi.

"Ah, alay etmiyorum ki! Sadece sevgili kocam için endişeleniyorum. Kocamla ilgilenmek ve onun ihtiyaçlarını karşılamak benim vazifem, öyle değil mi?"

Küçük cadı! Alec ağzına bastırmak için mendilini çıkardı. Onu deniz tutuyordu. Kadının endişelendiği falan da yoktu. Bu durumdan zevk alıyordu!

Bekle İrlandalı güzellik. İskoçya'ya, Gleneden'daki eve girdinceye kadar bekle. Sana gerçekten sahip oluncaya kadar. Aslı o zaman dilinin maharetlerini göreceğim.

Ah evet, eve gidene bekleyin.

Gemi Stranraer kasabasının limanına demirledi. Dükün arabacısı Douglas onları karşılamak için limanda bekliyordu. Bir yerde öğle yemeği yedikten sonra yola koyuldular. Araba küçüktü ve hız yapması için tasarlanmıştı. Ama rahattı ve fazla sarsmıyordu.

Maura'yı rahatsız eden asıl şey, Alec'in arabaya binip Maura'nın karşısına otururkenki bakışlarıydı. Şapkasını rastgele koltuğa atmıştı. Siyah saçları karışmıştı, bu onu daha genç gösteriyordu. Aynı zamanda daha tehlikeli. Soğuk bakışları Maura'yı süzüyordu. Sanki içini, kalbinin derinliklerini görüyor, aklını okuyordu. Maura endişeyle gerçeği anlayıp anlamadığını merak etti. Ama anlamış olmasına ihtimal vermiyordu.

Hemen gözlerini kaçırdı. Araba hareketlendi ve hızlandı. Pencereden dışarı, kasabaya baktı. Ama tek gördüğü Alec'in, Maura

düğün töreninde onun yanına giderken takındığı sert bakışları ve sıkığı dişleriydi.

Alec kızgındı. İhtiyatlıydı. Kuşku doluydu. Oyuna geklliğini hissediyordu.

Ve gelmişti de.

Sonunda Maura uyuyor numarası yaptı. Ve farkında olmadan gerçekten uykuya daldı. Bir ara, koltuğa yatırıldığını hissetti. Biri başının altına bir şeyler koydu ve omuzlarına battaniye örttü.

Uzun süre sonra uyandı. Baş ağrıyordu, kendini ilaç almış gibi hissediyordu.

"İyi uyudunuz," dedi Alec. "Dün gece fazla uyuyamadınız sanırım."

Bu onu tamamen ayıltmak için yeterliydi. Çenesini yukarı kaldırarak oturdu. Onu görmezden gelerek eteğini düzeltti ve saçını toparladı.

Onun yumuşak kahkahası çenesini daha da yukarı kaldırmasına sebep oldu.

Karanlık çöküyor, ağaçların tepelerini içine alıyordu. Kalbi hızla atmaya başladı. Başını Alec'e çevirdi. Sesinin titremesini engellemeye çalıştı.

"McBride topraklarındayız, değil mi?"

Tuhaf bir şekilde Maura'ya baktı ve kafasını salladı. Sol taraftaki pencereden dışarıyı işaret etti. "Gleneden Malikânesi birkaç kilometre kuzeybatıda."

Esrarengiz bir şekilde onun topraklarına girdikleri anı hissetmişti. Küçük bir tepeyi aşınca ileride bir bina gördü. Bu, McDonough Kalesi'ne benzemiyordu... Eski ahşap duvarları, taş bacaları

ve nahıllı kuşlar kasvetli görünen büyük yapıyı koruyun arduaz
çatıyı görüldü.

Her yanı bir ala bulutu kapladı, tepeleri ve ağaçları içine aldı.
Araba yoğun ormanın içinden geçerken evin içinde titreyen ışık
bir görünüyor bir kayboluyordu.

Tuhaf bir ürperti hissetti. Babası haklıydı. Çember buradaydı.
Çok yakınındaydı. Kulakları uğuladı, içi titredii. Kalbi sızlayarak
babasının öldüğü geceyi, söylediklerini hatırladı.

Beni çağırıyor. Çember beni çağırıyor. Eve dönmek istiyor.

Ah, Tanrım. Artık babasının ne demek istediğini biliyordu.
Nasıl hissettiğini!

Çünkü o da aynı şeyleri hissediyordu. Sanki Çember ona
sesleniyordu...

Arabanın kapısı açıldı. Maura durduklarını fark etmemişti.
Kalktı ve merdivenlerden inmeye başladı. Dizleri tutmuyordu.
Uzun yolculuktan onlar da nasibini almıştı. Tabii bir de bu esra-
rengiz yerin yarattığı ürpertiden. Alec onu belinden yakaladı ve
yere indirdi.

Devasa tahta kapılar ardına kadar açıktı. Maura büyülen-
miş gibi donakaldı. Burası Çemberi bulana kadar evi olacaktı. Bir
korku dalgası her yanını sardı. Gleneden Malikânesi çok büyüktü.
Maura'ya karanlık ve kasvetli görünüyordu.

Alec onu taş merdivenlerden yukarı çıkardı. Eşikte bileğini
yakaladı. Maura şaşkınlıkla ona baktı. Yüzüne yine yarım bir gü-
lümseme yerleştirmişti. Hoşnut görünüyordu. İçgüdüsel olarak
Maura geri adım attı ama ne olduğunu anlayamadan Alec onu
havaya kaldırdı ve eşikten büyük girişe geçirdi.

Kıyını aynıyla kıpattı. Onu yavaşça yere bırakıp kolunu beline sürmeden önce, "Yeni evine hoş geldin, İrlandalı," diye fısıldadı.

Evin hizmetlileri efendilerini karşılamak için sıraya girmişlerdi. Alec, Maura'nın elini tuttu, havaya kaldırdı ve onu yeni düşes olarak tanıttı. Maura çekindi. Yerini hemen gülümsemeye bırakan bu şaşkın bakışları hiç unutmayacağından emindi. Aklında bir tek kâhyanın ismi kalmıştı: Bayan Yates.

Büyük salonda yalnız kaldıklarında, Alec yüzüne samimi bir gülümseme yerleştirdi.

Başını hafif yana eğdi. "Vay, vay, vay," dedi sakince, "canavarın inine girdin sonunda, değil mi İrlandalı?"

Ona yolladığı sert bakışlar dudaklarının titremesiyle gölgede kalıyordu.

"Yeni evini beğendin mi?"

"Şey, henüz her yeri..."

"Bir İskoç dükünden daha fazlasını mı beklerdin? Belki bir sarayım olduğunu düşünmüştün. Sevgili leydim, düşesim, eşim. Umarım evim beklentilerini karşılamıştır."

Maura ona aldırmadı. En az dört kat yüksekliğindeki ahşap tavana bakmak için başını geriye yatırdı.

"Etkileyici, değil mi? Burası başlangıçta Robert Bruce için av köşkü olarak inşa edilen büyük salon." Alec büyük salonun ortasında, elleri arkasında duruyordu. Mağrur dük oldukça uzundu.

"İskoç Kralı İkinci Robert, İskoçların özgürlüğü için verilen mücadeleye desteklerinden ötürü aileme Gleneden Düklüğü'nü vermiş. İlk dük ve Robert'ın uzaktan kuzen oldukları bilinir. Aslında bunu ilginç bulabilirsin, İrlandalı. Robert'ın ikinci karısı

Elizabeth, Ulster Kontu'nun kızıymış. Seninle aynı soydan geliyor olabiliriz."

"Gülüyorsunuz, ekselansları. Bunu komik mi buluyorsunuz?"

Yarım gülümsemesi genişledi. "Hemen alınıyorsunuz. Çok kırılgan bir yapınız var sanırım."

Maura dişlerini sıkı. "Beni, nasıl bir yapımı olduğunu bilecek kadar tanımıyorsunuz, ekselansları."

Kasıtlı olarak başını çevirdi ve odayı incelemeye başladı. Alec eliyle işaret etti. "Yemek odasına açılan kapıların her iki yanına asılmış olan geyik başları atalarımın Duncan'ın, Gleneden'in on ikinci dükünün mirasıdır. Uzak camın yanındaki duvarda yer alan gri kurt kafası," solundaki duvarı gösterdi, "onuncu dük tarafından 1600'lerde alınmış."

Maura babasının öldüğü gece duyduğu kurt ulumasını hatırladı. Midesi düğüm düğüm oldu.

"Arkanızdaki duvarda asılı duran yaban domuzu kafasıysa, gençliğimde çıktığım bir avdan elde ettiğim bir ganimet," diye devam etti Alec.

"Geçekten de canavarın inindeyim desenize." Maura alay etmeden duramadı. "Öyle görünüyor ki McBride'lar harika avcılar." Doğrudan gözlerine baktı. "Ailenizde hiç denizci var mı, lordum?"

Hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermedi. Omuzlarını silkti. "Bildiğim kadarıyla yok."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ne de olsa siz alt tabaka insanlar değilsiniz."

Bir kaşını havaya kaldırışı bir şeyler ima eder nitelikteydi. "Aniden sinirlenen biri olmanızla birlikte, derhal bir yargıya varmakta zorlanmayan bir tarafınız da var."

“Tıpkı sizin gibi,” dedi, Alec’i tatlı tatlı iğnelemişti. Derin bir nefes aldı. “Şömine oldukça sıradışı.”

Gerçekten öyleydi. Çok büyüktü, salonun büyüklüğüyle yarışıyordu.

“Kireç taşından mı?” Şömineye doğru yürüdü.

“Evet.”

“Aile armaları mı?” Elini uzattı ve şöminenin bir yanına işlenmiş asker miğferi figürüne dokundu. Diğer yanda da bir eşi vardı.

Alec başıyla onayladı. “Gümüş miğfer...”

“Hanedan armaları için yapılan özel kırmızı şeride yerleştirilmiş.” Maura parmaklarını zırhın enini saran geniş, yatay şeridin üzerinde gezdirdi. “Armada üç adet yıldız var.” Beş köşeli yıldızlardan her birine dokundu. “Gümüş kullanılması ve beyaz zırh saflığı, doğruluğu, kırmızı da askeri gücü sembolize ediyor sanırım. Yanılmıyorum, değil mi ekselansları?”

İki kaşını birden kaldırdı. “Yanılmıyorsunuz. Ama siz zaten çok emin konuştunuz. Eğitimli bir kadınla evlendiğimi öğrenmek beni rahatlatmıştı. Majestelerine Hindistan’da birkaç yıl hizmet eden kardeşim Aidan, sembolleri doğru bir şekilde ve de uygun terminolojiyle tanımlayabilen bir kadınla evlendiğime memnun olacak.”

Bu bir kompliman değildi. İğneleme sırası ona gelmişti.

Maura dalga geçişini anlamazdan geldi, hâlâ odanın tahta tavanını ve beyaz taş duvarlarını inceliyordu. Yıllar içinde birçok eklenti yapılmıştı. Ayaklarının altındaki el dokuması halıya baktı.

“Aubusson halısı mı?”

“Pers. On altıncı yüzyıl.”

Duvarlarda renkli kilimler asılıydı. Fransız mı yoksa Alman dokuması mı emin olamamıştı. Alec'e sorarak hava atmasına fırsat vermek niyetinde değildi. Kilimlerden birine bir av sahnesi işlenmişti, kim neden böyle bir şey resmetmeyi düşünmüştü merak etti.

Ortaçağdan kalma bir müzik aleti dikkatini çekti. Varak işlemeli, üstünde kakmalı tablası olan bir masa da etkileyiciydi. Tek başına bu parçanın değeri bile McDonough topraklarındaki herkesi en azından birkaç yıl geçindirebilirdi. Gözleri parladı. Kendini düşünmekten alıkoyamıyordu. Acaba Kara İskoç, baskınlarından ne kadar ganimet elde etmişti? Diğer gemilerden çalıp buraya neler getirmişti?

Büyük çiçek desenli yastıklarıyla iki sedir ve ayak dayama yerleri olan, kısa ayaklı, kolluklu geniş sandalyeler şöminenin etrafına yerleştirilmişti. Maura sandalyelerden birine oturdu ama arkasına yaslanmadı.

"Haklısınız, ekselansları. Burası oldukça etkileyici." İlk izleniminde yanılmıştı. Buradan nefret etmek, evinin de kendisi gibi ürkütücü olduğunu söylemek istiyordu. Ama yapamazdı. Pahalı eşyalarına rağmen, odanın ortasında yanan ateş ve sadelik buraya oldukça davetkâr bir çekicilik katıyordu. "Diğer bölümlerin de fikrimi değiştiremeyeceğinden eminim."

"Alec. Bana Alec demelisin. Ne de olsa artık karı kocayız." Üzerinde, gümüş bir tepsi içerisinde parıldayan kristal içki sürahesi ve bardaklar bulunan bir masaya doğru ilerledi. "Şarap ister misin?" diye sordu. İnce işçilikle işlenmiş bir kadehi yarısına kadar doldurdu.

Maura gözlerini onun ellerinden alamıyordu. Parmakları uzundu. İnce fakat güçlüydü, güneşten hafif bronzlaşmıştı. O kadar erkeksiydi ki Maura'nın ağzı kurudu. "Hayır," dedi en sonunda.

"Ne o, artık canın şarap istemiyor mu?"

Gözleri birbirine kitlendi. Alec onunla oynuyordu. Maura o geceyi aklına getirdiği için ona lanet okudu.

Alec içmeye başladı. Durdu ve yavaşça bardağını indirdi. Sinir bozucu bir sessizlik oldu. Alec o kadar dikkatli bakıyordu ki Maura neredeyse çığlık atacaktı. Ardından fısıltı gibi bir ses tonuyla, "Ne yaptığını bilmediğimi mi zannediyorsun?" diye sordu.

Maura'nın beti benzi attı. Kendine hâkim olmakta zorlanıyordu. Nefesi kesilmişti ve aklından bir sürü şey geçiyordu. Ona ilaç vermesini mi kastediyordu? Yoksa evliliklerinin...

Maura'ya yaklaştı ve tam karşısında durdu. "Niçin utanıyorsun?"

Maura dilini dudaklarında gezdirdi.

"Gülmüyorsun, leydim. Çok neşeli olacağını düşünmüştüm. Ne de olsa bir dükle evlenmeyi başardın."

Ne kadar da kendini beğenmişti. Madem kıskırtılmak istiyordu, Maura memnuniyetle isteğini yerine getirecekti. "Görüyorum ki zengin bir dükle evlenmişim."

"Evet." Bu gerçektir, böbürlenmek için söylememiştir. "Bu evlilikten çok kazancın oldu. Zaten bunu istemiyor muydun? Ve er ya da geç nasılsa öğreneceksin, bu yüzden söylememde bir sakınca yok. İngiltere'de de soylular arasındayım."

Bunu nasıl da düşünememiştir. Alec, onunla parası için evlendiğini düşünüyordu. Bu çok komikti!

Sandalyenin gösterişli işlemelerinde parmağını gezdirdi. "Orada da mı... malikânen var?"

"Aslında iki tane daha İskoçya'da ve iki de İngiltere'de malikânemiz var. Ve ayrıca Londra'da bir de evim var."

"Hiç Londra'da bulunmadım," dedi kibarca.

"Başka bir yerde yaşayabileceğini düşünüyorsan yanılıyorsun, düşes."

"Neden olmasın?" Alec kadar kibirli görünmeye çalışıyordu.

"Çünkü seni yanımda istiyorum. Çünkü daha önce de dediğim gibi sen benim leydimsin, karımsın ve düşesimsin."

Hah! Maura gözlerini devirmek istedi.

"Acıktın mı?"

Aniden konuyu değiştirmesi Maura'yı şaşırtmıştı. "Hem de kurt gibi," dedi ihtiyatla.

"Çalışma odamda yapmam gereken birkaç iş var. Ama uzun sürmez. Bayan Yates'ten seni odana çıkarmasını ve sana bir tepsi hazırlamasını isterim." Durdu. "Ve sonra..."

Yumuşak ses tonunda Maura'nın, bakışlarını telaşla onunkilere kaydırmasına sebep olacak bir şey vardı. Alec hassas noktasını biliyordu. Gözlerindeki ışık ve çapkın gülümsemesi Maura'nın haklı olduğunu doğruluyordu. Gerginliği Alec'i menünun ediyordu.

"Ne olacak?" diye sordu kısık sesle.

Yavaşça yüzüne yayılan gülümsemesi Maura'yı daha da te-dirgin etti.

"Karı koca olarak ilk gecemizi geçireceğiz."

İçkisini bitirdi, bardağını tepsiye koydu ve Maura'nın o ana kadar fark etmediği bir kapiya doğru ilerledi.

Samantha James

Maura ağlamak ile gülmek arasında kaldı. Oturuyor olmasaydı, kesinlikle bayılırdı.

Leydim, demişti ona. Düşesim, demişti.

*Ama Maura onun leydisi de düşesi de değildi.
Hatta karısı bile değildi.*

Sekizinci Bölüm

Alec şöminenin karşısına geçti. Uzun bacaklarını altına aldı, şarap kadehi tutan eli sandalyenin kolundan sarkıyordu. Kadehi kısa aralıklarla dudaklarına götürüyordu. Birkaç saat kadar önce Bayan Yates gelmişti. Alec onun yemek getirme teklifini reddetmiş ve tam kapıdan çıkacakken onu durdurmuştu.

“Karım, düşes odasına yerleşti mi?”

“Evet, ekselansları. Aggie bavullarını açmasına yardımcı oluyor.”

“Teşekkürler, Bayan Yates. Şu andan itibaren tüm isteklerinin yerine getirildiğinden emin olun.”

“Elbette, ekselansları.”

Kâhya reverans yapıp çıkmıştı. Alec o akşam çalışanlar arasında bir sürü dedikodu döneceğini düşünmüştü.

Şömineye baktı. O gün hava sıcak olduğu için yakılmamıştı. Zihninde birçok düşünceyle bir yudum daha şarap aldı. İyi şeyler düşünmediğini fark etti. Çok nadir kara kara düşünürdü aslında.

Tamir bulıyıcı ya evlenmişti. Evlenmişti! Bu düşünce tıvırlarını dıken dıken etti. Kesitvelli olamadığı için kendine kıyıyordu.

Kılığın karşı değildi. Hep bir bekâr olarak kalıma da niyetli yektu. Umam ve sorumlulukları neyi gerektiriyorsa onu yapıyordu. Ada sorumluluklarına karşı gelmezdi. Aile onun için önemliydi. Ne de olsa onu seven sıcak bir ailele büyümüştü. Ömrünün geri kalanını birlikte geçirmeyi isteyeceği bir kadından çocukları olsun isterdi. Evet, mümkün olduğu kadar çok çocuğu olsun istiyordu. Glenden'de kendisi gibi mutluluğu tadabilecek çocuklar.

Asıl sorun... bu anı evliliği ailesine nasıl açıklayacaktı. Hiçbir zaman yakınlarında Glenden'e gelmeyecek olması bir şanstı. Annesi olan Brigham'da geçirmeyi planladığını yazmıştı.

Peki onlara ne söyleyecekti? Bunun ilk görüşte aşk olduğunu mu? diye düşündü alay ederek. Daha çok ilk görüşte şehvetti.

Onlarla arabada geçirdiği saatlerde... Uyuyor gibi yaptığı sırada çok masum görünüyordu. Onu kandıramamıştı. Uyumadığını biliyordu. Ardından gerçekten uyuyakaldığında çok rahatsız girindü, başı arabanın yanına vuruyordu. Onu koltuğa yatırdı, altında ipeğine yatırmanı tercih ederdi.

Akılolan bu düşünceleri uzaklaştırdı. Maura onu gereğinden fazla etkilemişti. Ama bu karlar fazlasını istemiyordu. Parmaklarını yarığınca, onun tokat attığı yere götürdü. Onu tokatlamıştı. İhtiyaçları karışıkları Annesi ve Akları tarafından yumruklanmıştı. (Çocukları hergiz kılığın için yazıktı. Ama daha önce hiç tokat yememişti!)

Geçmişte Maura'nın bu kadar çok kılığınla geçirmişti.

İhtiyaçları için kılığın alırdı.

Belki de şaşırılmamalıydı. Her zaman iyi karakter analizi yaptığını düşünürdü, onu kandırmak kolay değildi. Maura'nın o gün baronun çalışma odasında aktığı pişmanlık gözyaşlarına kanmamıştı. Cesaretini dikbaşlılığından ve dediğim dedik oluşundan alan bir kadındı. Korkak bir hanımefendiyle evlenmemiştii.

Artan öfkesini bastırmaya çalıştı. Ona zorla bir şey yaptırılmasından nefret ediyordu. Her ne kadar hatırlamasa da onunla evlenmesi için oyuna getirilmişti. Kandırıldığını düşünmekten kendini alamıyordu. Maura'nın oyununu anladığında artık çok geçti. Güzel leydi zengin bir adamla evlenmek istemişti. Bunun için onunla yatağa girip sabahında da yakalanmaktan daha güzel bir yol olabilir miydi? Her şeyi çok ince hesaplamıştı ve baştan çıkarıcı bir kadın olarak rolünü çok iyi oynamıştı.

Ah evet, Alec onun şehvet dolu güzelliği karşısında dayanılmaz şekilde baştan çıkmıştı. Bir oyunun parçası olduğunu bilmeden, rolünü iyi oynamıştı.

Ve kaybetmişti. Olgun bir meyve gibi tam da onun kucağına düşmüştü. Bu dişi tilkinin sunduklarını aşırı istekli bir şekilde kabul etmişti. Asla böyle... hesaphı hareket eden bir gelini Gleneden'a getireceğini düşünmemişti. O ikisi Alec'i kandırmıştı. Maura... ve dayısı Murdoch.

Kadehini öfkeyle ikisine kaldırdı.

Bakışlarını tavana dikti. Acele etmedi. İki saat geçmişti. Kendini kontrol edememesine kızarak bir kadeh şarap daha doldurdu. Sabırsızlanıyordu. Onu istiyordu. Ama onu istemek istemiyordu.

Yarım saat daha geçti. Her şeyi kafasında netleştirdi. Neredeyse Maura'nın beklemesini, geçenin her şeyi saatlerine kadar bitti bitti yanmasını istiyordu.

Neredeyse...

Hayır, öyle olacaktı.

Küçük bir gülümsemeyle dudağının köşesi kıvrıldı. Her şeye rağmen gelininin onu beklediğini bilmek hoşuna gidiyordu.

Ve onu hayal kırıklığına uğratmak ne kadar büyük bir utanç olurdu.

Son yudumunu da aldı. Merdivenleri çıkarken çizmelerinin topukları ses çıkarıyordu. Yukarıda, en son inşa edilen kanatta koridor halıyla kaplıydı. Maura yaklaştığını duyamayacaktı. O, düğ süitindeki düşes odasına yerleştirilmişti. Annesi ölüm onları ayırıncaya kadar daima kocasıyla yattığı için bu odayı hiç kullanmamıştı.

Elini kapıyı çalacakmış gibi kaldırdı.

Birden dişlerini sıktı. Kahretsin! dedi kendi kendine. Kendi evinde bir odaya girmeden önce geldiğini duyurmanın ne âlemi vardı?

Kapı kolunu çevirdi ve içeri girdi. Kapıyı arkasından kapattı. Gelini onu duymamıştı. Gardırop çekmecesine eğilmişti, küçük kalçasının yuvarlak hatları oldukça net seçiliyordu. Onun geldiğini duymamıştı ya da umursamıyordu. Ah ama aklından geçenleri bilseydi kesinlikle umursardı.

Büyük bir memnuniyetle bu akşamki oyunun kendisine ait olduğunu düşündü. Onu kıvrılırken görmekten zevk alacaktı. Onu tahtanın karşısına oturtup bir öğretmen gibi iyi bir ders vermekten mutluluk duyacaktı. İrlanda'da ona duyduğu arzunun, kontrolünü elinden almasına izin vererek aptallık etmişti. Bir kere kandırılmıştı, bunun ikinci bir kez yaşanmasına izin veremezdi. İçinden

bir ses bu akşam ona sahip olacağını düşünmesini sağlamanın güzel olacağını söyledi.

Ama bir şey söylemeyecekti. Henüz. Ona çok kızgındı, öfke doluydu. Onu bekletecekti. Sinirlendirecekti. Biraz şaşırmasını istiyordu. Ona sahip olacağı anı hevesle beklemeliydi.

“İyi geceler, İrlandalı.”

Maura döndü. Elini boğazına koydu. Onu şaşırtmıştı. Ama hemen kendine geldi.

“Kapıyı çaldığını duymadım,” dedi mesafeli bir şekilde.

“Çünkü çalmadım.”

Bakışlarını yavaşça onun üzerinde gezdirdi. Geceliği beyaz pamuklu kumaştandı, tek süslemesi kolundaki ve eteğindeki dantellerdi.

Bu abartısız görüntüsünün tek amacı onu bir servet avcısı olmadığına ikna etmek miydi? Buna asla inanmazdı. İrlanda’da aptal bir kör gibi davranmıştı. Maura tuzağı kurmuş, o da yemi yutmuştu. Ve şimdi istediğini elde etmişti. Bir unvan, onun ismi, para, yaşamının geri kalanı için teminat. Ömür boyu rahat edebilmek için bekâretini feda etmişti. Ve Alec’in onu dışlamak gibi bir niyeti yoktu.

Alec odanın ortalarına doğru ilerlerken onun varlığından rahatsız olan Maura sabahlığına uzandı. Ah, yine ne kadar da mütevazı görünüyordu.

Sabahlığının kuşağını iyice sıkı. Bu hareketi yalnızca belinin inceliğini ortaya çıkarıp uçlarını görebildiği göğüslerinin şeklini belirginleştirmeye yaradı. Farkında olmadan gülümsedi. Maura’nın çabası işe yaramamıştı. Geceliğinin sade olması bir şeyi değiştirmiyordu. Onu ne kadar kıskırttığının farkında mıydı? Pamuklu kumaş

ve dantel onu daha az arzulanır yapamazdı. Belki de biliyordu. Belki bu da hesaplayarak yaptığı bir şeydi. Ya da umursamıyordu.

Yüz ifadesinden rahatsızlığı okunuyordu. *Ah, mağrur düşesim!*

"Odanı beğendin mi?" Ses tonundan kibarlık akıyordu.

"Hem de çok, teşekkür ederim." Soğuk bir şekilde cevap vermişti. "Bavullarımı açmama yardım etmesi için Aggie'yi göndermen büyük incelikti. Henüz odanın her yerini keşfedemedim. Şurası giyinme odası mı?" Gardırobun yanındaki kapıyı gösterdi.

"Hayır." Tek bir kelimenin bu kadar güçlü tatmin duygusu verebilmesi inanılmazdı. "Orası benim yatak odam, İrlandalı. Bu sayede ne zaman istersem senin yanına gelebileceğim. Ve sen de ne zaman istersen benim odama gelebileceksin."

Kasıtlı olarak ceketini çıkarıp aynanın yanındaki sandalyenin üzerine attı.

Maura'nın gözleri kısıldı. "O halde benim odamda ne aradığımı merak ediyorum. İkimiz de evliliğimizin gönüllü..."

"Ama yine de bu bir evlilik." Sakin bir şekilde gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Onu da ceketinin üzerine attı. "Ve sana çok kutsal bir gece vadediyorum. Gelinimin, kocasının ateşiyle yanacağı bir birliktelik yaşamasını arzuluyorum. Söz veriyorum hayal kırıklığına uğramayacaksın."

Muhteşem yeşil gözlerinde hemen muhalefet ateşi yandı. "Kendine çok mu güveniyorsun, İskoç?"

"Sadece gerçekleri söylüyorum, İrlandalı."

Onun söylediklerine inanmıyormuş gibi yaptı. Ama dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı. Bunu gergin olduğu zamanlarda yaptığını fark etmişti. Zaten gergin olmalıydı. Ama belli

etmemeye çalışıyordu. Hayır, gerginliğini belli edecek en ufak bir belirti göstermiyordu.

“Meyveyi dalından çoktan kopardınız, ekselansları. Sadece bir kere koparabilirsiniz.”

Dudağının bir köşesi kıvrıldı. Seçtiği sözcükleri eğlenceli bulmuştu.

“Bu yüzden,” diye devam etti, “bana kendi değiminizle kutsal bir gece yaşatmak için kendinizi zorlamanıza gerek yok. Rahat olabilirsiniz. Ayrıca uzun bir yolculuk yaptık, değil mi? Kendimi oldukça yorgun hissediyorum.” Sinirlendiğinde hemen araya bir mesafe koymak için resmî bir şekilde hitap etmeyi tercih ediyordu.

“Ne yazık ki ben değilim.” Alec bunu zevkle söylemişti.

Maura gardırobun yanında durmaya devam etti, omuzlarını dikleştirdi. Alec onun her hareketini dikkatle inceliyordu. “O gece benden faydalandın,” diye hatırlattı Alec sakince. “Aynı zevki yaşamayı hak etmiyor muyum? Benim de senden faydalanmaya hakkım yok mu?”

“Size hatırlatmalıyım ki bunu çoktan yaptınız, ekselansları.”

Alec yatağa oturdu ve yanındaki alana hafifçe birkaç kez vurdu. “Ama ben birlikte yatağa girdiğimiz geceyle ilgili çok az şey hatırlıyorum! Bunun için senden yürekten af diliyorum. Bir daha asla o kadar içmeyeceğim. Şimdi, düşes, seninle geçireceğim bu gece için niçin bu kadar heyecanlandığımı anlıyor musun? O geceki hatalarımı telafi etmek için can atıyorum. Sana zevk verebilmiş miydim?” Cevap vermesine fırsat tanımadı. “Bakire olduğun düşünülürken umarım seni memnun edebilmişimdir. Eğer başarılı olamadıysam, bunu telafi etmeye kararlıyım. Seni memnun etmeye. Kocalık görevimi, özellikle cinsellik alanında, en iyi şekilde yerine

getirmeye kararlıyım. Evliliğimiz aceleye geldiği için bu konuda fazla düşünmeye fırsatım olmadığını itiraf etmeliyim fakat ben eşlerin yatakta aynı zevki paylaşmaları gerektiğine inanıyorum. Umarım benimle aynı fikirdesindir. Gel, kocanın yanına otur.”

Bakışları kenetlendi. Maura'nın dudakları birbirine yapıştı. Rahatsız edici bir sessizlik oldu.

Alec'in ses tonu yumuşaktı. “Gel düşes, yoksa gelip seni ben alırım.”

Güzel yeşil gözlerinde bir pırıltı oldu. Ama olduğu yerde durmaya devam etti. Ya çok cesurdu ya da Alec'in söylediğini yapamayacak biri olduğuna inanan bir aptaldı. İlk düşüncesinin doğru olduğunu düşünerek söz verdiği gibi ona sahip olmak için hamle yapacaktı ki Maura yatağa yaklaştı ve oturdu.

Ondan neredeyse bir metre uzağa oturmuştu.

Alec buna ses çıkarmayacaktı. En azından şimdilik.

Yine yoğun bir sessizlik oldu.

Alec onun profilini dikkatle inceledi. İçinde oluşmaya başlayan fırtınanın farkına varmış, bir sonraki adımını planlıyordu. Uzayan sessizlik boyunca Maura uzaklığını korumayı başardı.

Bir irade savaşı mı yaşıyor, diye merak etti Alec. Ya da düşünceleri mi savaşıyordu?

Düşündü. Bir bakire oluşu onu baştan çıkarıcı biri olarak davranmaktan alıkoyamamıştı ve bu onu daha da ateşlendirdi. Anıktan onun da istekli olmasını istedi. Onu ateşine karşılık verebilecek kadar arzulamasını istiyordu.

Çünkü bir şey hâlâ değişmemişti. Kandırılmış hissetmesine rağmen, onun için maskeli balo gecesindeki kadar yanıp tutuşuyordu. Bundan nefret ediyor, duygularını inkâr etmeye çalışıyordu.

Ama boşunaydı. Saçları yoğun, siyah dalgalar gibi omuzlarına dökülmüştü. Maura, Alec'e baktı. Daha önce hiçbir kadının bakmadığı gibi baktı ona.

Daha önce hiçbir kadının yapmadığı gibi de onu geri çevirdi ki bu akıllıca değildi. Hem de hiç. Bir erkeğin bunu bir meydan okuma olarak algılayacağını bilmiyor muydu? Bir hakaret olarak? Aksini kanıtlamak için bir çağrı? Gençliği bunun için bir bahane olamazdı. Bir erkeğe neler yapabileceğini fark edemiyordu. Kur yapması... ve maskeli balo gecesi Alec'in ona verdiği tepki yeteneklerini onaylıyordu.

Alec'in hamlesi hızlı ve kararlıydı. Bir kolunu onun beline sarıp baş ve işaret parmağıyla çenesini havaya kaldırırken gözlelerinden ateş saçıyordu.

"Beni reddedemezsin, İrlandalı. Sana duyduğum arzuyu ne inkâr ederim ne de bastırırım. Bekâretini bana teslim ettiğini ne çabuk unuttun. Yoksa sen de mi hatırlamıyorsun?"

"Ben... aklımda belli belirsiz bazı görüntüler var. Dayıma söylediğim gibi şarabın etkisindeydim. Fazla içmiştim. İkimiz de fazla içmiştik!"

"Ama öncesinde benden hoşlanmadığına dair bir belirti göstermemiştin. Aksine, çok cüretkâr biçimde bana kur yapmıştın. Bahçede çok istekliydin. Yoksa orada da suçlu şarap mıydı?"

Maura alt dudağını sarkıttı. O kadar tatlıydı ki Alec dudaklarını kendi dudaklarıyla örtmek ve ağzına çekmek istedi. Bir şehvet dalgası her yanını sardı. Bu kasıklarında bir sertleşmeye neden oldu. Vücudu kaskatı kesilmişti, rahatsız edici şekilde kaskatı. Maura elini gergin bacaklarına koysa, ne durumda olduğunu hissedecekti. Dikkatini çekebilmek için elini zorla bacağına koymak istiyordu.

"Sadece içkili olduğun zaman tutkulu olduğun sonucuna varıyorum. Belki de o gece tanıştığım şehvetli kadını tekrar görebilmek için seni bir gece yine içirmeliyim. Gleneden'da harika viskiler yapılır."

Gözleri kocaman açıldı fakat dili her zamankinden iğneleyiciydi. "Canım viski istemiyor. Ve şu an seni de istemiyor, İskoç."

"Gençsin, İrlandalı ama yaptığının farkında olacak kadar olgunsun. Bir adamı baştan çıkardığını, onu ayarttığını bilecek kadar. Ve bunda da oldukça başarılısın."

Alec konuşurken sabahlığın kuşağını ustaca çözdü ve onu omuzlarından aşağı indirerek beyaz, ipeksi tenini ortaya çıkardı. Maura'nın aniden bir soluk aldığını duydu.

"Maskeli balodaki kadına ne oldu?" Parmak uçlarını geceliğin yakasında bir ileri bir geri gezdirdi. "Nereye gitti o? O zaman ateşli korsanı oynuyordun. Şimdiyse sevgi dolu bir eşi."

"Seni sevmezken nasıl sevgi dolu bir eşi oynayabilirim? Sen de sevgi dolu bir koca değilken."

Gözlerinde Alec'i tahrik eden bir parlıltı belirdi. Onu sakinleştirmek, aynı zamanda da tatmak, tadına varmak istiyordu. Onunla ilgili düşündüklerinde yanılmamıştı. Keçi gibi inatçıydı.

Ama Alec de öyleydi. Ve o, aklını çelemeyecekti. Küçük bir çocuk gibi oyundan atılamazdı.

"Bence o geceyi hatırlatacak bir şeye ihtiyacın var," dedi Alec aniden. "Böylece belki ilk birlikteliğimizi hatırlar ve arzuların tekrar harekete geçer. Belki benim hafızam da yerine gelir."

Maura başını salladı.

“Unutmaya kararlı gibisin. Ve ben de bir kadının beni reddettiğini anlayacak kadar deneyimliyim. Ki sen büyük bir şevkle beni geri çevirdin. Yanılıyor muyum?”

“Ekselansları...”

“Senin için çok yüklü bir bedel ödedim, İrlandalı. Bunun tadını çıkaramayacak mıyım? Bir öpücük bile alamayacak mıyım?”

“Sadece bir öpücük istemiyorsun,” diye bağırdı.

Haklıydı. Gözleri kocaman açıldı. Küçük şeytan! Onu tuzağına çekmişti. Sözleriyle, gözleriyle, vücuduyla... Ve evet, Alec de koşa koşa gitmişti. Kendi hatasının bedelini ödemişti. Bu ağır bir bedeldi, ona düşes olma şansı vermişti. Maura onunla bir kere oynamıştı ve Alec dersini almıştı.

“Sana bu konuda söz veremem,” dedi açıkça. “Hatırlayamadığım şeyleri tekrar yaşamak istemem suç mu? O akşam sarhoş olduğum için özür dilerim. Gerçi bu kadar sarhoş birinin yeteneklerini kaybetmemiş olması biraz tuhaf.”

Maura'nın onu arzulamasını istiyordu. Maskeli baloda onu istediği kadar, Maura'nın da kendisini istemesini arzuluyordu. Hiçbir şey hissetmiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu ama Alec iyi biliyordu. Dudaklarının yumuşaklığını, baştan çıkarıcı hevesini hatırlıyordu. Bu bir türlü aklından çıkmıyordu. Ve şu an ona kendi ilacından vermeliydi. Onu nefes nefese kıvrandıracak, arzu içinde yanmasını sağlayacaktı. Onu zevkin doruğuna çıkaracak sonra da geri çekilecekti.

Ellerinden tutarak onu ayağa kaldırdı. Maura bakışlarını kaçırdı ama sonra tekrar ona baktı. O gece işveli bir kadındı. Şimdiyse bir bakire.

Sonunda onu bıraktı. Başını kaldırdı ama yapacakları daha bitmemişti. Neye sahip olduğunu görecekti. Bir hamleyle sabahlığını ve geceliğini yere atmayı başardı.

Maura önünde çıplak olarak duruyordu.

Tam göğüslerini kapayacak ki Alec onu incecik, kırılgan bileklerinden yakaladı ve kollarını iki yanında tuttu.

Maura'nun yüzünü çevirdiğini gördü. Cesareti un ufak olmuştu. Onun kalpsiz biri olduğunu düşündüğüne emindi.

Cildi su mermeri kadar beyardı. Bir kamaş kadar inceydi. Bacakları uzun ve şekilliydi. Hâlâ karandırılmış hissetmesine rağmen, bir çekim duygusu kalbine saplandı. Bu uzun bacakların kakalarını sarımsı ve pembe bir renk ile onun için girdiğini hayal etti.

Uzun uzun, arka omuzları bir yerini dikkatle inceledi. Rahatlık olduğunu fark etti. Ama o an her ne kadar kendinde kalınaya gelmesin de, aklı başına yerliydi.

Kıyılarındaydı. Tazinin, bir, uyarıcı değildi. Nasıl böyle bir kurtula kurtula olmayı da böyle bir kurtulmuştu? Nasıl? İçki onu düşündürmüştü. Kendi kurtulmuş, kurtulmuştu. Kendi kurtulmuş, kurtulmuştu. Kendi kurtulmuş, kurtulmuştu.

Kalbine girip de kurtulmuştu. O kurtulmuş, kurtulmuştu. Kendi kurtulmuş, kurtulmuştu. Kendi kurtulmuş, kurtulmuştu. Kendi kurtulmuş, kurtulmuştu.

Kurtulmuş, kurtulmuştu. Kendi kurtulmuş, kurtulmuştu. Kendi kurtulmuş, kurtulmuştu. Kendi kurtulmuş, kurtulmuştu. Kendi kurtulmuş, kurtulmuştu.

Kurtulmuş, kurtulmuştu. Kendi kurtulmuş, kurtulmuştu. Kendi kurtulmuş, kurtulmuştu. Kendi kurtulmuş, kurtulmuştu. Kendi kurtulmuş, kurtulmuştu.

Kurtulmuş, kurtulmuştu. Kendi kurtulmuş, kurtulmuştu. Kendi kurtulmuş, kurtulmuştu. Kendi kurtulmuş, kurtulmuştu. Kendi kurtulmuş, kurtulmuştu.

Çabuk sinirlenen biri değildi. Ama kadın onu sinirlendirmeyi başarmıştı ve şimdiki sakinleşemiyordu.

Gerçekten Maura onun bu kadar aptal olduğunu mu sanıyordu? Zaten bir kere onun tuzağına düşmüştü. Tekrar kolay kolay kandırılmazdı. Ve onun, istediğinde iplerini çekebileceği bir kukla olduğunu düşünüyorsa, yanılıyordu.

Alec onu kendine çekti. Dudaklarını onunkilere bastıracağı sırada Maura kafasını kaldırdı. Alec parmaklarını onun saçlarına geçirdi ve başını eğildi. Böylece dudaklarını onunkilere bastırdı. Bir piyon olmadığını ona gösterecekti. Dilini dudaklarında gezdirdi. Maura dudaklarını sıkıca kapıyordu. Onun karısı olmasına ve istediği şeye sahip olduğunu bilmesine rağmen onu geri mi çevirecekti?

Alec'in midesi kasıldı. Hayır, hayır onu reddedemezdi.

Boğazından gelen bir inlemeyle, Maura'yı kendine daha da yaklaştırdı. Göğüsleri onun göğüs kafesindeydi, yumuşak cinsel organını kendi sertliğine bastırıyordu. Maura zorlukla nefes aldı ve Alec harekete geçti. Dili onun dudaklarını araladı, Maura'nın kaçırmaya çalıştığı dilini yakaladı ve onu kendi ağzına çekti. Sert bir şekilde dilini emdi. Zihninin bir köşesinde onun çıkardığı belli belirsiz sesi algıladı. Ama kendisiyle daha fazla oynamasına izin verecek havada değildi. Neden masum rolü oynamakta bu kadar ısrar ediyordu?

Kollarını sıktı. Ağzının baskısı çok şiddetliydi. Ona sahip olduğunu sanki bu öpücükle gösteriyordu. Onu ağzıyla damgalıyor ve arzularını tenine işliyor gibiydi.

Maura'nın direndiğini, kendini kurtarmaya çalıştığını hissetti. Onun öpücüğünü, dokunuşlarını istemiyordu.

Sonunda onu bıraktı. Başını kaldırdı ama yapacakları daha bitmemişti. Neye sahip olduğunu görecekti. Bir hamleyle sabahlığını ve geceliğini yere atmayı başardı.

Maura önünde çıplak olarak duruyordu.

Tam göğüslerini kapayacaktı ki Alec onu incecik, kırılgan bileklerinden yakaladı ve kollarını iki yanında tuttu.

Maura'nın yüzünü çevirdiğini gördü. Cesareti un ufak olmuştu. Onun kalpsiz biri olduğunu düşündüğüne emindi.

Cildi su mermeri kadar beyazdı. Bir kamyş kadar inceydi. Bacakları uzun ve şekilli idi. Hâlâ kandırılmış hissetmesine rağmen, bir şehvet duygusu kalbine saplandı. Bu uzun bacakların kalçalarını sardığını ve penisinin sert bir şekilde onun içine girdiğini hayal etti.

Uzun uzun, acele etmeden her yerini dikkatle inceledi. Rahatsız olduğunu fark etti. Ama o an her ne kadar kendinde kalmaya çalışsa da, akli başka yerdeydi.

Büyüleyiciydi. Tanrım, hiç mantıklı değildi. Nasıl böyle bir kadınla birlikte olup da hiçbir şey hatırlamazdı? Nasıl? İçki onu düşündüğünden daha fazla etkilemiş olmalıydı. Aksi takdirde kesinlikle böyle bir güzelliği hatırlardı.

Kalbini şüphe kapladı. O geceyi hatırlamaya çalıştıkça akli bulanıyordu. Karanlıktı... elbiseler bir kenarda duruyordu...

Dişlerini sıktı. Zor nefes alıyordu. Mantiğine üstün gelmek üzere olan tutkusuyla savaşıyordu. Bileklerini bırakıp elini bir göğsüne koyarak aşağısına baktı. Maura geri çekildi.

Alec'in eli boşluğa düştü. Evet, kesinlikle kalpsiz biri olduğunu düşünüyordu. Onu kendinden geçirecek kadar kalpsiz.

Ansızın ceketini ve gömleğini aldı. "Ben odama gidiyorum, İrlandalı. Eğer yalnız hissedersen yanıma gelebilirsin."

Dokuzuncu Bölüm

Yine de bu bir evlilik... Gelinimin, kocasının ateşiyle yanacağı bir birliktelik yaşamasını arzuluyorum... Söz veriyorum hayal kırıklığına uğramayacaksın.

Sesi, çan sesleri gibi Maura'nın kulağında çınlıyordu.

Bu karşılaşmanın sinirlerini alt üst ettiğini kabul etmeliydi. Kalbi hâlâ deli gibi atıyordu. Titreyerek geceliğini giydi ve yatağa gömüldü.

Kendini kandıracak değildi. Alec McBride etkileyici biriydi. Etrafına bir güç yayıyordu ve kendine güveniyordu. Sessizce kendine küçümsenecek biri olmadığını itiraf etti. Kesinlikle küçümsenmemeliydi.

Planlarında bir yanlışlık yapmış olmaktan çok korkuyordu.

Bu evlilikle ilgili duygularını Maura'ya net bir şekilde göstermişti. Kızgındı. Onunla parası için evlendiğine inanıyordu.

Bu da Maura'nın işine geliyordu. Fakat ya Murdoch'un O'Reilly adındaki papaza para verdiğini, o papazın bir zamanlar din adamı

olduğunu ama kılıcına yapılan bağışları çalarken yakalandığı için kılıcıyla ilişkisinin kesildiğini öğrenirse?

Ya Alec evliliklerinin bir düzmece olduğunu anlarsa?

Bu düşünceyle tüm vitedunu bir telaş sardı. Alec'in bakışlarının, bu akşam odadan çıkarkenki kadar soğuk olduğunu hiç görmemişti. Kara İskoç'un evine girmenin bir yolunu bulmuştu ama adama güvenmiyordu.

Alec korkutucuydu. Maura onun, odasına gizlice girebileceğini tahmin etmeliydi. Böyle bir hatayı nasıl yapabilmişti? Kontrolü elden bırakmamalıydı. Fakat ne kadar kontrollü olursa olsun onu soyacağını kesinlikle önceden tahmin edemezdi.

Kendine onu kıskırtmanın akıllıca olmadığını hatırlattı. Diline hâkin olmayı öğrenmeliydi. Fakat teşvik edici sözleriyle kendisi Maura'yı kıskırtmıştı. Adam kaba ve kibirliydi. Nasıl kapıyı çalmadan odasına girmeye cesaret ederdi?

Sen buranın yabancısısun, dedi bir ses aklından.

Tavana baktı. Hâlâ onun sesini duyuyordu.

Sana kutsal bir gece vadediyorum.

Bu gece şanslıydı. Alec'in somuna kadar gitmeye niyetli olup olmadığını anlayamamıştı. İsteğinin bu olmadığını düşündü. Öpücüğünde çok fazla öfke vardı. Çok fazla öfke ve gurur, dedi kendi kendine, titreyerek.

Maura'nın duyguları karmakarışıktı. Hem heyecanlıydı hem de korkuyordu. En azından burada, İskoçya'daydı. Murdoch onu uyarmıştı. *Kendi kazıdığın kuyuyu düşün, demişti.*

Alec McBride onu kuyuya çekebilirdi. Tek bir yanlışta her şey yerle bir olabilirdi.

Maura, Alec'in duyguları konusunda kendini kandırmıyordu. Bu akşamki mesajı çok açıktı. Burası onun eviydi ve ne isterse onu yapardı. Maura onundu, ona da istediği her şeyi yapabiliyordu.

Bu, Alec'in artık kandırılmayacağını söyleme şekliydi.

Ama Maura teslim olmayacaktı. Onun yatağından uzak durmak için her şeyi yapmalıydı. Bunu başarabileceğine inanmalıydı. Onunla evlenmeye zorlandığı için kızgın olsa da, Alec bir beyefendiydi. Biraz vahşi ve şeytanî bir beyefendi...

Evliliklerinin gerçek olduğuna inanmıştı, aksi takdirde onunla birlikte olmaya çalışmazdı. Maura'nın yapması gereken, onu o gece gerçekten birlikte olduklarına inandırmaktı.

Öfkesi işe yarayabilir, onu yatağından uzak tutabilirdi. Fakat bu ne kadar sürerdi ki? Ona fark ettirmeden Çember'i aramanın bir yolunu bulmalıydı. Onu dikkat çekmeyecek kadar etkilemeli, aynı zamanda da kendinden uzak tutmalıydı. Hâlâ bakire olduğunu anlarsa, gerçeği ortaya çıkarabilirdi.

Tabii oyunu da çıkardı.

Histerik bir kahkahayı bastırdı.

Onu hem yakın hem uzak tutmak imkânsız görünüyordu.

Tüm bunların kendi entrikalarının bir ürünü olduğunu bilmek yardımcı olmuyordu. İrlanda'da her şey yolunda gidince çok zeki olduğunu düşünmüştü.

Ama şimdi İskoçya'daydılar ve Maura artık hiçbir şeyden emin değildi. Ayrıca bir şey, acı verircesine netti.

Alec McBride aptal değildi.

Maura rüyalar ülkesine adım attığında saat çok geç olmuştu. Ama güzel rüyaların aksine kâbus görmüştü.

Ormanda, koşarak ağaçların arasından geçiyordu. Her yeri gölgeler kaplamıştı. Biri arkasındaydı ve ona sesleniyordu. Onu takip ediyordu. Takipçisi daha da yaklaştı. Onun, Kara İskoç olduğunu fark etti. Görüntüsü aklına kazınmıştı. Korsan kostümü giymişti, gece gibi siyah saçlarının üzerinde tüylü bir şapka vardı. Dudakları siyah, gür bir bıyığın arkasında kalmıştı. Ürpertici kahkahası duyuldu, neredeyse Maura'ya yetişmişti. Eline, sadece sağ eline, eldiven giymişti. Siyah eldivenli el ona uzandı ama Maura kurtulmayı başardı.

Sonra birden Işık Çemberi'ni gördü. Küçüktü. Bir karışından büyük değildi. Havada duruyor ve parlıyordu. Gümüşten dövülmüş Çember, yavaşça dönerken en güzel renkleri yansıtıyordu. Ve bir şekilde, ona dokunursa güvende olacağını biliyordu.

Neredeyse varmıştı. Bir çığlıkla parmaklarını ona uzattı. Bu esnada Kara İskoç'un siyah eldivenli eli eteğini tuttu. Ardından düşmeye başladı. Çok yüksekte düşünüyordu.

Kendini, bu mavimsi gözleri olan bir İskoç'un kollarında buldu.

"Uyan. İriandah. Uyan."

Nefes nefese uyanı. Aler yatakte yanına oturmuş, onu hafifçe omuzlarından sarsıyordu.

Akıma nıaz bir düşünce geldi. Yataktaki Aler tehlikeli değildi.

Aslında yataktaki Aler çok tehlikeli olabilirdi.

Uyandığını fark edince sarsmayı bıraktı. “Tanrım, İrlandalı, çılgınlıkla ev halkının yarısını korkuttun.”

Maura hâlâ biraz sersemdi. “Ben... Ben rüya görüyordum.”

“Evet, orasını anladım.” Maura’nın bakışları onun dudaklarında durdu. Önceki gece Alec’in onu nasıl öptüğünü hatırlayınca, yüzü kızardı.

Önünde onu çıplak bırakışını hatırladı.

Ve şimdi yine ona bakıyordu, bu sefer başı havadaydı. “Rüyanda ne görüyordun?”

Kesinlikle ona anlatmak istemiyordu.

Bir parmağını çenesinin altına koyarak bakışlarını kendi gözlerine çevirdi. “Rüyanda ne görüyordun?”

“Bir korsan,” diye itiraf etti gönülsüzce. “Bir korsan beni kovalıyordu.”

“Korsan, öyle mi? Neden böyle bir şey gördüğünü merak ettim doğrusu.” Şeytanî bir ışık yandı gözlerinde. “Şu senin korsan yakışıklı mıydı?”

Bir şey, belki güzel bir uyku, önceki geceki rahatsız edici tavrını yok etmişti.

Ama iyi uyuyamamış olmak Maura’yı huysuzlaştırmıştı. “Hayır,” dedi iğneleyici bir tatlılıkla. “Görebileceğin en berbat, en çirkin korsandı.”

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı, kuşkusuz muzip bir gülümseme sergiliyordu. “Bu çirkin korsandan kurtulabildin mi, İrlandalı?”

Maura kaşlarını çatı. O, battaniyenin altında sadece geceliğiyle yatarken adamın tüm kıyafetlerinin üzerinde olması rahatsız ediciydi.

"Sanmıyorum. Başka bir korsanın kollarına düştüm. Ve bu korsan beni kurtarmaktansa, bana daha fazla işkence yapacak gibi hissediyorum."

"Ah, yok canım. Bir başka tahminde bulunmama izin ver. Şu diğer korsan... Onun oldukça yakışıklı olduğuna bahse girerim."

Maura dudaklarını bastırdı.

"Evet," dedi Alec rahatça, "Haklı olduğumu görüyorum. Yanılmadığımı elbette biliyordum."

Kendini beğenmiş! Maura bakışlarını onun üzerinde kilitledi. "Peki, yanılmadığından nasıl bu kadar emin olabildin?"

"Basit, çünkü kadın beyninin nasıl çalıştığını oldukça iyi biliyorum."

"Öyle mi, İskoç?" Ağzından çıkanlara engel olamadı. "Demek karşı cinsi çok iyi tanıyorsun. Öyleyse sadece bir günlük karına beraberlikleriyle övünmenin kabalık olduğunu da biliyorsundur."

Siyah kaşı havaya kalktı. "Ben kız kardeşim Anne'den bahsediyordum. Çocukken o ve kuzenim Caro aşırı duygusal olabiliyorlardı."

"Şey, ben ne bir çocuğum ne de duygusalım."

Konuşurken onunla yüz yüze gelebilmek için hafif doğruldu. Ama bu hareket farkında olmadan geceliğinin geniş yakasını aşığıya çekti.

Alec bir şey demedi. Bakışları çıplak omzuna yerleşti. Maura çarşafı omzunun üstüne çekti.

Gözleri buluştu.

"Burada kalıp banyo yapmana yardımcı olmamı ister misin?"

Şaşkın bakışı onu memnun etmiş olmalıydı. Yarım şeytani gülümsemesi dudaklarına yayıldı. "Hayır mı? Belki başka bir gün." Durdu. "Biliyor musun İrlandalı, eğer rüyaların hep böyle sesli olacaksa, seni başka bir yere taşımak zorunda kalacağım."

En azından o zaman Alec yanındaki odada olmazdı. Gülme sırası ondaydı. "Sizin için uygun olan bir oda, ekselansları."

"Bir kez daha düşündüm de," lafı güzelce çevirdi, "belki de benim yanımda yatmalısın. O zaman susturulmaya ihtiyacın olduğunda yanında olabilirim."

Maura'nın gülümsemesi kayboldu.

"Ya da seni rahatlatmam gerektiğinde, İrlandalı."

Ona, birini azarlarken kullandığı bakışla karşılık verdi.

"Belki de kâbus görmenin sebebi yabancı bir yerde tek başına uyumak zorunda olmandı. Bunun önüne geçmek kolay, sen ne dersin?"

Kendini birden kötü hissetti. Pislik adam! Kesinlikle ciddi değildi. Kesinlikle.

"Her zaman bu kadar geç mi kalkarsın, İrlandalı?"

Maura, hemen gözlerini onun yüzünden çekti ve yatağın yanındaki saate baktı. Saatin neredeyse on olduğunu fark edince şaşırdı.

"Giyinmen ne kadar sürer?"

"Uzun sürmez," dedi hemen. Banyo muhabbetini tekrar açmak istemiyordu.

"Harika."

Alec ayağa kalktı, kapıya doğru ilerledi ve tekrar geri döndü.

Maura olduğu yerde kaldı. Yataktan çıkmaya çalışıyordu ve bir bacağının neredeyse tamamının görüldüğünden korkuyordu.

Alec'in bakışları bacak arasına doğru kayıp tekrar yüzüne çıkınca, Maura haklı olduğunu anladı. "Arabayla küçük bir gezinti yapabiliriz, diye düşündüm. Açık hava için uygun bir şeyler giy. Şu an hava güneşli ama hiç belli olmaz."

Maura gözlerini kırptı. "Ekselansları?"

"Birazcık ıslanmak seni rahatsız etmez, değil mi İrlandalı?"

"Kesinlikle etmez."

"Dayanıklı bir çift çizmen var mı?"

"Evet." Sıkkanlığını sakladı. O gün için Çember'i aramayı planlamıştı. "Fakat zamanını benimle geçirmene gerek yok. Eve yeni dönmüş olduğun düşünüldüğünde, birçok işinin olduğunu tahmin ediyorum. Bu yüzden ben zevkle..."

"Ah, henüz seni yalnız bir yere yollamaya niyetim yok," dedi sakince. "Çok güzel bir gün. İçeride durulamayacak kadar güzel." Cep saatini çıkardı. "Eğer kahvaltını yukarı gönderirsem, bir saat içinde hazır olur musun?"

"Ah, çok daha önce hazırlanırım. Bana sadece on beş dakika yeterli."

"Süslenmek için tüm sabahını harcamayan bir kadın! Seninle çok iyi anlaşıcağız gibi görünüyor."

Maura keskin bir bakış gönderdi. Onunla alay edip etmediğini bilemedi. Fakat kesinlikle tavırlarında bir iyileşme vardı.

Yaklaşık elli beş dakika sonra Maura ana merdivenlerden hızla indi. Alec elleri arkasında, aşağıda durmuş onu izliyordu. Girişteki küstekli saate anlamlı bir bakış attı ve iki kaşını da kaldırdı.

“Bu ev çok büyük. Yanlış merdivenleri kullandım ve kayboldum,” dedi nefes nefese. “Dün gece Bayan Yates beni yukarı çıkarırken sanırım dikkat etmemişim.” Bu su katılmamış bir yalandı. Bununu birkaç odaya sokmuş, Çemberi aramaya nerden başlaması gerektiğine dair bir şeyler bulmaya çalışmıştı.

“Gelinimin oradan oraya koşturmasını istemeyiz, değil mi? Açlıktan ölürsen yetkililer beni suçlar.”

İşte yine yapmıştı. Alay ettiğini hissetmişti ya da hissetmiş miydi? Alec’in ses tonu yumuşak olduğundan ve Maura’nın kolunu dirseğine sarmış, ona yolu gösterdiğinden, alay edip etmediğini anlayamamıştı. “Döndüğümüzde sana evi ve bahçeyi gezdireceğim,” dedi. “Daha önce söylediğim gibi dışarı çıkmak için harika bir gün fakat kimse ne zaman yağmur yağacağını bilemez.”

Bir genç ana girişin dışında, küçük bir arabanın yanında bekliyordu. Alec koltuğa tırmandı ve Maura’yı yukarı çekmek için elini uzattı. Görünen o ki haklıydı. Güneş kara bulutlar ardında yok olmuştu.

Maura koltuğa yerleşince, Alec dizginleri şaklattı. Maura döndü ve omzunun üzerinden geriye baktı. Gün ışığında evin bu kadar değişik görünüyor olması inanılmazdı. Yeşillikler içinde ve rengârenk çiçeklerle çevriliydi. Koyu kırmızı küpe çiçekleri, pembe sümbüller... Evde düzinelerce pencere vardı. Dün gece çok şaşkın olduğu için fark edememişti ama kendi odasının güzel perdeli penceresi oldukça davetkârdı. Maura kendini oraya, sıcacık evdeki penceresinin önüne oturmuş, rüzgâr ve yağmurun ağaç dallarını savuruşunu izlerken hayal etti.

At, patika boyunca dörtmala koşturdu. Yolun her iki tarafında koyunlar otliyordu. Taş bir çitin ardında bir çoban köpeği at ara-

başıyla yarışyordu. McDonough Kalesi'nin de bir zamanlar böyle görünüşüne hiç şüphe yoktu: ağaçlar içinde, yeşilin binbir tonu ve yüzlerce çiçekle... Ama ne kadar yağış olursa olsun artık çok az yeşillik oluyor, çiçekler çok nadir açıyordu. Burada ise doğa çok cömertti.

McDonough topraklarında hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi.

Çok geçmeden yol sağa kıvrıldı. Ağaçların ardında su belirdi.

Alec, Maura'nın oraya doğru baktığını fark etti. "Bu Gleneden Kışkı'nın en yakınındaki göl," dedi. "Yazın çok güzel olur."

"Tahmin edebiliyorum." Göl dar ve uzundu. Gökyüzünde toplanan bulutlara rağmen, güneşte gölün safır gibi dalga dalga parlayacağını düşündü. Ardında yeşil tepeler kıvrılıyordu.

"Gittiğimiz yerden dönerken burada durabilir miyiz?" diye sordu Maura.

"Belki. Daha erken yola çıkmış olsaydık bolca zamanımız olurdu." Göz ucuyla ona baktı.

Söylemeye çalıştığı şey açıktı. "Ne!" diye karşılık verdi Maura. "Her sabah gün doğar doğmaz beni yataktan mı kaldıracaksın?"

Haşarı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Sevgili Mauram, seni yatağa çekmeyi tercih ederim."

Maura yüzünün kızardığını hissetti. Dehşet verici bir görüntü aklına gelince nefes alamadı. Alec çıplak bir şekilde yatağa uzanmış ve onu bacaklarının arasına kistirmişti. Maura'nın çıplak bedeni onunkine dokunuyor, göğüsleri onun göğsünde, bacakları onun bacaklarına teslim olmuş ve bir dizi onun dizinde duruyordu.

Denedi fakat düşünceyi aklından çıkaramadı. Daha önce aynı yatağa çıplak girmişlerdi ama aklında canlandırıdığı gibi ortaya

erotik bir manzara çıkmamıştı. Maura'yı en çok şaşırtan, bu halde dudaklarını ona sunarken yüz ifadesinin sıcak ve baştan çıkarıcı olmasıydı.

Bu, her ne pahasına olursa olsun kaçınması gereken bir durumdu.

"Evden göle, ormanın içinden geçen bir patika da var," dedi Alec. "Daha sonra o yolu da gösteririm."

Maura söylediklerini zar zor işitiyordu. Her sarsıntıda kalçaları birbirine değiyordu. Bu dikkat dağıtıcıydı. Kendine hâkim olamıyordu. Elinde olmadan kalçasını, onu, her şeyini hissediyordu.

Tarlada çalışan biri gibi giyinmişti. Paçalarını siyah çizmelerinin içine sokmuştu. Pantolonu, kalçasındaki kasları ortaya çıkaracak kadar dardı. Rüzgâr gömleğini göğsüne yapıştırıyor, Maura'ya Lord Preston'ın evinde geçirdikleri geceyi hatırlatıyordu. Gömleğinin yakası açıktı ve koyu renk göğüs kılları görünüyordu. Her yanı uzun, kaslı ve güçlüydü. Maura bunu, odasında onu soyarken zaten fark etmişti. Artık aklından hiç çıkmayacak başka bir sahne vardı. Göğsündekilerden daha yoğun siyah kıllarla kaplı uzun bacakları ve arasındaki...

Gözlerini sıkıca yumarak görüntüyü uzaklaştırmaya çalıştı. Ama maskeli balo gecesinde yaşananlar tüm çıplaklığıyla gözlerinin önündeydi.

At arabasında, rüzgâr Alec'in saçlarını savurdu; şapka giymemişti. Maura siyah saçlarının bir kez daha dudaklarına dokunuşunu hissetti. Eldiven de takmamıştı. Dizginleri var gücüyle tutuyor, gerektiğinde çekiyor, at istediği yöne gitmeye başlayınca da parmaklarını gevşetiyordu.

Maura'nın kalp atışları hızlandı. Bakışları onun ellerine kitlenmişti. Yeniden yüzünün kızardığını hissetti. Parmakları ince ama güçlüydü. Bu eller ona dokunmuş, fazla samimi bir şekilde göğüslerini sarmıştı. Alec'in, ona dokunması için, parmaklarını onun penisi etrafına sarması için onu zorlayışını hatırladı...

Maura ses çıkarmış olmalıydı. Alec ona baktı.

"Bu da neydi, İrlandalı?"

"Ben..." Kendine gelmeye ve bakışlarını onun ellerinden uzaklaştırıp ormanın doğusuna kaydırmaya çalıştı. Ya da batısına...

"Göl kokusunu içime çekiyordum."

"Tabii." Bir dönemeçten döndüler ve gölün büyük kısmı görüş alanlarına girdi. "Göl kıyısına gidelim mi?"

Maura başını evet anlamında salladı.

Alec arabayı durdurdu, indi ve at ile arabayı güvenli bir yere aldı. Maura çoktan kendi kendine inmişti. Alec dışarıya için uygun bir şeyler giymesini söyleyince kombinezon giymemişti. Bu yüzden eteğini rahatça yukarı toplayıp uzun otların arasında Alec'i takip etti. Kenarda durdu ve aşağı baktı. Göl neredeyse yüz metre aşağıdaydı.

"Yüksekten korkmuyorsun, değil mi İrlandalı?"

Maura başını kaldırdı. Bu bir meydan okuma mıydı? "Tabii ki korkmuyorum. Ben deniz kenarında büyüdüm. Daha doğrusu denizin çok yukarısında."

"Zaten korkacağınızı düşünmemiştim." Yarım gülümsemesi dudağını yukarı kıvrıdı. Gözleri buluştu. "Benim cesur, korkusuz, İrlandalı karım. Hadi gidelim!"

Maura önden gidebilirdi ama Alec bir baş hareketiyle onu engelledi. "Ben önden gideyim. Patika dik ve taşlı, bir de iki kişi için oldukça dar." Gülümsemesi şeytanî bir hal aldı. "Bu sayede gerektiğinde seni tutabilirim, tıpkı bu sabah gördüğün rüyadaki korsan gibi."

Her fırsattan yararlanmaya çalışıyordu. Maura bunu, kaybedemeyeceği bir meydan okuma olarak algıladı. Yokuş çok dikti ama bir keçi gibi inatçı olan Maura onu takip etti. Çakıl taşları ayaklarının altından kaymadan hemen önce zafer kazanmış gibi hissediyordu.

Alec o an döndü ve ellerini tutarak dengesini sağlamasına yardım etti. Onu düşmekten kurtarmıştı.

Sonrasında ellerini bırakmadı. Bunun yerine uzun kolunu onun beline doladı. O, bir adım uzağındayken yüzleri birbirlerine dönüktü. Bakışları Maura'nın yüz hatlarını inceledi ve dudaklarına kilitlendi.

Maura'nın kalbi duracaktı. Belli belirsiz nefes alıyordu. Alec'in onu öpmek istediğini hissediyordu. Fakat bu güzel mavi gözlerde birden bir ışık belirdi, elbette günahkâr bir ışık. Onun üzerindeki etkisini tam olarak biliyor gibiydi. Baş belası! Maura'nın nesi vardı. Kendini küçük düşürüyordu. Alec onunla ilgili hisselerini gayet açık şekilde dile getirmişti. Bir eş istemiyordu. Onu istemiyordu.

Alec onu yere indirdi. "İşte. Seni sağ salım aşağıya indirdim."

Maura telaşla ondan uzaklaştı. Göl kıyısı genişti ve güneydeki burna kadar uzanıyordu. Maura o tarafı işaret etti. "Burnun arkasında ne var? Başka bir sahil mi?"

Alec başını ileri geri salladı. "Burada kıyı boyunca girinti ve çıkıntılar vardır."

"Oraya yürüyebilir miyiz?"

"Elbette."

Maura eteğini kaldırdı ve ağır adımlarla Alec'in yanında ilerledi. Burna geldiklerinde rüzgâr sertti, bir bonenin altında olmalarına rağmen saçlarını yüzüne savuruyordu. Onları tekrar bonenin altına sokmaya çalıştı fakat sonunda pes etti. Burnun arkasına gittiklerinde rüzgâr hafıfledi.

Gri gökyüzüne rağmen, burası şaşırtıcı derecede güzeldi. Koyu çevreleyen sahil ince kumdu ve ara ara büyük taşlarla ağaçlar serpiştirilmişti. Küçük dalgalar kıyıya vuruyordu.

Alec elleri kalçalarında etrafa baktı. "Tanrım, yıllardır buraya gelmemiştim." Dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı. "Aidan ve ben buraya gelir yarış yapardık. Annemin hiç haberi olmazdı. Ve buradayken korsanmışız gibi davranırdık." Bir kayayı işaret etti. "Şu kayanın arkasında bir mağara var."

"Sanırım sen kaptan korsan oluyordun."

Aniden gülümsedi. Bu öyle bir gülümsemeydi ki neredeyse Maura'nın kalbini durduracaktı. "Elbette. Ben Aidan'dan büyüğüm."

Maura kalp atışlarını düzene soktu. "Kaç yaş büyüksün?"

"İki."

"O halde," diye söze başladı alaycılıkla, "kaptan olmanın nedeni yaş değil fiziksel olarak ondan büyük olmandı."

"Doğru tahmin."

Eteklerini sakarak sandalye şeklindeki bir kayaya oturdu. "Bu yüzden mi maskeli halde korsan gibi giyindin?" diye sordu açık yüreklilikle.

“Belki de.” Yüzsüzce bakışlarını aşağı indirdi ve göğüslerinde sabitledi. “Kendim gibi birini bulacağımı kesinlikle tahmin etmemiştim.”

Laf dokundurmasını duymazdan geldi ve kollarını göğüslerinin üzerinde bağladı. “Burası bir korsan gemisinin denize açılması için mükemmel bir yer. Belki de atalarından biri korsandı?” Maura nefesini tuttu.

“Tamamını bilmediğim bir hikâye var. Anlatılanlara göre Gleneden yakınlarında gömülü bir hazine varmış. Ah, bir de bir aile lanetine dair söylentiler kulağıma geldi. Ama ben lanetin ne olduğunu bilmiyorum.”

Maura gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. “Neden umursamıyorsun?”

“Neyi?”

“Bir lanet asla hafife alınmamalıdır, İskoç.”

Alec eğlendiğini saklamadı. “Ciddi ol, lütfen.”

Maura dudaklarını birbirine bastırdı.

“Tanrım, sen ciddisin.”

Çember’i düşündü. “Bu dünyada, açıklanamayacak bazı şeyler vardır, ekselansları.”

“Periler ve ölüm perileri gibi mi?”

Aniden titredi. Birden babasının öldüğü anı hatırladı. O zaman duyduğu ölüm perisinin çığlığı değil, bir kurdun ulumasıydı.

“Şimdi de bana hayaletlere inandığını mı söyleyeceksin?” Maura’ya baktı ve güldü. “Aman Tanrım, inanamıyorum! Sadece İrlandalılar böyle şeylere inanır!”

Maurin'in gözetim açıldı. "Nendüle alay etme, İskoç. Ayrıca ben ve halkımı küçük düşürdün! peylere söyleme."

Teyin okuyuşunu gösterileniz gibi ellerini havaya kaldırdı. "Evet Maurin. Aber Mithide'nin asla teylin olmayacak bir oldu-
ğunu düşündürmüştü."

"Niyetin senin küçük düşürmek değildi. Maurin. Haddi, sıra senin sen anlat. Nendile kenarında biliyidigini söylemiştin."

"Kıy."

Bu kezim hafif yukarı kaldırdı. "İlanda'nın tamamı sularla
çevrilmiştir. İlanda'nın neyinde biliyidün?"

"İnışın."

"Okula neyle gittin?"

Maurin tereddüt etti. Söyleyeceği peylere dikkat etmeliydi. Aber'in, hayatına dâhil olmasını ve geçmişini öğrenmesini iste-
miyordu. Çünkü onun bir servet avcısı olduğunu düşünüyordu.
"Beni bilsen öğitti."

"Çeng hanımlar için bir okula gitmedin mi?"

Maurin başını salladı.

Aber'in iki kâğı birden havaya kalktı. "Bir kontun kızının ama
okula gitmedin, öyle mi?"

Çevresini havaya kaldırdı. "Unvan her zaman zenginlik demek
değildir, ehrolmaları," dedi sesizce.

Çözüldü. "Seni gücendirmek istememiştim," dedi nazik
bir şekilde.

"Güçlenmedim," dedi ama ses tonu gururlandırtı sert çıkıyordu.

"Erkek ya da kız her ikisi de var mı?"

"Hayır. Annem ben çok küçükken öldü. Babam öleli ise çok olmadı." Kalbine bir sancı saplandı. Yas tutacak, babasının ölümüne ağlayacak zamanı olmamıştı. Ama mucizevi şekilde sesini titretmemeyi başardı. "Öğrendiğin gibi yalnızım." Hemen durumunu toparladı. "Tabii dayım da var."

"Dayım evli mi?"

Bu konu ilgisini çekmişti. Neden bu kadar ilgilendiğini merak etti Maura.

"Hayır," diye yalan söyledi. "Babam ölünce, Murdoch dayımla yaşamıma başladım."

Ayağa kalktı ve göle bakmaya başladı. Alec de yanına geldi. Maura'nın midesi düğüm düğüm oldu. Yutkundu. Onun yakınında olmak dikkatini dağıtıyordu. Rahatsız olmuştu. Çok yakındılar. Hoyunu, vücutunu yakından görebiliyordu. Uzaklaşması için dua etti.

Ama Alec uzaklaşmadı. Maura onun bakışlarını yüzünde hissetti ve olduğu yerde kaldı.

"Bu kadar konsantre olup ne düşündüğünü sorabilir miyim, düşesim?" diye sordu Alec.

Öncelikle ona "düşesim" dememesi gerektiğini düşünüyordu. "Sorabilirsin ama bu benim sana cevap vereceğim anlamına gelmez."

"Ah, hadi ama biz karı kocayız. Düşüncene ortak olmaya hakkım yok mu? Yoksa düşüncelerine ortak olmamalı mıyım?"

"Ben de senin ne düşündüğünü bildiğim sürece sorun yok," dedi omuzlarını silkerek.

"Anlaştık," diye karşılık verdi Alec.

Maura ona baktı. "O halde tamam. Evimin yakınlarında dağlık bir burun vardı. Bazen oraya tırmanırdım. İrlanda'nın en kuzeyinde yer aldığı için, tırmanmak yarım günümü alırdı. Ne kadar eşsiz bir manzarası olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Sanırım tahmin edebilirim." Alec'in bakışlarının üzerine kilitlenmiş olduğunu bilmiyordu.

"Her yanımla denizle çevriliydi," diye devam etti. "Kuzeyden güneye, doğudan batıya... Dünyaya tepeden bakmak gibiydi, kuzey kutbunu gördüğümü hayal ederdim. Bazen yağmur yağardı ama ben inatla orada kalırdım. Çünkü güneş çıkınca gökkuşağı görkemli bir şekilde belirirdi ve dünyayı kucaklıyormuş gibi görünürdü." Ses tonunda bir heyecan hissediliyordu. "Daha önce böyle bir şey görmemiştir."

"Ah ama sen de İskoç gökkuşağını hiç görmedin."

"Burada gökyüzü gökkuşağı için fazla karanlık," diye bilgilendirdi onu ciddi bir şekilde. Söylediğini kanıtlamak istercesine elyle bulutla kaplı gökyüzünü işaret etti.

Alec yüksek sesle güldü. "İrlanda'nın, o bataklık yerin gökkuşağını övüp benim topraklarımlarını aşağılıyorsun, öyle mi?"

Maura sözlerine burun kıvrarakla yetindi.

Birlikte arkalarına dönerek burna doğru ilerlediler. Rüzgâr kuvvetli esmeye başlamıştı. Maura'nın gözleri acıyordu bu yüzden birmannın ucunu göremiyordu. Taşlı yoldan tırmanırken Alec de hemen arkasındaydı. Sert bir rüzgâr sendelemesine neden oldu. Alec elini omam beline koyarak denizini sağlamasına yardımcı oldu. Bir kez daha omam düşmekten kurtardı.

Aralarına baskınları an yağmur başladı. Damlalar buz taneleri gibi üzerlerine düşüyordu. Maura bacasını çürüdü, iplerini par-

maklarına doladı ve bone havalandı. Pelerini, dev bir yarasanın kanatları gibi havaya kalktı.

Sadece birkaç kilometre uzaklaşmış olmalarına rağmen, Gleneden'a dönmeleri sanki çok uzun sürmüştü. Evin girişinde bir seyis atın yularını tuttu. Alec, Maura'yı arabadan indirdi ve merdivenleri çıkarken elini tuttu.

Kapalı kapılar arkasına geçtiklerinde ona döndü. "Artık İskoç güneş ışığıyla övünmeyeceğim. Neden bir duş alıp biraz uyuyorsun? Dün gece rahat uyuyamamıştın. Ama uyumak istemezsen sana yeni evini gezdirebilirim."

Yeni evi. Bir suçluluk duygusu her yanını sardı. Gleneden hiçbir zaman evi olmayacaktı. Sadece Çember'i buluncaya kadar burada kalacaktı. "Evi görmeyi çok isterim," dedi çarçabuk.

"İkimizin de kuru giysilere ihtiyacı var. Ayrıca emlak işlerimi yürüten sorumluluyla imzalamam gereken evraklar var. Bu iş yarım saat kadar sürer. Hazır olduğumda senin kapını çalarım, olur mu?"

Konuşmasında biraz alay sezmişti. Ama en azından bu sefer sormuştu. Onun yanından ayrıldı, heyecanını saklamaya çalışıyordu. Sonunda Çember'i aramaya nereden başlayacağına karar verme fırsatını elde edebilmişti.

Onuncu Bölüm

Maura'yı almaya Bayan Yates geldi. Alec'in onu çalışma odasında beklediğini, hâlâ emlak işleri sorumlusuyla toplantıda olduğunu söyledi. Maura, sevinli bir kadın olan Bayan Yates'in gençliğinden beri ev işleriyle ilgilendiğini öğrenmişti. Gururla, oğlu evlendiği için artık Dowager Düşesi olan Alec'in annesi eve gelin geldiğinden beri burada çalıştığını anlatmıştı.

Maura kendini yine suçlu hissetti. Aslında Alec'in annesi hâlâ Gleneden Düşesi'ydi.

Alec başka bir adamla, büyük bir masanın üzerine yayılmış bir haritaya eğilmişti. Bayan Yates ve Maura'yı kapıda görünce, Maura'ya içeri girmesini işaret etti.

Haritanın üzerinden kalktı. "Bay Campbell, size eşimi, Gleneden Düşesi'ni takdim edeyim. Maura, bu benim emlak işlerimi takip eden müdürüm Malcolm Campbell. Campbell Klanı'nın bir üyesi olduğunu yüzüne vurmuyoruz ama bunu unutmasına da izin vermiyoruz." Alec'in ses tonu alaycıydı.

Bay Campbell gülümsedi. "Ah, biliyorsunuz ki ekselansları, sizin için çalışan bir Campbell olduğu için çok şanslısınız." Adam Maura'ya döndü ve başını öne eğerek selam verdi. "Ekselansları."

Maura elini uzattı ve adaminkini sıktı. "Bay Campbell, tanıştığımıza memnun oldum."

Alec ona baktı. "İstersen kalabilirsin, Maura. Fazla uzun sürmez."

"Tabii," diye mırıldandı Maura.

Odanın diğer ucundaki pencerelere yürüdü, dışarıyı izliyormuş gibi yaptı. Adamlara kasıtlı olarak sırtını dönmüştü. Beklenmedik gözyaşları boğazını yakıyordu. Onları akıtmamak için elinden geleni yaptı. Alec'in Bay Campbell'la şakalaşması ve aralarındaki rahatlık, Murdoch ile babasının güzel fakat düşünmesi acı verici ilişkisini aklına getirmişti. Bay Campbell da Murdoch gibi uzundu ama onun zinde vücuduna kıyasla daha fazla yağı vardı.

Ve babası... Tanrım, onu ne kadar da özlemişti. Öldüğü geceyi hatırlayınca sanki kalbine bir hançer saplanıyordu. Onu düşününce kalbi sıkışıyordu. Acısı hâlâ tazeydi, ruhundaki boşluk gittikçe büyüyordu.

Alec'in maskeli balo gecesinde onunla nasıl dalga geçtiğini hatırladı. Eğlenceli havasının geri geldiğini gördü. Bunu Bay Campbell sağlamıştı. Tabii o gece amacı Maura'yı yatağa atmaktı ama onu bu yüzden suçlayamazdı. Çünkü bunu sağlamak için Maura da elinden geleni yapmıştı.

Bir çift güçlü el omuzlarına dokundu. Maura irkildi. Bay Campbell'in gittiğini duymamıştı.

"Hazır mısın?" diye sordu Alec sessizce.

Maura döndü. Başını eğmedi ama bakışlarını aşağıda tutuyordu. Ama işe yaramadı.

Alec'in dikkatle ona baktığını fark etti. "Ne oldu?" diye sordu.

"Ne ne oldu?"

"Ağlıyor musun?" Ses tonu kuşkuluydu.

"Hayır." Maura gülmeye çalıştı.

"Ağlıyorsun." Parmağıyla gözyaşını sildi ve kanıtlamak istencesine ona gösterdi.

"Bak. Ağlıyorsun."

Kendini beğenmiş, ne olacak! Sanki kanıta ihtiyacı vardı. "Ağlamıyorum, İskoç. Yani artık ağlamıyorum."

Bir an çok şaşkın göründü. Maura erkeklerin ağlayan bir kadın gördüklerinde niçin bu kadar şaşırdıklarını merak etti.

Alec ısrar etti. "Neden ağlıyordun?"

Maura cevap vermedi.

"Eğer iyi hissetmiyorsan..." diye söze başladı.

"İyiyim," dedi Maura. Alec'in vazgeçmeyeceğini anlayınca, bir elini havada salladı. "Ben... Ben babamı düşünüyordum," dedi tereddütle. "Onun çalışma odası da buna benziyordu." Gerçekten de öyleydi. Duvarlar tahtalarla çevriliydi. Onun odasında da büyük bir çalışma masası ve deri sandalyeler vardı. Tek fark, babasının odası sadece Jen ya da Maura tozunu almaya girdiğinde düzenlenir ve sadece birkaç eşyayla döşeliyken Alec'in odası özenle düzenlenmiş ve güzel eşyalarla dekore edilmişti. Babası insanların ihtiyaçlarını karşılayabilmek için değerli resimleri ve eşyaları tek tek satmıştı.

Bir sessizlik oldu. "Üzgünüm," dedi Alec sonunda. "Unutmuşum. Daha önce babanın öldüğünden bahsetmiştin. Dayının, babandan rahmetli kont olarak bahsettiğini şimdi hatırladım."

Bu, çok tuhaf bir andı.

"İstersen evi gezmeyi sonraya..."

Maura başını salladı. "Gerek yok. Oldukça iyiyim. Bir daha yemek odasına giderken kaybolmak ve aklıktan ölmek istemiyorum."

Alec gülümsedi. "Bunun olmasına izin veremeyiz, değil mi?"

Cebinden bir mendil çıkardı ve Maura'ya uzattı.

Maura gözyaşlarını sildi, burnunu temizledi ve mendili ona geri verdi.

"Burnum kıpkırmızı oldu, değil mi?"

Alec ne diyeceğini bilemiyormuş gibi duraksadı.

"Durma öyle," diye mırıldandı Maura. "Söyle hadi. Kıpırmızı de."

Güldü. Bu, İskoçya'ya geldiklerinden beri Maura'nın gördüğü ilk gerçek gülümsemeydi.

"Ben harika bir pembe olduğunu söyleyecektim ama yalan söylemiş olucaktım. Evet, kıpkırmızı."

Tuhaf bir şekilde bu konuşma, ortamı yumuşatmıştı.

Alec ellini uzatarak ona önden gitmesini işaret etti. "Gezimize başlayalım mı?" diye mırıldandı.

Tam kapıdan dışarı adınlarını atmışlardı ki gümüş ışığı Alec'in yüzünü aydınlattı. Maura'nın nefesi kesildi çalkantılı Alec âdeti bir tanrı gibi görünüyor. Saçları gür ve siyahı, bir tutamı alnına gelecek şekilde kesilmişti. Kolları da siyahı ve yay gibiydi. Gözleri mavilikteki gözlerine muhteşem bir çerçeve oluşturunuyorlardı.

Burnuna sadece asil denilebilirdi, çenesi de yuvarlak hatlara sahipti. O an gülümsemeyen dudakları çok erkeksi görünüyordu. Yüzündeki her bir hat kendi içinde mükemmeldi. Kısacası, Gleneden Dükü Alec McBride akıllardan çıkmayacak kadar yakışıklıydı. Bu sebeple maskeli balo gecesi onunla flört etmek çok kolay olmuştu.

Dikkatli ol dedi içinden bir ses. Gönlünü Alec McBride'a kaptıramazdı. Evet, büyüleyici biriydi ama tanıştıkları gece ve bugün haricinde, doğruyu söylemek gerekirse onun oldukça aşağılık biri olduğunu düşünüyordu.

Orada, İskoçya'da olmasının tek bir sebebi vardı.

Işık Çemberi'ni bulmak ve onu evine, İrlanda'ya götürmek.

Hiçbir şey ya da hiç kimse, babasına verdiği sözü yerine getirmekten onu alıkoymazdı. Bunu düşününce cesaretini topladı.

Birkaç saat sonra evin büyüklüğü ve planından Maura'nın başı dönmişti. Bir "E" şeklinde inşa edilmişti. Merkezle yer alan büyük salon, birçok kanada açılan uzun koridorların birleşim alanıydı. Girişteki ana merdiven de dâhil altıdan fazla merdiven saydı. Alec'in önceki gün anlattığı gibi salon, evin en eski bölümüydü. Robert Bruce'un zamanından beri kullanılıyordu. Yıllar içinde kuzey ve güney kanadı gibi birçok ek yapılmış, konfor sağlanması için odalar değiştirilmiş ve her yer son moda döşenmişti.

Ana kanat eğlence ve resmi organizasyonlar içindi. Burada balo salonu, müzik odası ve kütüphane vardı. Kuzey kanadı aile için düzenlenmişti. Dük ve düşesin odası, diğer yatak odaları, Alec'in çalışma odası, eğitim için kullanılan ve ailenin diğer ihtiyaçlarına yönelik birçok oda bu kanatta yer alıyordu. Güney kanadı ise misafirler için özel olarak hazırlanmıştı.

Maura düşüncelerine hâkim olamıyordu. Her yerde antikalr, vazolar, sayısız değerli eşyalar vardı. Yine sinirle kaçını Kara İskoç'un korsanlık günlerinde çaldığını merak etmekten kendini alamadı.

Böyle bir adam Işık Çemberi'ni nereye saklamış olabilirdi? Maura merak süsü vererek gizli araştırmasını sürdürdü. Bir yatak odasında doğu ülkelerinden birinden getirilmiş süslü, pırıltılı bir sandığı açtı ve içine baktı. On beş dakika sonra gösterişli bir Fransız yazı masasını çekmecesini karıştırdı. Başka bir odada karışık desenli bir Türk halısının köşesini kaldırdı ve dikkat çekmeyecek çekikle altına baktı.

Ya da o dikkat çekmediğini sanıyordu.

Alec'i kollarına kavuşturmuş halde kapı pervazına yaslanmış görünce şaşındı. "Ne arıyorsun, İrlandalı?" diye sordu, ses tonundan eğlendiği anlaşılıyordu. "Bu sabah sana lanetten bahsedince bir hazine falan sakladığımı mı düşündün? Tuhaf ama bu yılın başlarında bir akşam yemeğinde biz de bu konuyu konuştuk ve bu evde bir hazine olsaydı ben, Aidan ve Annie'nin onu çoktan keşfetmiş olacağı sonucuna vardık." İki elini havaya kaldırdı. "Tabii eğer sen onu mucizevi bir şekilde ortaya çıkaracak bazı İrlandalı inancı ya da büyüsü falan biliyorsan, lütfen, bul hazineyi. Bula-bırsen, seni alloslayacağım."

Maura bir İrlandalı küfrü mırıkdandı.

Tekrar büyük salona giden koridoru geçtiler. Alec'in mirası ve kökleriyle gurur duyduğu her halinden belli oluyordu. Maura'nın bilmek tükenmek bilmeyen soruları ve ilgisi onu mutlu ediyordu. Her duvarda ailenin değişik kuşaklarına ait portreler vardı.

Maura balo salonunun hemen dışında yer alan portrenin önünde durdu.

“Bu, babam hastalanmadan çok önce resmedildi,” dedi Alec.

Babasının yanında, her an kahkaha atacakmış gibi duran kestane rengi saçlı kıza gülümsedi.

“Kız kardeşim Anne,” dedi Alec. “Ya da hepimizin ona seslendiği gibi Annie. Ve evet, görüldüğü kadar neşeli biridir.” Maura bir an mutlu hissetti. Portredeki Anne’de Maura’yı güldürecek bir hava vardı. Anne’i sevmiştir.

Alec başka bir portreyi işaret etti. “Erkek kardeşim Aidan.”

İkisinin kardeş olduğuna hiç şüphe yoktu. İkisi de oldukça uzunlardı. Aidan’ın saç rengi Alec’in saç renginden bir ton açıldı. Onun çenesi daha yuvarlak ve zayıf ama güçlü bir vücut yapısı vardı.

Maura, Alec’in annesine baktı. Narindi ve saçı koyu renkti. Onun gibi zayıf bir kadının nasıl olup da böyle uzun erkekler doğurabildiğini merak etti. Alec ve kardeşinin boylarını, geniş omuzlu, al yanaklı ve kestane rengi saçlı babalarından aldıkları belliydi. Ressam, resme bir yakınlık, karşılıksız sevgi yansıtmıştı. Maura bir an ailenin geri kalanıyla tanışamayacağı için üzüldü.

Ve Alec’in huysuz mizacının nereden geldiğini merak etti.

Maura ona baktı. “Baban,” diye söze başlamaya cesaret etti. “Sorduğum için bağışla ama hangi hastalıktan öldü?”

Alec başını sağa sola salladı. Yüzünü gölgeleyen acı inkâr edilemezdi. “Birçok doktor onu muayene etti. Fikirlerini tartışarak bir teşhis koymaya uğraştılar. Tedavisinde görüş ayrılığına düştüler. Babam sağlıklı sıhhatliydi. Ama bir sabah ölümcül hastalıkla

uyandı, yataktan kalkacak hali yoktu. Bir yıl kadar bu hastalıkla yaşadı. Her geçen günün son günü olduğundan korkarak yaşadık."

Maura kendini kötü hissetti. Ama amacı onu ayakta tuttu. Alec'in babası da kendi babası gibi olmuştu. Belki de onun sadece bir gün acı çekmiş olması bir şanstı.

"Kimse," dedi Alec sessizce, "onun hastalığının ne olduğunu söyleyemedi."

Maura biliyordu. Bunun lanet olduğundan emindi. McDonough ve McBride klanlarının laneti. McDonough Klanı'na Işık Çemberi'ni koruyamadığı için gönderilen lanet.

McBride'lara da onu çaldıkları için.

Diğer portrelere bakmak için ilerlediler. Birden Maura'nın içinin tuhaf bir his sardı. Bedeninin dışında bir güç onu karşı duvara yönelmeye zorluyordu sanki.

Neredeyse bağıracaktı.

Rüyası canlanıyor gibiydi.

Gece kadar siyah saçlarının üzerine, siyah tüylü bir şapka takmış bir adam karşısında ona bakıyordu. Gözleri mavi bir taş benzliyordu. Onunla alay edermiş gibi bakıyorlardı. Başkasının bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi. Maura'nın bilmediği bir şeyi.

Kalp atışları hızlandı, neredeyse kalbi yerinden çıkacaktı. Bunun Kara İskoç olduğunu fark etmişti. Koyu renk, kalın bir bıyağın arkasındaki dudakları pis pis sırtır gibi gerilmişti. Sanki rüyasına geri dönmüştü. Bu ürkütücü gülümsemeyi daha önce rüyasında görmüştü. Elinde, sadece sol elinde, deri bir eldiven vardı ve bir kılıcı tutuyordu. Maura ciğerlerindeki havayı donduran bir ürperti hissetti.

Alec yanına geldi.

Maura kendi sesinden, "Bu kim?" diye mırıldandığını duydu.

"Gleneden'in Yedinci Dükü James. Tekinsiz görünüyor, değil mi?"

Maura'nın aklına gelen sıfat şeytanıydı. Siyah eldivenli ele baktı. Kalbinin derinliklerinde bile hissettigi bir titreme her yanına vardı. Sanki bu el boğazını sarmış, hayatına son veriyordu.

"Aile yıllıklarına bakmalıyım fakat sanırım o bir aile trajedisine tanıklık etmiş. Ama şanslıyım ki bir oğlu sağ kalmış," dedi omuz silkererek, "yoksa şimdi senin yanında olamazdım."

Bu da lanetin işiydi.

"Bir ara aile yıllıklarına bakmak isterim. Böyle şeyleri okumak çok ilginç olabiliyor. İnsan karşısındakinin aile kökleriyle gururlanabilmeli, değil mi?"

"Katılıyorum. Gençken onun karısının adını, kardeşleri olup olmadığını hemen söyleyebilirdim. Korkarım bazı şeyleri unutmuşum," diye itiraf etti.

Belki de Kara İskoç'un kimliğini ailesinden bile sakladığına dair söylentiler doğruydı. Ya da Alec, ailesinde bir yüz karası olduğunu itiraf edemiyordu.

Maura derin bir nefes alarak arkasına döndü. Yedinci Gleneden Dükü James'e bakmaya daha fazla tahammül edemeyecekti.

Hâlâ hızlı nefes alıyordu. Kalbini yatıştırmaya çalıştı. Kendini, sabah gördüğü rüyada canlandığı şekliyle Işık Çemberi'ni hatırlamaya zorladı. Gümüş ve parlaktı. Havada dönerek dünyadaki her rengi yansıtırmıştı.

Bir şekilde onu bulmak zorundaydı.

Ve onun bu laneti sonsuza kadar kaldırması için dua etti.

Öğle yemeği zamanında Maura, masadaki halodan sonra Murdoch ile birlikte baronun odasında Alec ile buluştuğu zaman giydiği kırmızı taffetan elbisesini giydi. Bu rengin ona cesaret verdiğini fark etmişti.

Fakat Alec'in davranışları rahatsız edici değildi. Aksine, o sabahki gibi sıcak davranmıştı. Öğle yemeği korktuğu gibi bir eziyete dönüşmedi.

Alec'in ne yapmaya çalıştığını anlıyordu. Öğle saatleri boyunca birlikte oldukları sırada, onun geçmişini öğrenmek için birçok soru sormuştu. Verdiği cevapların onu tatmin etmiş olması için dua etti; onu şüphelendirecek bir şey söylemediğinden oldukça eminleşti.

Akşam yemeğinden sonra, gezdiği yerlerle ilgili anılarını anlattı. Amerika'ya, Avrupa'ya gitmişti. Firavunların mezarlarını ziyaret etmek için Mısır'da bulunmuştu.

Maura kendini dirsekleri masada, bir eliyle çenesini destekleyerek halde anlatılanları dinlerken buldu. Zavallı biri gibi görünüyordu. Olması umurunda değildi. Maura içi azalayıp İskoçya'ya gelmeden önce, gittiği en uzak yerin Dublin olduğunu düşündü.

Gece tahmin ettiğinden daha hızlı geçti. Son yemek de servis edildikten sonra Alec sandalyesini geri itti, ayağa kalktı ve elini uzattı. Maura tereddüt etti. Yüzünde muzip bir gülümseme vardı.

Derin bir nefes alarak elini onununkine koydu ve ayağa kalktı.

"Gül bahçesinde bir bardak şarap içmeye ne dersin, İrlandalı? Büyük salonda da içebiliriz. Ateşin önünde şarap yudumlamak çok keyifli olur."

Manalı bakışlarını ona çevirdi.

"Hayır mı? Yemek boyunca sadece çay içtiğine göre program olamazın. Aksi takdirde maskele bakışın etresi günü boyunca bel kamanlın."

"O gün yanımda kilit çakmadığın için minnettarım."

Alec güldü, gülerken çok kısık ve tuhaf şekilde muthuk sesleri bur ses çıkardı.

Maura'nın kalp atışı tekledi. Gülüşü, ona bakışı, anı anı maske güler...

Yutkurdu. "Aslında olama çekilsem iyi olur."

Kaşları bir ok gibi havaya kalktı. Maura nefesini tuttu. Tanrı, lütfen bunu bir davet olarak algılamasın, diye dua etti. "Bu kaşlar erken mi?" diye sordu. Maura cevap vermeye fırsat bulamadan, "Ah, nereyeyse unuttuyordum," dedi. "Din gece iyi uyuyamamıştın. Bu yüzden seni olana kadar geçirmeme müsaade et."

Kolunu uzattı. Maura'nın, koluna girmekten başka seçeneği yoktu. Parmakları hafifçe onun koluna dokunuyordu. Kıyafetlerinin üzerinden bile sert kaslarını hissedebiliyordu. Merdivenlerde, Maura'ya ve kendine ait olaya giden koridorda Alec sessizdi. Maura da bir şey söyleyemeyecek kadar gergindi. İçeri girip kova- hı haklarını talep edecek miydi? Önceki gece onunla oynamıştı. Maura aptal değildi. Onu sinirlendirmek istediğinin farkındaydı ve başarıyordu.

Onun bu kendine güvenli tavrı yüzünden de yine rahatsız hissediyordu. Onu kızdırıyordu. Bu evliliği unıyordu. Törenle ona güvenmediğini açıkça söylemişti. Fakat artık tavrını değiştirmiş ve bu durumu kabullenmişti.

Maura bundan emindi. Olanın kapısında durduğunda, hayranlıkla ona baktı. Alec kapıyı açtı ama olduğu yerde kaldı. O

tanıdık, Maura'ya okuyan ayaktan kesen varım gülmüşsemsin di
dağına vukıyırıldı.

Kolumdan çıktı. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi tam olarak
bakepıyordu. Tankütlüklarımsı geyektğınkeu ağız dili kurumuştı.

Alec hatıçe başım eğdi. Maura da aniden yukarı baktı. O an
onun bakışlarının dudaklarında olduğunu gördü. Gözleri, ne ol-
duğünü söylemeye cesaret edemediği bir duyguyla gölgelenmişti.
Bir an Alec'in onu öpeceğini düşündü.

Midesinde kelebekler uçuşmaya başladı. Duvardaki ışıkların
gölgeleri Alec'in yüzünde oynuşuyurlardı. Midesi düğüm düğüm
oldu. O kadar yakışıklıydı ki Maura zar zor nefes alıyordu. Onu
istiyordu, onun öpüleğini...

Parmaklarının arkasıyla yanağını okşadı. "Birlikte geçirdi-
ğimize bu güzel gün için teşekkürler, İrlandalı." Elini avuçlarına
alarak, dudaklarını parmak uçlarında gezdirdi ve sonra arkasını
dönüp gitti.

Maura odasına girip kapıyı kapadı ve arkasına yığıldı. Farkında
olmadan Alec'in az önce öptüğü parmak uçlarını ağzına götürdü
ve ne yaptığını anlayınca hemen çekti. Dokunuşları yumuşaktı
ama sanki kemiklerine işlemişti.

Maura titrediğini fark etti. Kalbi o kadar sesli çarpıyordu ki
kalp atışları bir davula vuruluyormuş gibi kulaklarında çınlıyordu.
Kendini aptal gibi hissediyordu. Bunun olabileceğini hesaba kat-
mamıştı. Ona tutulabileceğini hiç aklına getirmemişti.

Ama farkında olduğundan çok daha fazla tutulmuştu ona.
Hissetmesi gerekenden fazlasını hissediyordu. Ashında ilk gördüğü
an ona kendini kaptırmıştı. Bu itiraf şaşırtıcı olmamalıydı ama
Maura şaşkındı.

Ozun ağzının sıcaklığını ve baskısını kendisinin içinde hissetmek istiyordu. Onu maskeli bado gecesindeki gibi uzun, yavaş ve ateşli öpmesini istiyordu.

Bu yüzden çok daha dikkatli olmalıydı.

O gecenin bir şey öğrenmişti. Alec'in ruh hali çok çabuk değişebiliyordu. Bu açık mavi gözler buz gibi soğuk da olabilirdi, yakıcı ve davetkâr da. Düşünceli de olabilirdi kızgın da.

Ona tam anlamıyla güvenmiyordu. Gün boyunca sanki her yaptığı gözlenmiş, ölçülüp tartılmıştı.

Bu da Alec McBride'in etkileyleti olduğu zamanlarda çok daha tehlikeli olduğunu gösteriyordu.

On Birinci Bölüm

İki gün sonra Maura, kırçilli gri bir atı Gleneden'in hemen güneyindeki bir köye sürdü ve kiliseyi geçerek mezarlığa yöneldi. Dizginleri bir ağaca bağladı ve etrafa bakındı.

Murdoch kalın bir meşe ağacının arkasından çıktı.

Maura ona koştu ve kollarını boynuna doladı. Murdoch, onu her gün burada bekliyordu. Çember'i bulana kadar iletişimde kalmak planlarının bir parçasıydı.

Maura kollarını çekince, Murdoch geri adım attı ve onun yüz ifadesini inceledi. "Leydi Maura! Bir sorun mu var, kızım? Dük mü bir şey yaptı? Onun alçak biri olduğunu biliyordum. Eğer sana bir kötülük..."

Maura kafasını salladı, gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu. "Hayır, hayır, Murdoch! Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. O kimseye zarar verebilecek biri değil."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz doğru söylediğini fark etti. Onun bir karıncayı bile incitemeyeceğini hissediyordu. Kibarlığını

ve canayakınlığını korumuş ama her zaman aralarında bir mesafe bırakmıştı. Gardını indirmiyordu. Onun, sürekli kendisini izlediğini hissediyordu. Karşılığında Maura da, şüphe uyandırmamak için tedbirli hatta her an tetikte olmaya çalışıyordu.

İkisi de belli etmemeye çalışıyordu ama Maura, Alec'in de dikkatli davranmaya çalıştığını biliyordu.

"Bir şey öğrenebildin mi? Bir iz bulabildin mi?"

Başını salladı. "Henüz değil. Ev çok büyük ve her kanat farklı yüzyıllarda inşa edilmiş." Tereddüt etti. "Düşündüğümde uzun sürebilir," diye kabul etti. "Ama Çember orada, Murdoch." Gleneden'in Yedinci Dükü James'in portresini ona anlattı. Konuşurken bir ürperti hissetti. "Alec onun bir çeşit aile faciasına tanıklık ettiğini söyledi. Ve ben bunun sebebini biliyorum." Ses tonu sertleşti.

"Lanet mi?" diye sordu Murdoch.

Maura başını evet anlamında salladı. "Alec'e böyle şeyleri ilginç bulduğumu söyleyerek aile yıllıklarını inceledim. Onunla ilgili çok az bilgi vardı. Evlendiği tarih, oğlunun doğum tarihi ve öldüğü tarih vardı." Kaşlarını çattı. "Bu kadar günahkâr birine göre çok uzun bir ömrü olmuş. Öldüğünde seksen yaşındaymış. Korsanlık günlerine ne zaman veda ettiğini merak ediyorum."

Bir an sessiz kaldı. Göz bebekleri karardı. "Murdoch, Çember burada. Bundan eminim. Onu hissediyorum. Çok tuhaf. Sebebini açıklayamıyorum ama bir şekilde biliyorum. Ah, belki kulağa çok aptalca geliyor ama tıpkı babamın söylediği gibi. Bana seslendiğini duyuyorum. Beni çağırıyor."

Murdoch onun omzunu sıktı. "Beni ikna etmek zorunda değilsin, çocuğum," dedi kibarca. "Ben onu bulacağına inanıyorum."

Maura gülümsedi ve bir parmağını havaya kaldırdı. "Bekle," dedi. "Bekle." Atına doğru gitti ve iki küçük çuvalı bağladığı yerden çözdü. Yere çömelerek birinin ağzını açtı ve iki adet gösterişli şamdan çıkardı. "Bak!" Bir parmağını yaladı ve şamdana sürdü. "Saf gümüş! Bunları, bir tepsi ve kenarları altın kaplı bir vazo getirdim. Bunları sat ve parayı nineye götür."

"Leydi Maura!" Murdoch rahatsızlığını saklayamadı. "Ya dükkânların kaybolduğunu fark ederse?"

Maura yine kaşlarını çattı. "Fark etmez. Kara İskoç da bizden çaldı. Hem bunların yokluğunu kimse hissetmeyecek çünkü tavan arasındaydılar." Gerçekten orada bulmuştu, en azından şamdanları. Yani tam anlamıyla yalan söylemiş sayılmazdı. Tepsi ve vazoyu eski kanattaki bir yatak odasından almıştı.

Murdoch çuvalları aldı, düşünceli görünüyordu. "Ben bu ifadeyi tanıyorum, küçük hanım. Gereksiz işlere kalkışma."

Maura ne demek istediğini biliyordu, ondan gereksiz risklere girmemesini istiyordu.

İki hafta sonra yine aynı yerde buluşmayı kararlaştırdılar. Onun yanağına küçük bir öpücük kondurdu ve atını tekrar Gleneden'a sürdü.

Ahırın dışında, dizginleri seyise verdi. Işıklı neşeli bir şarkı çalarak köşeyi dönmüştü ki mermer kadar sert bir şeye çarptı.

Güçlü eller onu yakaladı. "İşte buradasın," dedi Alec sakince. "Neredeydin?"

"Biraz ata binmek istedim." Kulağa ne kadar da yavan geliyordu.

"Yol boyunca mı?"

"Daha çok tarlalara doğru gittim."

“O halde seni görmememe şaşmamalı. Ben de az önce köyden geldim...”

Maura'nın kalbi duracaktı. Alec'in onu Murdoch'la görmüş olabileceğini düşündü.

“...eve döndüğümde seni bulmaya çalıştım ama kimse nereye gittiğini bilmiyordu.”

“Niçin beni arıyordun?” Deli gibi çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

“Bugün hiç birlikte zaman geçirmedik, ekselansları. Koya doğru yürürüz, diye düşündüm.”

Ekselansları mı? Maura'yı sıcak bastı. Ona bu şekilde hitap etmek zorunda mıydı? Bunu bilerek yaptığına emindi, onu sinirlendirmeye çalışıyordu.

Bunda oldukça da başarılıydı.

“Oraya daha önce gittin mi, İrlandalı?”

“Hayır. Ağaçların arasından oraya giden patikayı göstereceğini söylemiştin.”

Alec onun kolunu tuttu. “Söylemiştim, değil mi?”

Kuzey kanadını geçerek ormana doğru yürüdüler. Daha yarım kilometre bile gitmemişlerdi ki Maura durdu. “Ah, bak!” diye bağırdı. “Ne kadar güzel!” Küçük bir derenin üstündeki bir taş köprüyü işaret ediyordu. Asmalarla kaplı bir kemerden küçük bir açıklığa geçiliyordu. “Bu nedir? Bir kuyu mu?” Büyük salondakinin neredeyse bir minyatürü olan ağaç çatı, yuvarlak, taş bir kuyunun üzerini kapatıyordu.

“Evet. Herkes ona dilek kuyusu der.”

Maura çoktan köprüyü geçmeye başlamıştı. Kuyunun yakınıyla durdu ve etrafına bakındı. "Burası çok güzel, sessiz ve sakin."

Alec kuyunun üzerindeki taş duvara yaslandı. "Öyle denebilir. Annem kuyunun büyüleyici olduğunu düşünüyor. Yıllarca, sanırım büyükbabamın zamanından beri kapalı kalmıştı. Annem, ben küçükken tekrar açtırdı." Açıklığın diğer tarafındaki taş bir banka işaret etti. "Bana göre fazla ıssız bir yer. Ama o burayı huzurlu bulur ve bazen kitap okumak için buraya gelir."

Maura güldü. "Tam da aynı şeyi önerecektim!"

Kuyu yaklaşık yüz yirmi santimetre çapındaydı ve boyu Maura'nın kalçalarına geliyordu. Yuvarlak açıklıktan aşağıya, bir zamanlar suyun ulaştığı yere kadar sarktı. "Kuyu kurumuş," dedi hayal kırıklığıyla.

"Şaşırmadım.*Niçin buraya kuyu yapıldığını hiç anlayamadım. Kimse buranın ne zaman suyla dolacağını bilemez." Hafifçe gülümsedi. "Kız kardeşim ve kuzenim Caro her zaman yıldızlara bakarak dilek dilerlerdi. Neden buraya gelmediklerini hep merak ederdim."

"Belki de geliyorlardı," dedi Maura.

"Belki de. Ama sanırım gecenin geç saatlerinde, bakıcılarını ve diğer çalışanları uyuttuktan sonra dışarı çıkıyorlardı."

Bir şey hatırlamış gibi duraksadı. Maura şüpheyle ona baktı.

"Kuyu dolduktan sonra," dedi, "sonraki güne kalmadan boşalıyordu. Bu çok tuhaf ama bence birkaç nesildir kuyu bu durumda."

"Ben de annen gibi onun büyüleyici olduğunu düşünüyorum," dedi Maura.

"Gerçekten mi? Öyleyse neden ben, sadece bana muhalefet etmek için böyle söylediğini düşünüyorum?"

“Siz öyle düşünüyorsunuz, bayım, ben değil.”

Alec bunu duymazdan gelmeyi seçti. Elini uzattı. “Gel. Koy çok yakın. Bir sonraki tepenin ardında.”

Maura tereddüt etti. Onun elini tutmak, ona dokunmak istemiyordu. Ona ne tepki vereceğini bilmiyordu. Onu kontrol edemediğini düşündü.

“Leydim?”

Parmak uçlarını hareket ettirdi. Gözlerindeki parıltı bir meydan okuma gibiydi.

Lanet olsun, biliyordu. Onu ne kadar etkilediğinin farkındaydı.

Maura çenesini kaldırdı ve neredeyse savunmacı bir tavırla elini tuttu. O da savunmacı bir tavırla Maura’nın elini sıkı sıkı tuttu.

Bir süre sessizce yürüdüler, ormanın içinde, dolambaçlı bir patikada ilerliyorlardı. Güneş ağaçların tepelerinde saklambaç oynuyordu.

Maura koyu gördüğü an her şeyi unuttu. Karşı kıyıda ağaçlık dolu tepeler yükseliyor, gölgelerini aşağılarındaki dupduru mavi suya yansıtıyorlardı.

Maura otlarla örtülü tepeden aşağıya koşarken, “Bir kayıkthane! Ah, bak iskele de var!” diye bağırdı. Ellerini kalçasına koymuş, koşmaya devam ederken tepeleri işaret ediyordu. “Kıyadaki, güzel kemerli dalları olan ağaçlar huş ağacı mı? Ve tepelerdekiler de sarıçam mı?”

“Evet.” Alec, ağaçları tanıdığı için memnun olmuştu. “İskoçya’da seni mutlu edebilecek bir şeyler olduğunu görmek beni sevindirdi, İrlandalı. Burayı bir de sonbaharda, ağaç yaprakları altın gibi parlarken görmelisin. Ve baharda her yanı çuhaçiçekleri ve nenekşeler sarmışken.”

Ah, Maura sonbaharda burada olmayacaktı. Baharda da.

Maura aklındaki bu ısrarcı sesi umursamadı. İskelenin ucuna oturdu, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, eteğini topladı ve parmak uçlarını suya değdirdi. Çocukluğuna dönmüş gibi hissettiği sırada, Alec'in, pamuklu çoraplarına baktığından habersizdi.

Alec de bacaklarını uzatarak oturdu. Maura gülerek bir ayağıyla ona su attı.

Alec eğildi.

"Ne o, ekselansları, yoksa bir avuç su sizi korkuttu mu?"

Bu sefer Alec, Maura'nın sıçrattığı sudan kaçamadı.

Bir kahkahayla Maura arkaya koyduğu ellerine dayandı. "Kayıkhanede kayık var mı?"

"Evet. Ama tek başınayken açılman çok tehlikeli olur," dedi ciddi bir şekilde.

Maura surat astı. "Sıkıcı bir ihtiyar gibi konuşuyorsunuz, ekselansları."

"Öyle mi? Su her ne kadar şu an sakın görünse de, kız kardeşim Anne ve kuzenim Caro bir keresinde ani bir fırtına çıktığı için gölde çok korkunç bir gece geçirmişlerdi. Yalnızsan ve ben seni bulamazsam, bir selkie tarafından kaçırıldığını düşünebilirim."

"Ne tarafından?"

"Bir selkie. Biz İskoçların da efsaneleri vardır. Selkie, foklörüne benzeyen derileri olan deniz yaratıklarıdır. Derilerinden kurtulduklarında insan gibi görünebiliyorlar. Bir selkie adamın çok yakışıklı olduğu ve kadınlar üzerinde ikna edici bir etkisi olduğu söylenir."

“Siz öyle düşünüyorsunuz, bayım, ben değil.”

Alec bunu duymazdan gelmeyi seçti. Elini uzattı. “Gel. Koy çok yakın. Bir sonraki tepenin ardında.”

Maura tereddüt etti. Onun elini tutmak, ona dokunmak istemiyordu. Ona ne tepki vereceğini bilmiyordu. Onu kontrol edemediğini düşündü.

“Leydim?”

Parmak uçlarını hareket ettirdi. Gözlerindeki parıltı bir meydan okuma gibiydi.

Lanet olsun, biliyordu. Onu ne kadar etkilediğinin farkındaydı.

Maura çenesini kaldırdı ve neredeyse savunmacı bir tavırla elini tuttu. O da savunmacı bir tavırla Maura'nın elini sıkı sıkı tuttu.

Bir süre sessizce yürüdüler, ormanın içinde, dolambaçlı bir patikada ilerliyorlardı. Güneş ağaçların tepelerinde saklambaç oynuyordu.

Maura koyu gördüğü an her şeyi unuttu. Karşı kıyıda ağaçlık dolu tepeler yükseliyor, gölgelerini aşağılarındaki dupduru mavi suya yansıtıyorlardı.

Maura otlarla örtülü tepeden aşağıya koşarken, “Bir kayıkthane! Ah, bak iskele de var!” diye bağırdı. Ellerini kalçasına koymuş, koşmaya devam ederken tepeleri işaret ediyordu. “Kıyıdaki, güzel kemerli dalları olan ağaçlar huş ağacı mı? Ve tepelerdekiler de sarıçam mı?”

“Evet.” Alec, ağaçları tanıdığı için memnun olmuştu. “İskoçya’da seni mutlu edebilecek bir şeyler olduğunu görmek beni sevindirdi, İrlandalı. Burayı bir de sonbaharda, ağaç yaprakları altın gibi parlarken görmelisin. Ve baharda her yanı çuhaçiçekleri ve menekşeler sarmışken.”

Ah, Maura sonbaharda burada olmayacaktı. Baharda da.

Maura aklındaki bu ısrarcı sesi umursamadı. İskelenin ucuna oturdu, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, eteğini topladı ve parmak uçlarını suya değdirdi. Çocukluğuna dönmüş gibi hissettiği sırada, Alec'in, pamuklu çoraplarına baktığından habersizdi.

Alec de bacaklarını uzatarak oturdu. Maura gülererek bir ayağıyla ona su attı.

Alec eğildi.

"Ne o, ekselansları, yoksa bir avuç su sizi korkuttu mu?"

Bu sefer Alec, Maura'nın sıçrattığı sudan kaçamadı.

Bir kahkahayla Maura arkaya koyduğu ellerine dayandı. "Kahkhanede kayık var mı?"

"Evet. Ama tek başınayken açılman çok tehlikeli olur," dedi ciddi bir şekilde.

Maura surat astı. "Sıkıcı bir ihtiyar gibi konuşuyorsunuz, ekselansları."

"Öyle mi? Su her ne kadar şu an sakın görünse de, kız kardeşim Anne ve kuzenim Caro bir keresinde ani bir fırtına çıktığı için gölde çok korkunç bir gece geçirmişlerdi. Yalnızsan ve ben seni bulamazsam, bir selkie tarafından kaçırıldığımı düşünebilirim."

"Ne tarafından?"

"Bir selkie. Biz İskoçların da efsaneleri vardır. Selkie, foklarınkine benzeyen derileri olan deniz yaratıklarıdır. Derilerinden kurtulduklarında insan gibi görünebiliyorlar. Bir selkie adamın çok yakışıklı olduğu ve kadınlar üzerinde ikna edici bir etkisi olduğu söylenir."

“Kendimi bir selkie erkeğin kollarında bulursam kıskanır mısın?” Ayak parmaklarını suya değdirdi ve oluşan çukura baktı.

“Hem de çok kıskanırm, İrlandalı. Ve bana öyle geliyor ki sen beni büyülemeye gelmiş bir selkie kadınsın. Bana deniz kıyısında büyüdüğünü söylemiştin.”

Maura gülümsedi. “Sanmıyorum. Beni büyüleyiciden ziyade sinir bozucu buluyorsun!”

“Maskeli balo gecesi oldukça büyülenmiştim. Uğraşırsan beni tekrar büyüleyebilirsin.”

Maura’nın kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

“Üstelik bunu yapman sandığından çok daha kolay,” diye ekledi kibar bir ses tonuyla.

Bu bir iltifat mı yoksa meydan okuma mıydı? Nefesi soluk burusunun yarısında kaldı. Sözleri karşında şaşkına dönen Maura, onun bu yorumuna nasıl karşılık vereceğini bilemedi.

“Fakat evden çıkarken nereye gittiğini birilerine söylersen sevinirim.” Bu sabah evde onu bulamayışından bahsediyordu. “Seni bu kadar çabuk kaybetmek istemem.”

Maura sinirlendi. “Birinin bana ne yapıp ne yapmayacağını söylemesinden hoşlanmam. Söylediğinizi yapmazsam beni göz hapsine mi alacaksınız, ekselansları?”

“İstersen beni kışkırtma,” dedi gülerek.

“Sen de bana ne yapacağımı söyleme.”

Ağır ağır bir gülücük dudağına yayıldı. “O zaman sana şunu söyleyeyim, düşes. Seni bir yere hapsedmek istersem,” dedi yumuşak bir ses tonuyla, “burası yatak odam olurdu.”

Yarım gülümsemesinden hareketle Maura bu konuyu uzatmamanın daha iyi olacağına karar verdi. Onu görmezden gelerek çorap ve ayakkabılarını giydi.

Alec ayağa kalkabilmesi için elini uzattı.

Taş köprüden geçerlerken Maura'ya baktı. "Sanırım sana karşı biraz ihmalkâr bir koca gibi davranıyorum," dedi ve onu durdurdu.

Alec, Maura'yı tuttu. Maura gözlerini onunkilere kenetledi. Aklına ihmalkâr olduğu tek bir şey geliyordu.

Alec'in gülümsemesi yine şeytanî bir hal aldı. Sanki doğrudan Maura'nın aklına giden bir yol bulmuştu. Düzenbaz!

"Düğünümüz o kadar aceleye geldi ki kendine çeyiz hazırlayacak zamanın olmadı."

Maura gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Çeyiz işte. Hani bir gelin..."

"Çeyizin ne olduğunu pekâlâ biliyorum," diye araya girdi. Biraz patavatsızdı. "Benim çeyize ihtiyacım yok. Ben bir İrlanda leydisiyim ve..."

"Artık Gleneden Düşesi'sin."

Birden bir suçluluk duygusu hissetti. O bir düşes değildi. "Ayrıca diğer kızlar gibi gösteriş yapacak halim de yok."

"Şey, elbette ihtiyacın yok. Artık evli bir kadınsın. Ama gelime hediye almama müsaade edersen çok mutlu olurum." Alec devam etti, "Glasgow'da halletmem gereken birçok iş var. Yarın erkenden yola çıkarsak, Tay'dan Glasgow'a giden trene binebiliriz. İhtiyacın olan şeyleri almak için çok uygun bir yer. Orada her şeyi bulabilirsin."

Maura heyecanlanmıştı. Eğer Alec evden giderse, evde rahatlıkla Çember'i arayabilirdi.

"Aslında ben burada kalsam daha iyi olur. Gleneden'da kendimi evde hissetme fırsatım pek olmadı."

"Bunun için önünde uzun yıllar var, İrlandalı. Ayrıca düğünden bu kadar kısa süre sonra gelinimi yanıma almazsam, insanlar ne düşünür? İhmalkâr bir koca olduğumu söyleyebilirler."

Ya da Maura'nın ihmalkâr bir eş olduğunu.

Derin bir nefes aldı. "Gerçekten burada, Gleneden'da kalmak istiyorum."

"Neden?" Patavatsız olma sırası ona gelmişti.

Maura çenesini kaldırdı. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dedi, sesi alçaktı. "Beni deniyorsun. Seninle düşes olmak ve istediğim şeyleri elde edebilmek için evlendiğimi düşünüyorsun. Senin unvanını da paranı da istemiyorum. Ya da satın alacağın herhangi bir şeyi. Kısacası, bayım, tek bir kuruşunuzu bile harcamayacağım."

İçinden bir ses daha o sabah Murdoch'a verdiği eşyaları hatırlattı. *Bu farklı bir şeydi*, diye karşı çıktı başka bir ses. Onları Kara İskoç'un McDonough'lardan çaldıklarına karşılık olarak almıştı. Bunu McDonough halkı için yapmıştı, kendi zevki için değil. Kendisi için hiçbir şey istemiyordu.

"Bunu düşünmekle," dedi Alec duygusuzca, "aptallık etmiş oluyorsun. Sen bir düşessin. Buna uygun giyinmelisin."

"Beni niteliksiz bulman ne yazık, bayım. Seni utandırdığım için üzgünüm." Alec'e gönderdiği sert bakış, titreyen dudaklarıyla gölgelenmişti. Bu itiraf gururunu incitmişti fakat başını dik tutmaya devam etti. Gözyaşlarının akmak için fırsat kolladığını hissetti.

“Böyle bir şey demek istemedim İrlandalı, bunu biliyorsun. Sende eksik olan görgü değil.”

Alec ona baktı. Ses tonu sakin olmasına rağmen, Maura onun sabırsızlığını hissediyordu. Bu kadar uzun boylu oluşu ve onun aklından geçenleri tahmin edemeyişi sinirini bozuyordu. Çünkü Alec onun aklından neler geçirdiğini her zaman anlayabiliyordu.

“Peki, bende eksik olan neymiş bakalım?”

“Ben İrlandalı bir gülle evlendiğimi sanmıştım fakat sadece gülümün dikenlerini gördüm.”

Maura’nın dudakları çizgi halini aldı. “Ben de huysuz bir deve dikeniyile evlenmişim.”

Alec bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. “Ah,” dedi, “hem güzel hem de akıllı bir kadın. Bir erkek daha ne isteyebilir ki?”

“Yalan söyleyecek değilim, ben de öyle olduğumu hissediyorum.” Bu cümle ağzından çıkar çıkmaz Maura’nın midesi kasıldı. Kendini beğenmiş biri gibi konuştuğunda ikiyüzlü hissediyordu. “Burada, Gleneden’da kalmak istiyorum.”

Alec kalçasını köprünün kenarına dayadı, bacaklarını bilek hizasında sakince birleştirdi ve kollarını göğsünde bağladı. Bir esinti alnındaki saçlarını havalandırarak bir çocuk gibi görünmesine neden oldu.

Ama başka hiçbir yeri çocuksu değildi. Gömleğinin üst düğmeleri açıldı ve koyu renk kollarla kaplı göğsünü ortaya çıkarıyordu. Bir şey demedi, sadece ona baktı ve Maura aniden maskeli balo gecesi onunkilere hapsolan dudaklarının nasıl hissettiğini hatırladı. Çok sıcak ve ikna ediciydi. Bu düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştı.

“Beni duydun mu?”

“Duydum,” dedi kibarca. “Ama bu akşam erken yatman gerekecek. Çünkü gün ağarırken yola çıkacağız ve seni soymayı bu kadar isterken hizmetçine seni giydirirken yardım etmek istemiyorum. Fakat...” dudağına bir gülümseme yayıldı, “bana giyinirken de soyunurken de yardımcı olman çok hoşuma gider.”

Aşağılık herif! Kazandığını düşünüyordu. Eziyet etmekten zevk alıyordu. Her şeyi; rahat tavırları, dudaklarını yukarı kıvraran şeytanî gülümsemesi, kendini beğenmişliğini gözler önüne seriyordu. Onun kendini öne çıkarışına sinir oluyordu.

Onu ikna etmenin bir yolu olmadığı açıktı.

“Peki, o halde İskoç. Glasgow’a giderken sana eşlik etmemi istiyorsun madem, edeceğim.

Alec kolunu uzattı. “Harika. Seni ikna edebildiğime sevindim. Glasgow’da karımı özleyerek vakit geçireceğim düşüncesi beni rahatsız etmişti.”

Özlemek mi? Ha, ha!

Tam karşılık verecekti ki kendini zor tuttu.

Savaşın tamamını kaybetmektense bir mücadeleyi kaybetmek daha iyiydi.

On İkinci Bölüm

Bir delikanlı Glasgow'daki tren istasyonunda çantalarını yüklediği sırada, Alec karısını arabaya bindirdi. Atlar dar sokaklar boyunca ilerlerken Alec gülmesine engel olamıyordu. Maura'nın küçük burnu cama dayanmıştı. Şehre ilk kez gelen bir çocuğu andırıyordu.

"Burası oldukça eski, değil mi?" diye sordu Maura.

"Glasgow mu?"

"Evet."

"Doğru, çok eski. Romalılar birinci yüzyılda buraya kaleler inşa etmişler ve şehrin kendisi altıncı ya da yedinci yüzyılda Aziz Mungo tarafından kurulmuş. Bazı efsanelere göre onun Kral Arthur'la bir bağlantısı varmış."

"Sanki biraz da pis kokuyor." Yüzünü buruşturdu.

"Burası bir sanayi şehri oluyor. Limanlar zenginlikle birlikte kirliliği de getiriyor. Edinburgh'de de durum aynı. Oranın da eski ve yeni halleri çok farklı. Gerçi orası nefes kesen bir şehir haline

geldi. Edinburgh Kalesi, Dördüncü Haliç'e bir koruyucu gibi üstünden bakıyor. Bu manzara görülmeye değer."

"Umarım bir gün oraya gidebilirim."

"Gitmelisin. Ve tabii Londra'ya da."

Maura iki şehri de ziyaret edemeyeceğini biliyordu. Işık Çemberi'ni bulur bulmaz, o ve Murdoch İrlanda'ya, McDonough Kalesi'ne döneceklerdi.

Otele vardıklarında, kapı görevlisi Alec'i selamladı. "Ekselansları! Sizi burada tekrar misafir etmek ne büyük bir şeref."

"Teşekkürler, David. Bu sefer eşimi de getirdim."

"O halde ikinizi de tebrik ederim!" Eğilerek Maura'nın uzattığı elini öptü. "Ekselansları, umarım rahat edersiniz."

Merdivenlerden büyük süite çıktılar. Sırmalı ipek kumaştan perdeleri ve kabartmalı duvarlarıyla oda çok genişti. Yatak odası bir oturma odasıyla birleştirilmişti. Üç basamak merdiven çıkarak sayvanlı karyolaya ulaşıyordu.

Odalarına kadar onlara eşlik eden görevli, "Umarım odayı beğenmişsinizdir, ekselansları," dedi.

Maura gerildiğini hissetti.

"Her şey harika, Edward."

Kapı kapandı.

Alec döndü. Küçük komodinin yanında arkası dönük duran karsına baktı. Şapkasının iplerini parmaklarına dolamıştı. Omuzları gergin ve dikti. Alec onun savunma pozisyonu aldığının farkındaydı.

"Belki de ekselansları, doğru olan odayı beğenip beğenmediğini sana sormasıydı," dedi Alec.

Maura döndü. "Burası benim odam mı?"

“Elbette.”

“Seninki hangisi?” diye sordu kuşkulu bir şekilde.

Alec başını eğdi. Etkileyici kaşlarının ortasında iki çizgi oluştuğunun farkındaydı. “Sanırım bu yatak ikimize yetecek kadar büyük.”

Bakışları kilitlendi. Maura hemen gözlerini kaçırdı ama sonra yeniden onunkilere baktı. Çenesini yukarı kaldırdı. “Herhalde otelin kapasitesi dolu.”

Alec omuzlarını silkti. “Hiçbir fikrim yok.”

“O zaman başka bir odada kalman daha iyi olur.”

Maura gerginliğini saklamayı becermişti. Buna karşılık Alec hem kızgın hem de rahatsızdı. Patlamamak için kendini zor tutuyordu.

“Neden? İlk defa aynı yatakta yatmayacağız. Benimle aynı yatakta olmaya can attığın gecenin üzerinden daha on beş gün bile geçmedi. Artık benim düşesim olduğun için hevesin kaçmış olmalı.”

Uzun süreli bir sessizlik oldu. Maura bir şey demedi.

“Bu otelde beni tanıyorlar, İrlandalı. Karımla ilişkimin ayrı odalarda yatacak kadar kötü gittiğinin düşünülmesini istemem.” Ses tonu sertleşmişti. “Gleneden’da birlikte uyumuyor olabiliriz,” tabii şimdilik, diye düşündü, “ama bu gece aynı yatakta yatacağız.”

Maura nefes aldı. “Anlaştığımızı sanıyordum. Sadece sana eşlik etmemi istemiştin, başka bir şey değil.”

“Gleneden’daki ilk gecemizde bana hatırlattığın gibi, çoktan meyveyi dalından kopardım. Neden bu kadar rahatsız olduğunu anlamıyorum. Arzularımı dizginleyebilme yeteneğine sahibim.”

Maura dişlerini sıktı. Lanet olsun sana! Lanet olsun senin şu kendini beğenmişliğine!

"Yine de cesur, şehvetli korsanımın nereye kaybolduğunu ve ne zaman döneceğini merak etmekten kendimi alamıyorum."

"Ya dönmezse?" Ses tonu sıcaktı.

En etkileyici gülümsemesini gönderdi. "O zaman onu geri getirmek için elimden geleni yaparım."

Maura gardını üç katına çıkardı. Kalp atışları da artmıştı.

"Hadi gel, düşes, biraz şehir turu yapalım."

Maura gözlerini kırptırdı. "Burada halletmen gereken işlerin var sanıyordum."

"Evet var, bu yüzden derhal işe koyulsak iyi olacak." Çift kanatlı kapılardan birine ilerledi ve kapıyı açık tuttu. "Önden siz buyurun, ekselansları."

Maura'nın, Alec'in önüne geçmekten başka seçeneği yoktu.

Otelden çıkıp köşeden sağa dönmekle gezileri başlamış oldu. Maura derin bir nefes aldı. Bakışları sokağın bir kenarından diğerine kayıyordu. Buranın alışveriş sokağı olduğuna şüphe yoktu. Alec onu, üzerindeki tabelada Madam Rousseau yazan bir dükkâna sokmaya çalışınca, Maura geri çekildi.

"Ekselansları," dedi rahatsız bir şekilde. Bu konuyu dün hallettiğimizi düşünmüştüm. Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Gardırobumdakiler bana yetiyor."

Alec gözlerini kıstı. "Bana karşı gelmemeni öneririm, İrlandalı," dedi açık sözlülükle. "Ben bir karar verdim mi, onu değiştirmenin bir yolu yoktur. Herkesin bize bakmasına neden olabilirim belki ama eğer buraya, son moda giysileri takip eden annemin

Londra'daki dükkânlardan bile üstün tuttuğu bu dükkâna girmezsen, başka çarem kalmaz. Hiç çekinmeden seni burada omzuma, alır içeri sokarım."

Söylediğini yapacak gibi görünmüyordu ama Maura'nın yüz ifadesi onu bu tehdide zorlamıştı.

Yanlarından birçok insan geçti. Maura olduğu yerde kaldı. Zümrüt yeşili gözlerinden ateş çıkıyordu. Çok inatçı bir kadındı.

"Hangisini tercih ediyorsunuz, düşes?"

"Buna cesaret edemezsin," dedi Maura dişlerinin arasından.

"Bu riski almaya hazır mısınız?"

Maura'nın ağzı açıldı, sonra kapandı. Alec yüz ifadesinden karar vermekte zorlandığını okuyordu.

"Bu bir emir değil," diye belitti. "Sizden sadece evet ya da hayır demenizi istiyorum. Cevabınız nedir, ekselansları? Kendi isteğinizle içeri girecek misiniz? Yoksa zor kullanmam mı gerekiyor?"

Maura ona baktı.

"Bana fiziksel bir zarar vermek istediğini gözlerinde görüyorum," dedi Alec sakince. "Lütfen yapma, en azından burada. Bunu," gözlerinde şeytanî bir ışıltı belirdi, "yatak odamızda yapmanı tercih ederim."

Sevimli yüz hatlarına yansıyan soğukluk Alec'i dondurdu ama Maura dükkâna girdi.

Kasanın arkasında ufak tefek, modaya uygun bir şekilde giyinmiş, ellili yaşlarda bir kadın vardı. Şakaklarındaki birkaç gri tel yaşını ele veriyordu. Alec'i görür görmez, koyu renk gözleri mutlulukla aydınlandı.

"Ekselansları! Sizi görmek ne şeref!"

Maura, onun zamanında çok güzel bir kadın olduğunu düşündü. Madam Rousseau kasanın arkasından çıktığı an, gençliğinde onun kadar zayıf olduğunu fark etmişti. Onun sesini duyan bir sürü kız, ellerinde mezura, makas ve iğnelerle perdeli bölümden çıktılar.

"Madam," diyerek selamladı onu Alec. Yavaşça elini öptü. "Size eşimi, Gleneden Düşesi'ni takdim edeyim."

Madam reverans yaptı. "Enchantée", ekselansları," dedi gülerrek. Tekrar Alec'e baktı. "Ah, Kara İskoç'un evlendiği duyulunca birçok kalp kırılacak." Sözleri rahatsız ediciydi. "Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Alec kolunu Maura'nın beline doladı ve onu yakınına çekti. "Madam, bana eşimle baş başa konuşmam için bir dakika verir misiniz?"

"Mais certainement."² Madam başını eğdi ve reverans yaptı. El çırpı ve yardımcılar perdenin arkasında kayboldular. "Hazır olduğunuzda lütfen seslenin."

"Bu sorunu dün çözdüğümüzü sanıyordum." Maura gergindi, çok kısık sesle konuşuyordu.

"Çözmüş müydük?"

"Evet," dedi mesafeli bir şekilde.

"Çözmemiştik," dedi Alec sakince. "Ama hakkını vermeliyim ki beni şaşırtmaya devam ediyorsun. Sersemletmeye de. Daha önce karşımda birkaç dakikada giyinebilen bir kadın vardı, şimdi de alışveriş yaparak kocasının paralarını harcamayı istemeyen bir kadın var. Diğerlerine hiç benzemiyorsun."

2 (Fr.) Memnun oldum. (ed.n.)

3 (Fr.) Elbette. (ed.n.)

Maura bunun bir iltifat olup olmadığını anlayamadı. İltifat olarak almayı seçti. “Teşekkür ederim,” dedi. “Şimdi otele dönebilir miyim?”

Alec soruyu duymazdan geldi. “İrlandalı, istediğin kadar para, istediğin şeye harcayabilir, istediğin kadar elbise alabilirsin. Çoğu kadın kendini cennette hissedirdi.”

“Az önce söylediğin gibi ben diğer kadınlara benzemiyorum. Umuyorum ki açık sözlülüğümü mazur görürsün ama böyle bir dükkânda bir kadına sınırsız para harcama hakkı tanıman, tedbirsiz olduğunun bir göstergesi.”

Alec de bunu yaptığına inanamıyordu. Derin bir nefes aldı. Anlamıyordu. Bu kadını anlamak imkânsızdı. Tam olarak bunu istememiş miydi? Kendini Gleneden Düşesi yapabilmek için onun yatağına girmemiş miydi? Şimdi, Alec’in tüm serveti avuçlarındayken, onu kullanmayı istemiyordu! Tıpkı onun yatağını paylaşmayı istemediği gibi.

Yoksa ona yanıldığını göstermek için rol yapmaya devam mı ediyordu? Sebep ne olursa olsun, Alec kızgındı ve gücenmişti.

“Bir anlaşma,” dedi birden. “Bir anlaşma yapmaya ne dersin?”

Temkinli bir şekilde ona baktı. “Nasıl bir anlaşma?”

Maura içgüdüsel olarak geri çekilince Alec onun bileğini yaladı. Güldü. “Düşündüğün gibi bir anlaşma değil.”

Maura dudaklarını yaladı. “Ne öyleyse?”

Dirseğini kasaya dayadı. “İşte teklifim: Madam ve asistanlarının vücut ölçülerini almalarına müsaade et. Sonra buradan bir parça seç; elbise, terlik, ne istersen. İlgin çeken herhangi bir kadın eşyası olabilir. Fiyatı önemli değil.”

Başını iki yana salladı. “Ama hiçbir şeye ihtiyacım yok.”

"İhtiyacın olan bir şey seçmeni söylemedim, düşes. İsteddiğin bir şey dedim. Seni mutlu edecek bir şey."

Maura'nın bakışları önce Alec'in arkasında duran ipek çorap tezgâhına sonra tekrar onun suratına kaydı. "Seni düşünler evine göndereceğimden korkmuyor musun?"

Güldü. "Dene bakalım. Bunun için istediğin kadar uğraşabilirsin."

"Ya anlaşmayı kabul etmezsem?"

"İsteddiğin bir şey seçmezsen, bu lanet dükkânın tamamını satın alırım."

"Ne!" diye bağırdı.

"Yaparım," dedi ciddi olduğunu gösterircesine.

Maura başını yana yatırdı. "Neden bu anlaşmanın bu kadarla kalmayacağını hissediyorum?"

"Karşılığında ben de bir eşya seçeceğim. Gleneden'a döndüğümüzde, ikimiz de seçtiklerimizi göstereceğiz. Ama bana eve döndüğümüzde aldığım şeyi giyeceğine söz vermelisin, tabii kendi seçtiğini de. Anlaşma bu."

Maura dudaklarını büzerek teklifi düşündü. Alec derin nefes aldı, midesine kramp girmişti. Dudaklarını onunkilere bastırmamak, leziz pembelikleri ağzına almamak ve arzularının esiri olmamak için kendini zor tuttu.

Maura'nın kaşları arasında oluşan çizgileri görünce kendine geldi. "Anlaştık mı, düşes?"

"Madem senin servetini kurtaracak, anlaşmayı kabul etmek zorundayım," diye mırıldandı.

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Ardından kahkahaya dönüştü. "Tamam, o halde." Bir parmağını çenesindeki çukurun

altına doğru götürdü. "Madam," diye seslendi. "Ekselansları öl-
çülerinin alınması için hazırlar."

Madam ve yardımcılarını işlerini bitirince, Alec giyinme odası-
nın hemen dışındaki sandalyesinden kalktı. "Madam'la konuşma
sırası bende."

Alec gider gitmez, Maura doğruca ipek çorapların olduğu
tezgâha gitti. Bir çifti alarak, parmaklarının onlara dokunmasına
izin verdi. Madam, istediği şeyin ne olduğunu söylediğinde ona
biraz tuhaf bakmıştı. Şimdi Maura neredeyse mutluluktan havalara
uçacaktı. Etrafında dönmek, kendini kucaklamak istiyordu. Çok
kısa süre sonra kendi ipek çorapları olacaktı.

Arkasından Alec'in sesi geldi. "Görüyorum ki çoraplar seni
çok etkilemiş. Çok güzeller, değil mi?"

Maura kendini tebrik etmekle o kadar meşguldü ki Alec'in
yüzünde, ciğere kavuşmuş kedi gülümsemesi olduğunu görememişti.

Akşam yemeklerini otelin bronz ve altın renk tonlarında döşen-
miş, sıcak yemek salonunda yediler. Mum ışıkları şamdanlardan
göz kırpyordu.

Maura yemeğini yavaş yavaş yiyordu. Sık sık, üzeri incelikle
işlenmiş ve garson tarafından neredeyse ağzına kadar doldurulmuş
bir kadehe uzanıyordu. Ardından kadehi dudaklarına götürürken
Alec'in bakışlarını yakalamaya çalışıyordu.

Alec bilgiç bir şekilde gülümsedi.

Maura hemen kadehi masaya koydu.

Onun her dakika, her saniye artan gerginliğini hissediyordu.
Tatlı istemediğini söyledi ve ellerini masanın altına indirdi. Sürekli
merdivenlere bakıyordu.

Alec yemek sonrası brendisini içti, ardından sandalyesinde arkasına yaslandı. Maura'nın tedirginliğinin sebebini pekâlâ biliyordu.

"Bir sorun mu var, İrlandalı?"

"Ashna bakarsan, evet." Bir elinin arkasını alnına koydu. "Ah, Tanrım. Fena halde başım ağrıyor."

Alec başını yana yatırdı. "Ne kadar ilginç."

"İlginç mi?"

"Belki de şarap dokunmuştur."

Maura ona tuhaf bir şekilde baktı.

"Görünüşe bakılırsa şarabın senin üzerinde çok çeşitli etkileri oluyor," diye dalga geçti Alec. "Hatırlarsan, Lord Preston'ın maskeli balosunda benim yakışıklı olduğumu düşünmeni ve beni arzulamanı sağlamıştı." Bir parmağını Maura'nın çenesine doğru yavaşça indirdi. Bu dokunuş çenesinin kasılmasına sebep oldu.

Alçak adam, bundan zevk alıyordu! Ama Maura kendisine bir konuda haklı olduğunu itiraf etti; gerçekten de yanında olduğu her an kelimelerle tarif edilemeyecek kadar yakışıklı olduğunu düşünüyordu. Hatta yanında olmadığı da!

"Ekselansları, geceyi mahvetmekten nefret ediyorum ama korkarım ki ağır dayanılmaz bir hal alıyor."

Alec, Maura'nın dayanılmaz kelimesini kendisi için kullandığını hissediyordu.

"O zaman bir doktor çağırsak iyi olur."

"Hayır!" dedi çabucak. "Biraz dinlenirsem, eminim yarına bir şeyim kalmaz." Sandalyesini ittirdi. Bir anda Alec yanında belirdi, dolambaçlı merdivenlere giderlerken güçlü eliyle onun kolunu tuttu.

“İrlandalı, belki de seni taşımalıyım. Baş ağrısı seni zayıf düşürmüş olmalı.”

Altıncı basamakta Maura dişlerini sıktı.

“Gerçekten Maura, ben ciddiyim. Bana yaslan ve boşuna enerji harcama.”

Merdiven sahanlığındaki aynada Alec’in yansımasını gördü. Gülüyordu. Düzenbaz!

Odaya girer girmez Maura onu ne kadar yanlış yargıladığını fark etti.

Ve onu ne kadar hafife aldığını. Çünkü elleri derhal elbisesinin düğmesindeki yerlerini almıştı.

Maura başını kaldırdı. “Bir hizmetçi... Otel kesinlikle...”

“Kocan buradayken bir hizmetçiye gerek yok. Bana en çok ihtiyacın olduğu anda seni yalnız bırakırsam kendimi çok düşüncesiz bir koca olarak kabul ederim.”

Elbisesi, kombinezonuyla birlikte haliya düştü.

“İşte oldu. Şimdi çok daha iyi hissediyor olmalısın.” Ensesine sıcak bir öpücük kondurdu, içini titreten bir öpücük.

Onun ağzının cildine dokunuşu tüm bedenine zevk titreşimleri yolluyordu.

“Titriyor musun? Hemen yatağa gersen iyi olacak.”

Hünerli parmakları korsesinin iplerini çözdü. Maura konuşmaya çalıştı, sonra Alec onu döndürünce nefessiz kaldı. “Ben... sen... bekle!”

Korsesi de elbisesinin üzerindeki düştü.

Artık hapsedilmekten kurtulan göğüsleri özgür kaldı. Aşağıya doğru bakıp çıplaklığıyla yüzleşince dudaklarından bir ses çıktı.

“Şişşt, İrlandalı. Utanç, karı koca arasında var olmaması gereken bir sözcük, değil mi?” Külotunu bacaklarından indirirken iki göğsünün arasına bir öpücük kondurdu. “Çok güzelsin, İrlandalı. Çok güzel.”

Ellerini saçlarına götürdü ve tokalarını çıkardı. Saçları omuzlarına ve onun ellerine döküldü. Sırada ayakkabıları vardı. Önce onları, sonra da pamuklu çoraplarını çıkardı. “Gördün mü? İlgili bir kocan varken başka kimseye ihtiyacın yokmuş. Hadi, şimdi seni yatağa yatıralım.”

Bunu yapabilecek gücü olup olmadığından emin değildi. Utancından ya da şaşkınlıktan bayılmak üzereydi. Kaslı bir kol dizlerinin arkasına gelip onu kaldırdığında *Belki de her ikisinden de*, diye düşündü acıyla. Sonra tek düşünebildiği onu hiç zorlanmadan nasıl kaldırabildiği idi.

Ardından Alec onu şaşkına çeviren bir şey yaptı. Saniyeler içinde ceketini ve gömleğini çıkarıp kıllarla kaplı, kaslı göğsünü ortaya çıkardı.

Sonunda Maura konuşacak gücü buldu. “Ya bu hastalık bulaşıcıysa?” diye bağırdı. “Belki de bu akşam başka bir yerde uyumalısın.”

“Saçmalık! Öyleyse de yazık olur.” Derin bir iç çekti. “Duygusuz bir koca olduğuma dair suçlamaları kaldıramam. Birlikte hastalanır, birlikte iyileşiriz. Belki de hastalanmayız, ne dersin? Hasta olmazsak, belki de balayımızı birkaç gün daha uzatıp bu yatakta kalmayı seçeriz.”

Maura bir şeyler düşünmeye çalışıyordu. Ah, Alec bu durumdan ne kadar da hoşnuttu. Oynadığı oyun çok açıktı, eğlendiğine şüphe yoktu. Cüretine sinir olmamak elde değildi. Neden kendini endişeli gibi görünmeye zorluyordu ki?

Ve Maura, bu durumun daha ileriye gitmeyeceğini bildiği halde neden hâlâ endişeliydi?

Ama görünen o ki yanılmıştı. Alec'in durmaya niyeti yoktu. Elleri kuşağındaydı. Birkaç küçük hareketle pantolonundan kurtuldu. Maura'nın ağzı kurudu. Alec dokunabileceği kadar yakınındaydı. Kalçaları sert ve kaslı görünüyordu. Döndü.

Çıplaktı.

Maura gözlerini kaçırabilirdi, kaçırmalıydı.

Ama yapmadı. Bir tür cinnet hali yaşıyor olmalıydı ki başını çevirmedi. Bu çok küçük düşürücüydü. Derin bir nefes alarak arkasına döndü, bir iniltiyle yüzünü kollarıyla kapadı. Bu çıplak erkeklik imgesi aklına kazınmıştı.

Alec yatağın yanındaki lambayı söndürdü ve yatağa, Maura'nın yanına girdi.

"Gel, İrlandalı, seni ısıtmama izin ver. Bırak da seni kâbuslarından koruyayım."

Güçlü bir el kalçasına dokundu. Uzun koluyla onu sarıp yakınına çekti. Bir erkek ve bir kadının bütün olmadan oluşturabilecekleri en yakın pozisyonu bu. Sanki Alec onun etrafında koza örmüştü.

Maura kalp atışlarını düzene sokmaya çalıştı. Sürekli aklını meşgul eden organı hareket eder diye kıpırdamaktan hatta nefes almaktan korkuyordu.

Vücudundan sıcaklık yayılıyordu. Maura'nın kalbi paramparçaydı. Fakat Alec onun kolunu ve omzunu sarmaktan başka bir şey yapmadı. Dokunuşu bir tüy kadar hafifti. Yavaş yavaş rahatladığını ve rüyalar ülkesine çekildiğini hissetti.

Alec'in tahmin ettiğinden çok, çok daha çabuk.

On Üçüncü Bölüm

Maura uyandığında yatak boştu. Çok huzurlu uyumuştı. Gece boyunca Alec'in kollarında yatmasına rağmen hiç rahatsızlık duymamıştı.

Alec tekrar odaya geldiğinde Maura duş almış ve giyinmişti. Otelin yemek salonunda kahvaltı ettiler ve tren istasyonuna doğru yola çıktılar. Alec'in arabacısı Douglas onları Ayr'da karşıladı. Alec, Maura'nın arabaya binmesine yardım etti ve kendi de onun karşısına oturdu. Oldukça kibar davranmıştı. Ama sanki biraz mesafeliydi. Yoksa sadece düşünceli miydi? Sessizliği, ardındaki sebep ne olursa olsun rahatsız ediciydi. Bu yüzden Maura gergin zamanlarında yaptığı gibi gereksiz şeylerden konuşmaya başladı.

"Bu çok can sıkıcı, değil mi? Öyle görünüyor ki yağmuru da beraberimizde getirdik. Ah, bak, şurada bataklık bile oluşmuş. Bir de sen İrlanda için bataklık adası demiştin, hatırlıyor musun? McDonough topraklarında bundan daha fazla bataklık olduğunu sanmıyorum. Bir yıl babam Donegal'a kadar seyahat emişti, sırf

kışın kalemiz ve çalışanlarımız aç kalmasın diye. O yıl hava çok kötüydü. Ben on yaşında bile değildim ama hiç unutmuyorum.”

On dakika sonra bir midilli gördü. “O bir Shetland mı?” Bir kahkaha attı. “Bana Connemara’daki midillileri hatırlattı. Hiç Connemara midillisi gördün mü? Onlar arabaları bataklıktan McDonough’a çekerler ve...”

Sustu. Alec ona baktı, sinirli görünüyordu.

Maura savunmaya geçti. “Ne var?”

Bir kaşı havaya kalktı. “Bir alaycı kuşla evlendiğimi bilmiyordum. Keşke dayın beni daha önce bu konuda uyarısaydı.”

“Bir tahta parçası gibi orada oturacak kadar kaba olmayıp benimle konuşmayı deneseydin, sessizliği doldurmaya çalışmam gerekmeyecekti,” dedi gururlu bir şekilde.

“Bir öfke patlaması! Neden şaşırmadım? Sen küçük, ateşli bir yaratıksın, değil mi?”

Maura kin dolu bir bakış attı. Çenesi kasıldı. Bu şekilde canını sıkmasına müsaade etmeyecekti. Eve gidene kadar camdan dışarı bakmaya karar verdi.

O andan itibaren tek kelime etmedi.

Gleneden’a döndüklerinde şapkasını kapıdaki hizmetçiye verdi ve biniş takımlarının hazırlanmasını rica etti.

Omzunda bir dokunuş hissetti. “Korkarım ki ata binişini ertelemen gerekecek.” Alec başını yukarı kaldırdı. Maura onun omzunun gerisinde gökyüzünün baraj kapağı gibi açıldığını gördü. Yağmur pencere camlarını dövmeye başladı.

“Tabii, İrlanda denen bataklık adasında yaşadığın için, şüphesiz ki yağmura alışmışsındır.”

“Senin,” dedi Maura yüksek sesle, “bana böyle eziyet edebilmen için kötü kalpli bir canavar olman gerekir. Gökyüzünün de Gleneden’in efendisi kadar huysuz olmasına şaşmamalı.” Ona iğneleyici bir gülümseme göndererek eldivenlerini çıkardı ve hizmetçisi Aggie’ye verdi. “Kırmızı salonda çay içeceğim.”

Küçük hizmetçi şaşırmış görünüyordu. Nedenini Alec açıkladı.

“Sanırım, İrlandalı, kuzey kanadındaki altın salonu kastettin. Misafir kanadında pembe salon olmasına rağmen burada hiç kırmızı salon yok.”

Maura hizmetçiye baktı. “O halde çayı altın salona getirin.”

“Derhal getiriyorum, ekselansları.”

Hizmetçi reverans yaptı ve hanımının ricasını yerine getirmek için koşturarak uzaklaştı. Maura, Alec’e baktı ve sonra bakışlarını kuzey kanadına çevirdi. Adam resmen onunla dalga geçiyordu.

Ama Maura bu sayede niçin burada olduğunu hatırlamıştı. Buraya vardığından beri Işık Çemberi’ni arayışı, kuzey kanadındaki yatak odalarına bakmak ve Murdoch’a verdiği şamdanları bulduğu tavan arasını araştırmaktan öteye gidememişti.

Altın salonda çayını içip otururken, kendine ümitsizliğe kapılmak için bir sebep olmadığını hatırlattı. Gleneden Malikânesi yalnızca tahmin ettiğinden daha büyüktü o kadar. En zor kısım bundan iki yüz yıl önce yaşamış bir korsanın Çember’i nereye saklamış olabileceğini bulmaktı. İki yüz yıldır kimsenin keşfemediği yer neresiydi?

Kimse onu görmemişti.

Çember hâlâ buradaydı.

Herhangi bir yerde.

Onun burada olduğunu hissediyordu.

Hatta hisleri her zamankinden daha güçlü ve etkiliydi. Glene-
den'in Yedinci Dükü James McBride'in portresinin önünden her
geçişinde aynı şeyleri hissediyordu. Her seferinde sanki buz kü-
püne düşmüş gibi oluyordu. Gözlerinde onunla alay edermiş gibi
bir ışıltı görüyordu.

Ve Maura her seferinde onun kötü ruhuna lanet okuyordu.
Çayını karıştırdı ve kaşığı tabağın kenarına koydu. Bakışları odayı
taradı ve koltuğun üzerinde asılı olan, bir sepet meyvenin resme-
dildiği bir tabloda durdu. Kimsenin olmadığından emin olmak için
koridoru yokladıktan sonra tekrar içeri girdi ve salonun duvarın-
daki her bir resmin altına baktı. Arkalarında hiçbir gizli bölme
yoktu. Koltuğun arkasındaki geniş ve kısa masanın da hiçbir gizli
çekmecesiydi. Maura sinirlendi. Alec evde olmasaydı, her odayı
kolağan edebilirdi.

Çayına dönerek pencereden dışarı baktı. Yağmur dinmeye
başlamıştı. Saatlerce yolculuk yaptıkları için dışarıda olmak isti-
yordu. Yağmur dinerse ve hava hâlâ aydınlık olursa, dilek kuyu-
suna yürüyebilirdi. Maura gülümsedi. Büyülü güzelliği olan bir
yer değil, büyülü bir yerdi. O ve Alec'in annesinin ortak bir yanı
vardı. İkisi de orayı seviyordu.

"Ekselansları?"

Maura başını kaldırdı. Gelen Aggie'ydi ve o an ona ikinci
kez seslendiğini fark etti. Tuhaf hissetti. Kendisine "ekselansları"
denmesine alışmamıştı.

"Evet, Aggie?"

"Efendimiz sizi odanızda bekliyorlar."

“Teşekkürler, Aggie.” Onun emirlerine hemen itaat edeceğini mi düşünüyordu? Öyleyse fena halde yanılıyordu, beklemesi gerekecekti.

Tam on beş dakika sonra Maura odasına gitti. Alec şöminenin karşısındaki arkası yüksek sandalyelerden birinde oturuyordu. Yüz ifadesinden onu görmek için çok da sabırsızlanmadığı anlaşıyordu.

Ayağa kalktı. Bir elinde kurdeleli, küçük bir paket vardı. Onu göğsüne bastırdı.

“Madam Rousseau’nun dükkânında yaptığımız anlaşmayı unuttuğumu mu sandın?” diye sordu.

Maura’nın kalp atışları hızlandı. Çoraplarını hatırladı. Hemen kutuya uzandı.

Alec kutuyu başının yukarısına kaldırdı. “Sakin kaybedeyim deme!” diye uyardı onu. “Verdiğimiz sözü hatırla. Aldığın her neyse, onu giyeceksin.”

“Evet, evet!” Maura sabırsızlanıyordu.

“Benim seçtiğim şeyi de giyeceksin. Söz verdin.”

“Evet! Tekrar söz veriyorum, giyeceğim.”

Alec kutuyu verdi. Maura kurdeleyi açtı, çorapları göğsüne bastırdı ve sevinçle bağırdı: “İnanamıyorum. İlk ipek çoraplarım! Hem de gerçekten bana aitler!” Maura aşağı yukarı dans ederken Alec onu bileğinden yakaladı ve döndürdü. Kapıyı işaret etti.

Aggie ve altı başka hizmetçi içeri girdi. Her biri birkaç yuvarlak kutu taşıyordu. Onları gardırobun yanına bıraktılar. Hizmetçiler çıkınca, Alec başıyla Maura’ya kutuları gösterdi.

Maura dizlerinin üzerine çöktü ve onları tek tek açmaya başladı. Alec omzunu kapıya dayamış halde onu seyrediyordu. Tüm

kutular açılınca her yer düzinelerce saf ipek çorapla kaplanmıştı. Maura elinde olmadan gülüyordu.

Başını kaldırıp Alec'e baktı. "Ah, aman Tanrım, dükkândaki tüm çorapları aldın, değil mi?"

"Madam da buna yakın bir tepki göstermişti. Evet, hepsini aldım."

Alec düşünceli bir şekilde ona baktı. Maura birçok şey isteseydi, ona ya çok küçük bir şey alırdı ya da hiçbir şey almazdı. Ama o sadece bir şey istemişti ve bu basit şey onu çok sevindirmişti. Şimdi Alec, sokaktaki her dükkândan ellerinde bulunan her şeyi almış olmayı diliyordu.

Tanrı şahidi olsun ki, onun bu şekilde ı ışık saçtığını görmek için bunu yapmaya değ erdi.

Alec onu ayağa kaldırdığında sevinç gözyaşları yanaklarından süz üldü. Kollarını boynuna doladı. "Alec McBride, sen delisin!"

Midesinde hissettiği tuhaf hareketlenme yüzünden derin bir nefes aldı. Gözyaşlarını silmesi için ona mendilini uzattı. Kendisi için önemsiz görünen bir şeye birinin bu kadar sevinebileceğini hiç düşünmemişti.

Kendine hediye alınmasını isteksizce kabul edişi açgözlülük ve ısrarcılıktan daha çok kazanç sağlamıştı ona. Elde etmeye çalıştığı şeyin para ya da unvan olmadığını söylemişti. Onun yatağına kazayla mı girmişti? Keş ke buna inanabilseydi.

Tek bildiği, o an onun gözlerinde gördüğü ı ı ıltıyı başka hiçbir şeye değ işmeyeceğiydi. Güzel yeş il gözlerinden yayılan ı ışık, paha biçilemezdi.

Yemek boyunca Maura sürekli ayakkabılarını çıkarıyor, ayağını sandalyesinin kenarından dışarı doğru uzatıp çoraplarına hayran hayran bakabilmek için eteğini hafif yukarı kaldırıyordu.

Çaylarını içtikten sonra Alec ona baktı. "İrlandalı, düşündüğüm şeyi mi yapıyorsun?"

"Hiçbir şey yapmıyorum, efendim," dedi fazla resmî bir şekilde.

Fincanını tabağına koydu, peçetesini düzgünce katladı ve yemek tabağının yanına koydu. Maura bir kez daha bacağına dışarıya uzatınca, eğildi ve bacağına yakaladı.

"Yeni çoraplarını beğendin, değil mi?"

"Hem de çok."

Parmaklarını dizlerinin arkasına doğru götürdü ve içten bir şekilde gülümsedi. "Ben de beğendim, İrlandalı. Ben de." Parmakları neredeyse jartiyerinin iplerine ulaşmıştı. Maura'nın gözleri kocaman açıldı.

Akşam düşündüğünden çok daha hızlı geçti. Son yemekler servis edildikten sonra Alec sandalyesini geri itti. Maura da aynısını yapacaktı ki Alec'in sesi onu durdurdu.

"Bekle," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Ellerin. Ellerine bakmama izin ver."

Maura ona baktı, yüz yüze geldiklerinde şaşkındı. "Ne?" Ellerini içgüdüsel olarak masanın altına sokup kucağına koydu.

Alec başını sağa sola salladı, bakışları deliciydi. "Sakıncası yoksa ellerini göreyim, İrlandalı."

Maura'nın kalbi yerinden fırlayacaktı. Onunla yüz yüze gelebilmek için döndü ve ellerini kucağından kaldırmaya başladı.

İnce parmaklar onunkileri yakaladı. Avuç içleri yukarı gelecek şekilde ellerini tuttu.

“Ellerin bir çocuğunkiler kadar küçük,” diye mırıldandı.

Maura yutkundu, aniden boğazı kurumuştı. Alec’in ince fakat güçlü elleri onunkileri sarmıştı.

Yüz ifadesinden ne düşündüğü belli olmuyordu. O kadar uzun ve sert bakmıştı ki Maura elinde olmadan geri çekildi. Alec bunu hisseder hissetmez parmaklarını bileğine doladı.

Aniden Maura hem içeriden hem dışarıdan titredi.

Alec bakışlarını onunkilere kilitledi. “Neden titriyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı.

Maura bakışlarını Alec’in bileklerini tuttuğu yere indirdi. Güçlü bir şekilde tutuyordu ama her nasılsa dokunuşu nazikti.

Aniden İrlanda’dayken onun parmağına taktığı, basit, altın yüzüğü çıkardı. Maura farkına bile varmadan yerine başka bir yüzük taktı.

Maura elini çevirdi ve baktı. Yüzük sade ama güzeldi. Büyük bir safir taş, ışıktaki göz kırpan pırlantalarla çevrilmişti.

Dudakları aralandı. “Bu... Bu nedir?”

Alec ciddi bir yüz ifadesi takındı. “İki yüz yıldan fazla süredir her Gleneden Düşesi bu yüzüğü takar.”

“Ama... senin annen...”

“Annem artık Dowager Düşesi. Annem yası bitince, bu yüzüğün yerine yine babam tarafından verilmiş ve çok değer verdiği başka bir yüzük taktı. Gelinim olarak artık bu yüzük senin parmağına ait.” Durdu, ardından yumuşak bir ses tonuyla devam etti, “Sana çok yakıştı, düşes.”

Onun elini kaldırarak başını eğdi ve bileğinin iç tarafını öptü. Maura'nın kalbi durmuştu sanki. Onu dudaklarından öpmüş gibi etkilenmişti.

Birden ağlamak istedi. Boğazı yanmaya başladı. Dokunuşundaki duyarlılık, ona bakışı Maura'nın erimesine neden olmuştu. Ona âşık mı oluyordu? Âşık olamazdı, olmamalıydı!

Bu aşk değil ihanetin acısıydı. Kendinden nefret ediyordu. Oynadığı oyundan da. Bu yüzük, görevini daha katlanılmaz kılıyordu. Onu takmaya hakkı yoktu. Alec gerçeği öğrendiğinde ondan nefret edecekti ve bunu bilmek Maura'yı kahrediyordu. Yaptıklarını saklı tutmak onu rahatsız ediyordu.

Alec başını kaldırdı ama hâlâ Maura'nın parmaklarını tutmaya devam ediyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra Maura da başını kaldırdı.

Bir gülümseme dudaklarına yayıldı. Ciddi an geçmişti. "Altın salonda bir kadeh şarap içmeye ne dersin, İrlandalı? Yoksa büyük salonu mu tercih edersin? Bir kadeh konyakla, şömine karşısında oturmak çok keyifli olur."

"Bu biraz zor. Yağmur yağmasına rağmen bugün hava oldukça sıcaktı. Bu yüzden şömine yakmaya gerek duymamışlardır." Maura kendini geri çekilirken buldu.

"O halde diğer hediyen için hazırlan."

Maura'nın gülümsemesi gölgelendi. "Ama bu..."

"Senin düğün yüzüğündü," diye sözünü tamamladı Alec, "bir hediye değildi. Gleneden Düşesi olarak onu takmak senin hakkın."

Göğsünde bir duygu girdabı oluştu. Aklında sessiz bir çatışma yaşıyordu. Oynadığı oyun her gün daha fazla canını yakıyordu. Fakat suçlu hissetmek için bir sebebi yoktu. Kara İskoç onun hal-

kından çalmıştı. Çember'i geri almak için oradaydı ve çok yaklaşmıştı. Bu evdeki değerli eşyaları düşününce... Onların küçük bir bölümü bile McDonough topraklarındaki her aileyi besleyebilirdi.

Lanet olsun sana Kara İskoç! Lanet, lanet, lanet olsun!

"Diğer hediyen için hazır mısın?"

Alec'in, her yüz ifadesini aklının bir köşesine kazıdığından haberi yoktu.

Başını salladı. "Ekselansları, ben istediğimi aldım, ipek çoraplarımı. Pek çok çift ipek çorap." Kendini gülmeye zorladı. "Başka hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Sözümden dönmek yok. Anlaşma anlaşmadır. Evet, senin seçtiğin şeyi gördük ama daha benim senin için seçtiğimi görmedin. Hediyem yukarıda, odanda." Bir kaşını havalı bir şekilde yukarıya kaldırdı. "Merak etmiyor musun?"

Evet, merak ediyordu. Ama daha çok kuşkuluydu.

"Git," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Başka seçeneği olmadığını biliyordu. Böyle aptalca bir söz verirken aklı neredeydi? Eteklerini yukarı toplayarak odasına çıkan merdivenleri tırmandı. Her basamakta geri dönüp kaçma dürtüsü geliyordu. Ama kaçarsa doğrudan onun kollarına düşerdi. Ve eğer onu yukarıda beklerse...

Ondan asla kurtulamazdı.

Maura odasında doğruca yatağa gitti. Yatak örtüsünün üzerinde sırf dantelden bir gecelik duruyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Neredeyse saygıyla elini üzerinde gezdirdi, ince dantel o kadar narin ve hassastı ki yok olur diye korktuğu için ona dokunmaya kıyamıyordu.

“Beğendin mi?”

Kapının kapanma sesini duydu. Alec odadaydı, sesi kısık ve boğuktu. Maura onun içeri girdiğini fark etmemişti.

Ona baktı. “Ekselansları, ne diyeceğimi bilemiyorum.” Sesi zar zor duyuluyordu.

“Beğenmedin mi?”

Maura başını sağa sola salladı.

“O halde sorun ne?”

Maura o gün ikinci kez gözyaşlarına hâkim olamadı. Ama bunlar mutluluk gözyaşları değillerdi.

“Sanırım... duygulandın.”

“Benimle dalga geçme, İskoç.” Sonsuza kadar onunla olacak bir utanç duygusuyla savaşıyordu. Ona ne için burada olduğunu pekâlâ söyleyebilirdi. Fakat onu İrlanda’ya geri gönderir ve bu yüzden Işık Çemberi’ni asla bulamaz diye korkuyordu. “Ben... Ben kendimi hırsız gibi hissediyorum.”

“Tuhaf bir kelime kullandın, İrlandalı.”

“Neden tuhafmış?” Ses tonu çok kısıktı. “Sen duygularını çok net ifade etmiştin. Seni oyuna getirip paran için benimle evlenmeye zorladığımı düşünüyorsun. Tüm...” bir elini havada salladı, “bunlar için.”

Parmak eklemlerini çenesinin altına koyarak gözlerini kendi gözlerine çevirdi.

“Ben cimri biri değilim, İrlandalı. Öyleymişim gibi davranmayacağım. Ve senin de cimrilik yapmana gerek yok. Ne istersen alabilirsin. Her zaman yanında paran olmasını sağlayacağım. Eğer daha fazlasına ihtiyaç duyarsan, çalışma odamdaki masanın

çekmecesinde para var. Anahtar masanın hemen arkasındaki vazonun içinde. Ya da bana gelebilirsin. Şimdi, bu konuşmayı bir daha yapmayacağımıza söz verir misin?"

Maura başını evet anlamında sallamadan önce Alec'in koyu mavi gözleri onunkileri aradı.

"Harika. Anlaştık." Şeytanî bir yarım gülümsemeyle geceliğe baktı. "İtiraf etmeliyim ki bu geceliği son derece... kışkırtıcı buldum."

Maura onu son derece... açık bulmuştu. Yutkundü. "Ah, Tanrım. Bu... Bu..." Alec'i kandırdığı için cehennemde yanacaktı. Eğer bunun yüzünden yanmazsa, böyle bir gecelik giymeye cesaret ettiği için yanacaktı!

"Evet. Kelimeleri bir araya getirememene sebep olacak bir gecelik bu." Onu paravana doğru hafifçe ittirdi. "Hadi giysene."

Sonunda konuşabildi. "Bekle. Bunu giyeceğimi mi..."

"Evet."

"Şimdi mi?"

"Elbette."

"Emin misin?"

"Görüyorum ki alaycı kuş geri döndü. Gece olduğunu fark etmişsindir sanırım, İrlandalı."

Bu kadar mantıklı konuşmak zorunda mıydı? Çaresizliğini sesinden uzak tutmaya çabaladı. "Sabahlık nerede?"

"Bir sabahlık olduğunu sanmıyorum. Olsaydı da almazdım zaten. Bu, böyle bir gecelik almanın amacına aykırı olurdu."

Bu söyleminde karşı çıkılabileceği bir şey yoktu ve çok az seçeneği olduğunun farkındaydı. Tüm bunların tadını fazlasıyla çıkarıyordu. Maura geceliği yataktan aldı ve paravanın arkasına geçti.

Alec paravanın diğer tarafından kışkırtıcı bir takım lanetler duydu. Çok düşmanca bir lanette, derin bir nefes alarak, "Korsenin iplerini açmana yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

"Bu kadar açılacak düğme varken şu lanet olası iplere erişmem mümkün görünmüyor."

"O halde burada olduğum için çok şanslısın." Paravanın arkasına geçti ve Maura'nın sırtına ellerini uzattı.

Maura kendini kandırmamıştı. Alec ona yukarı çıkmasını söylediğinde, onu bir hizmetçinin beklemeyeceğini pekâlâ biliyordu.

"Kadınların böyle sıkı kıyafetler giymesi çok sinir bozucu. Hatta işkence. Yatak odandayken dolayısıyla benim yatak odamdayken kendini böyle zincire vurmak zorunda olmadığını söylemeliyim." Konuşması boyunca elleri meşguldü. "İşte, bitti."

Maura elbisesinin düşme tehlikesi bulunmamasına rağmen bir eliyle göğsünü kapadı. "Biraz yalnız kalabilir miyim, lütfen?"

"Tabii." Alec kayboldu.

Bir duygu karmaşası Maura'nın göğsünü sardı. Elbisesinin cebine elini sokarak sevgili kadife kesesini çıkardı ve onu sandalyeye koydu. Çizgili elbisesinden bir kolunu çıkardı. Kombinezonunu çıkarırken Alec'in buna hakkı olduğunu düşündü. Ne alırsa giyeceğine söz vermişti. Kendini, bu sözde evliliklerinin tüm gerektirdiklerine, Kara İskoç'un evine girdikten sonra olabilecek hiçbir gerçek –belki de gerçekçi kelimesi daha uygundu– şeyi düşünmeden atıvermişti. Kocalık beklentileri söz konusu olduğunda adımlarını dikkatli atması gerektiğini biliyordu ya da kadınlık vazifeleri söz konusu olduğunda. Alec McBride güçlü ve etkileyici bir erkekti.

Arzuları da güçlüydü.

Ve Maura, kendinin de aynı arzuları barındırdığını inkâr edemezdi.

Maskeli balo gecesı başlayan çekim, her bir araya gelişlerinde su yüzüne çıkıyordu. Maura'nın onu kandırdığını düşünmesine rağmen, birbirlerinden hâlâ etkileniyorlardı. Ve bu durum değışecek gibi görünmüyordu. Maura bunu hissediyordu. Alec'in bu çekimi hissettiğini, onu kontrol ettiğini ve görmezden gelmeye çalıştığını biliyordu.

Maura da aynı savaşı veriyordu.

Bu çok tehlikeli bir oyundu. Çok hassas bir teraziydi. Onu fazla uzaklaştırırsa şüphe çekebilirdi. Baronun maskeli balosunda aralarında oluşan çekimin yakıcı etkisi olduğunu düşünen Alec, şimdiye kadar kendini iyi tutmuştu. Maura'nın o gece olanları anlamlandıracak bir deneyimi olmamıştı ama o da yaşananların yakıcı olduğunu düşünüyordu.

En azından kendi açısından.

Maura geceliğı başından geçirdi ve üzerine oturttu. Basit topuzunu tutan tokaları çıkardı ve saçlarını salarak parmaklarıyla taradı.

Paravanın arkasında kenarlarının keskinliğı giderilmiş bir ayna vardı. Başını yavaşça yukarı kaldırarak yansımasına baktı. Karşısında duran kadın onu çok şaşırttı. Dantellerin altından cildi parlıyordu. Gecelik vücudunun çok az bir bölümünü örtüyordu. O kadar şeffaftı ki çıplak sayılırdı. Loş ışık vücut hatlarına puslu bir hava veriyordu. Dağınık saçlarıyla ve her bir santimetrekaresi görünür olan cildiyle, sevgilisinin yatağından az önce çıkmış bir kadın gibi gözüküyordu.

Ya da az sonra sevgilisinin yatağına girecek bir kadın gibi.

Kıpırdayamadı. Sanki kalbi durmuştu. Arkasına dönüp Alec'e bakmaya cesaret edemiyordu.

Bunu yapmak zorunda değildi.

Ama uzun ve güçlü Alec birden arkasında belirdi. Maura dö-necekti ama Alec bir baş hareketiyle onu durdurdu.

Parmak ucunu omzundaki bağın altına geçirerek onu indirdi ve tenini ortaya çıkardı. Biraz çekince bağ açıldı.

Maura ne kadar istese de hareket edemedi. Sadece baktı, onun ve kendisinin yansımından büyülenmişti. Gözleri buluştu, Maura'nın gözleri şaşkınlıktan açılmıştı. Alec'in gözleri ise mavi meşaleler gibi yanıyordu. Alec sanki onun ruhuna dokunmuştu. Sağ kolunu beline doladı ve onu sırtı dönük şekilde kendine çekti. Gücünü hissedince içi titredi. Saçlarının siyah perdesini kenara aldı ve narin boynunu, omzunun hassas eğimini ortaya çıkardı.

Maura asla onun yüzünde gördüğü yakıcı açlığı unutamayacaktı. Bunu, başını eğmeden hemen önce onun gözlerinde görmüştü. Ensesini öptü ve kulağının hemen altındaki hassas noktaya doğru dudaklarını kaydırdı. Bu noktaya bu kadar duyarlı olabileceğini hayal bile edemezdi. Dudakları boynunun her yanını dolaştı. Kış-kırtıcı öpücüklerini daha rahat kondurabilsin diye, Maura başını geriye attı.

Vücudu içgüdüsel olarak tepki veriyordu. Sabırsızca. Göğüs uçları ince kumaşa değip... karıncalanıyorlardı, sanki iğneler ba-tyıyordu.

Ayaklarına bir şey düştüğünü hisseder gibi oldu. Sonra onun, geceliği olduğunu fark etti. Alec bir göğsünü avucuna aldı. Kolunu sağ omzunun altından geçirdi ve sol göğsüne uzandı. Başparma-ğıyla göğsünün ucunu sıvazladı; Maura neredeyse çılgılık atacaktı.

Maura bakışlarını aynadan ayıramıyordu. Alec sanki onu ele geçirmiş, hapsetmişti. Parmakları her iki göğüs ucunda da daireler çiziyordu. Başparmaklarıyla en uçlarını hafifçe tırmaladı, baş ve işaret parmaklarının arasına alarak sıkı. Ardından Maura inleyene kadar ileri geri, ileri geri çekip bıraktı.

Maura bu baştan çıkarıcı duyguyla sersemlemiş bir halde gözlerini yarım kapamıştı. Alec'in elleri göğsündeydi, beyaz teninde bir karartı gibi duruyordu. Bir zevk dalgası vücuduna akın etti. Onun, vücuduyla oynaşını izlemek çok erotikti. Bakışlarının üzerinde olduğunu görmek daha da erotikti.

Narin parmakları karnına doğru indi, göbek deliğine geldi ve yumuşak teninde bir gölge gibi durdu. Okşayışları şaşırtıcı derecede güçlü bir tatmin duygusu veriyordu. Maura nefesini tuttu. Parmak uçları göbeğinden aşağıya doğru baştan çıkarıcı bir yol izledi sonra bir an durdu.

Ardından yüzüstü cinsel organının üçgen kıvrımına indi.

Vücudunun hiçbir yeri tutmaz oldu. Alec dilini boynunda gezdirdi. Maura'nın başı arkaya düştü.

Boğuk bir inlemeyle Maura'yı kendine doğru çevirdi, sertleşmişti. Kendi bacaklarını araladı, onun bir dizini tuttu ve kendi kalçalarına doladı. Bir eliyle onun kalçasını sıkıyordu. Onu biraz daha yukarı kaldırarak baş döndürücü bir an sertleşmiş organına temas etmesini sağladı. Maura kollarını tuttu ve Alec onu havaya kaldırıp yatağa taşıırken kollarındaki kasları hissetti.

Yataktaydılar, birlikte. Yan yana uzanıyorlardı. Alec ağzını meydan okurcasına Maura'nın ağzına bastırdı. Gömleğini düğmeleri çözmekle uğraşmadan açtı ve göğsünü Maura'nın göğsüne sürttü. Maura'nın cildi solgun, neredeyse saydamdı. Alec derisinin

altındaki damarları görebiliyordu. İcini şehvet duygusu sardı. Onu kontrol edemiyordu. Şişkin göğüs uçlarından önce birini daha sonra diğerini ağzına aldı ve emdi.

Eli daha aşağıya kaydı. Maura uzun boylu olmasına rağmen, oldukça zayıf ve narindi. Parmakları kolaylıkla göbek deliğini geçti. Bir parmağıyla kolların arasında saklı duran hassas noktaya ilerledi, kadınlık yapraklarını açtı. Maura'nın içine bir ürperti gönderdiğini hissetti. Ona duyduğu arzudan kendi içi de titriyordu. Çok ateşliydi. Terlemişti. Şevkten titriyordu. Alec de hem içeriden hem dışarıdan yanıyordu.

Alec, Maura'nın kadınlığının dudaklarının araladığını hissetti. Dişlerini sıkı, bu aralıktan bir parmağını hafifçe içeri doğru soktu. Burası bile küçüktü, parmağı zor ilerleyebiliyordu. Erkeklik organını ikinci bir deri gibi sarabilirdi. Alec buna yemin edebilirdi.

Maura nefes aldı. "Ekselansları..."

Alnından ter damlaları süzülüyordu. "Alec," diye fısıldadı. "Tanrım, bana, elim neredeyse içindeyken bile ekselansları diye hitap ediyorsun."

"Alec!" diye bağırdı.

Alec dudaklarını dudaklarıyla yakaladı. Başparmağıyla zevk noktasını okşadı. Maura parmağı sıkıştırıyordu. "Evet, İrlandalı, işte böyle. Az sonra içindeki ben olacağım."

Maura'nın gözleri birden açıldı. Telaşlandı. Soluk alıp veriş düzenlenmişti, bir sürü düşünce aklına dolmuştu. Buna izin verirse, Alec baronun balosunda ne olduğunu daha doğrusu olmadığını anlayacaktı.

Gerçek ortaya çıkacaktı.

Bu riski alamazdı. Almamalıydı.

Çünkü o zaman Çember'i asla bulamazdı ve her şey mahvolurdu.
"Alec," diye fısıldadı önce ve sonra bağırdı: "Alec!"

Ses tonundaki bir şey Alec'in zevk patlamasının içine sızdı.
Gözlerini açtı. Doğrudan onun gözlerine baktı.

Dudakları endişeli olduğunu gösterircesine incelmmişti.

Maura'nın suratı kırmızıydı. Sanki kalbi yerinden çıkacaktı.
Telaşla ona baktı ve pişman oldu.

"Lanet olsun, İrlandalı, neler oluyor?" Alec duygu patlaması yaşıyor, onun içinde olmaya can atıyordu. Geri dönülemez noktaya çok yakın olduğunu fark etmemiş miydi? Tamamen sertleşip derine, olabildiğince derinine inmesine ramak kalmıştı.

Sonra onun dudaklarının titrediğini gördü ve Alec'in yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Biraz rengi soldu. "Ne oldu? Tanrım, yoksa maskeli balo gecesi seni..." sözcükler boğazında düğümlendi bir an. "... seni incittim mi?"

"Hayır," dedi kısık bir sesle.

"O zaman sorun ne?"

Maura başını sağa sola salladı. Alec onu bıraktı. Maura yataкта oturur pozisyona geçti ve kollarıyla göğsünü kapadı. Kendi hilekâr ve yasak arzularından nefret ediyordu.

Alec ayağa kalktı, yüzünde sert bir ifade vardı ve dudakları bir çizgi halini almıştı. Maura hâlâ gözlerinde yanan açlığı görebiliyordu. Kendinden daha da çok nefret etti.

Bakışları birden soğudu, ses tonu gibi sıcaklığını kaybetti. "Bu sefer sen kazandın, düşes ama gelecek sefer zafer benim olacak."

Alec odaları arasındaki kapıyı çarpınca Maura sıçradı. Dudakları hâlâ o kadar uzun öpüldükleri için zonkluyordu. Utanç gözyaşlarını bastırdı. Onu kandırdığını öğrenince Alec ondan nefret edecekti.

Bu yakınlaşma içini titretmişti. İliklerine kadar sarsılmıştı. Bir şekilde onun yatağından uzak kalmanın bir yolunu bulmalıydı. Onun gönlünü almanın ve açlığını bastırmanın da bir çaresini bulmalıydı. Daha ne kadar onu kendinden uzak tutabilirdi?

Ve Tanrı onu affetsin ama Maura da Alec McBride'la birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını öğrenmeye can atıyordu. Kalbi sızladı çünkü Alec hiçbir zaman onunla bir kez, sadece bir kez olsun ilişkiye girmeyi ne kadar arzuladığını bilemeyecekti.

Ama bu her ne pahasına olursa olsun gerçekleşmeyecekti. Eğer kendine hâkim olamazsa tüm çabaları boşa gidecekti.

Işık Çemberi buradaydı. Çok yakındaydı. Bundan hep emin olmuştu. Onu bulduğunda, hem o hem de Alec birbirlerini tanımadan önceki hayatlarına geri döneceklerdi.

Tek yapması gereken Çember'i bulmaktı, hem de hemen. O zaman tekrar İrlanda'ya, McDonough Kalesi'ne gidebilirdi.

Alec McBride'dan çok ama çok uzaklara.

On Dördüncü Bölüm

Hâlâ güçlü arzularının pençesinde; sertleşmiş, zonklayan organıyla Alec sırt üstü uzandı ve dizlerini kendine doğru çekti.

Bu sefer sen kazandın, düşes. Ama gelecek sefer zafer benim olacak.

Sonra odadan çıktı, sırtını duvara dayayarak parmaklarını saçından geçirip kötü bir küfür etti. Onun yanındayken aklı bulanıyordu. Ruhunun derinliklerinde bir savaş çıkıyor, düşünemiyordu. Açlığı hâlâ geçmemişti. İştahı damarlarını yakıyordu.

Tekrar içeri gir. Ona sahip ol, dedi içinden bir ses. O senin, sen onun kocasısın. Sahip ol ona. Neden kendini ondan mahrum ediyorsun?

Yapamazdı, yapmayacaktı. Bu şekilde olmamalıydı. O da aynı şekilde Alec'i arzulamadan olmazdı.

Onun da istekli olduğundan emindi. Dudaklarını hevesle araladığını, vücudunun her titremesini, umutsuzca ona tutunuşunu hissetmişti. Onu öptüğünde birçok şey hissetmişti. Maura

da onunla aynı savaşı veriyor gibiydi. İrlanda gülünün, arzularını bastırmaya çalıştığından şüphesi yoktu.

Peki, neden bu kadar tereddüt ediyordu? Neden?

Adımları onu alt kattaki çalışma odasına götürdü. Duygularını yatıştırabilmesi için ondan uzakta olmalıydı. Aralarında sadece bir duvar ya da bir oda olması yeterli değildi. Onun yan odada olduğunu bilmek yeniden baştan çıkarıcı olabilirdi. Çalışma odasına gidince viski sürahisini ve bir kadeh aldı, masanın arkasındaki sandalyeye yığıldı. Hisleri hâlâ soğumamıştı.

Bir gölge düşüncelerini sardı.

Sevgili Maurası güzel bir kadındı. Başından beri onu istemişti. Maura da onu baştan çıkarmış, aklını çelmişti. Alec yemi yutmuş, hiç aklından geçirmedığı bir şekilde onun kocası olmuştu. Çok sinirlenmiş, onu suçlamıştı. Tanrı biliyordu ya, kendine onu istemediğini söylemişti. Ama istiyordu. Hislerini itiraf edişine bir kahkaha attı. Ve artık Maura onun karısı olduğu için onu tekrar yatağa atması doğal bir şeydi. Ama bir şey ona engel oluyordu. *Maura* ona engel oluyordu.

Evlendikten sonra bir şeyler değişmişti.

İrlanda'dan ayrılırlarken, ondan uzak durmaya karar vermişti. Orada, arzularının esiri olarak aptallık etmişti.

Ama şimdi kendini bir savaşta bulmuştu. Kendiyle verdiği bir savaşta.

Eğer bu evlilik zorla gerçekleşmeseydi Maura'ya hissettikleri farklı olur muydu, diye merak ediyordu. Onu daha az mı arzulardı? Hayır, diye itiraf etti gönülsüzce.

Tüm çıplaklığıyla ortadaydı ki gerçekten arzuladığı bir kadın onu istemiyordu. Ve bu kadın karısıydı.

Hem kızgın hem de şaşkıındı. Bunun nedeni Maura'nın istediğini elde etmiş olması mıydı? Düşes unvanını ve zengin bir kocayı.

Keşke bilebilseydi. Onu öptüğünde birçok şey hissetmişti. O öpücük o kadar doğru gelmişti ki!

Ama Alec gururunu her şeyin üstünde tutardı.

Galiba Maura da öyleydi.

Maura altındayken huzursuzdu. Sanki o da aynı savaşı veriyordu. Arzularına, ihtiyaçlarına karşı çıkıyordu. Alec onun teslim olmasını istiyordu, sadece ona değil, duygularına da.

Onun tutkusunu hissetmişti. Kendisinininki kadar güçlü ve çaresiz açlığını hissetmişti. Kalbini, Alec'inki kadar titreten şevkini. Yanılmıyordu. Yoksa yanılıyor muydu? Şüphe damarlarına kadar işledi.

Kendiyle alay eder gibi gülümsedi. Hisleri arzularıyla bu kadar mı körelmişti ki onlara güvenemiyordu?

Bunun suçlusu kendisiydi. Onun güzelliğine kayıtsız kalabileceğini sanmıştı. Onu kendine yasaklamıştı çünkü oyuna getirilmiş olmaktan nefret ediyordu. Gururu içini yakıp kavuran arzularını kabul etmesine izin vermemişti. Gleneden'da onu ilk kez, İrlanda'da olanlara rağmen güçsüz olmadığını göstermek için öpmüştü. Kendini kanıtlamak, bir kukla olmadığını kanıtlamak istemişti. Ama ona gerçekten tutulmuştu.

Ne fark ederdi ki? Maura onun karısıydı. Alec de onun kocası.

Ne ikisi bunu değiştirebilirdi ne de bu gerçek Alec'i onu arzulamaktan vazgeçirebilirdi.

Maura da onu istiyordu. Dudakları yalan söylemiyordu. Dudakları hiçbir zaman yalan söylememişti.

Bu akşam Alec'in kollarında titremiřti. Alec onun zevkten titrediđine emindi. Onun teslim olduđu anı tam olarak biliyordu ve geri çekildiđi anı. Onun dűřündűđű kadar zevklerine dűřkűn biri olmadıđından řűpheleniyordu. Aslında, gözlerinde bir korku hatta çekingenlik gördűđűne yemin edebilirdi. Ve onu en çok rahatsız eden de buydu. İrlanda'da beraber oldukları gece ona zarar vermiř olabilir miydi?

Maura onu incitmediğini söylemişti.

Öyle ya da böyle sonuç değişmemişti.

Evlenmişlerdi.

Alnını boş kadehi tuttuğu elinin arkasına dayadı ve karanlığa baktı. Ne kadar aptallık ettiğini dűřündű. Daha fazla duygularına hâkim olamazdı. Ona sadece bakmak bile damarlarındaki kanı kaynatmaya yetiyordu.

Arkasına yaslandı. Dudađını büktű. Onunla parası için evlendiđini dűřünmek üzücüydű. Gerçekten bu yüzden mi evlenmiřti? O bir servet avcısı mıydı? Hiçbir řey istememiřti. Parasının ona verebileceklerini geri çevirmiřti.

Bir hilekâr mıydı? Hayır, dedi kendi kendine. Onu gururundan mı geri çeviriyordu? Öyle olmalıydı. Çorapların onu ne kadar mutlu ettiğini görünce Alec çok sevinmişti. Diğer satın aldıkları eve gelince ne diyeceğini merak ediyordu. Madam Rousseau'nun dükkânından ayrıldıklarında, Madam'ın keyifle ellerini ovuşturduğundan emindi.

Ama Alec gerçeđi öğrenmeliydi. O gece Maura'yı kendisi dışarıya davet etmiřti. Fakat sonrasında gayet istekli bir řekilde ona katılmıřtı. Güldű; kendini geri çekmesinin onun görünűřűyle ilgili olmadıđından emindi.

Ve Gleneden Dükü olmasıyla da bir ilgisi yoktu.

Onun istediği kesinlikle Alec ya da sahip oldukları değildi.

Öyleyse neydi? Onun gerekçesinin ne olabileceğini düşünmeye başladı. Maura neyin peşindeydi? Onu Gleneden'a getiren neydi?

Sevgili Maura McBride'in -Alec onun yeni adının bu kadar kolay aklına yerleşmiş olmasına şaşırdı- bir şeylerin peşinde olduğu fikrini aklından çıkaramıyordu. Bir şey istiyordu. Onun isminden ve servetinden başka neyin peşinde olabilirdi ki?

Gergin bir şekilde gülümsedi. Maura, onun bu akşamki cüretkâr dokunuşları karşısında şaşırılmıştı. Vajina girişi parmağının etrafını o kadar sıkı sarmıştı ki daha fazla içeri girememişti ve kendini o kadar sıkı sarmıştı ki bir an aklından bir düşünce geçmişti.

Fakat bu imkânsızdı. Çarşafların üzerindeki kan lekesini kendi gözleriyle Maura'nın, dayısının ve baronun yanında görmemiş olsaydı, buna inanacaktı.

Şüphe içini kemiriyordu. O gece olanları tekrar hatırlamaya çalıştı. Bazı görüntüler bir belirliyor bir kayboluyordu. Onlara erişemiyordu. O geceyle ilgili bir şeyler eksikmiş gibi hissediyordu. Kadehi kenara koydu ve iki elinin parmaklarını şakaklarına bastırdı. Neden onunla birlikte olduğunu hatırlamıyordu? Sanki anıları silinmişti ve zihninde büyük bir boşluk vardı. Bu boşluğu doldurmaya çalıştı. Kendini her detayı hatırlamaya zorladı. Onunla seviştiğini niçin hatırlamıyordu?

Sinirli bir şekilde düşünmeye devam etti. O sahneyi nasıl aklından silmişti? Neden hatırlayamıyordu? Balodan önce baronla bir kadeh viski içmişti. Ertesi sabah kendini onunla yatakta bulduğuna göre, Maura'yı yukarı çıkarırken alkol onu fark ettiğinden çok daha fazla etkilemiş olmalıydı. Ama şu an karısı olan kadınla

ilişkiye girdiğini hatırlamayacak kadar kafasının nasıl bulanabildiğini bir türlü anlayamıyordu.

Belleği örümcek ağı gibiydi. Bulanık fakat erişilemez.

Tekrar denedi.

Ve bu sefer... bu sefer... Zihninde sıcak, ateşli öpüşmeler belirdi. Maura şarap koymak için ondan ayrılıyordu. Alec kadehtekini tek dikişte bitirmişti. Maura da öyle.

Gözlerini kapadı. Görüntüler şekillendi.

"Fondip," demişti. Ve sonra...

Maura'yı yatağa çekmişti. Ağzının tadı, dilini onun göğüs uçlarının etrafında gezdirmişti... Her dokunuşu aklında net bir şekilde canlanıyordu. Elini onunkinin üzerine koyduğunu, onun parmaklarıyla erkeklik organını sardığını hatırladı. Dokunuşları çekingendi. Belli belirsiz, davetkâr ve şehvetli hallerini göz önünde bulundurunca bu çekingenliğin tuhaf olduğunu düşündüğünü hatırladı.

Sonra her şey bulanıyordu. Ertesi sabah uyanıncaya kadar sanki beyni durmuştu.

Yine aklından bir anlık bir düşünce geçti. Bu düşünce bir duygu uyandırdı; Alec bu duyguyu bastırmaya çalıştı. Maura'nın, botlarını ve pantolonunu çıkardığını hatırladı.

Bir şeylerin yerine oturmadığını hissediyordu. Böyle hissetmesinin bir nedeni olduğundan emindi.

Ve bunun Maura'yla bir ilgisi vardı. Alec alkole alışıktı. Bu yüzden bir bakireyle birlikte olduğuna inanması çok güçlü. O gece gayet iyiydi.

O son kadehe kadar.

Alec donakaldı.

O son kadehe kadar gayet iyiydi.

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı.

Sonunda her şey yerli yerine oturmuştu. Bardak tokuşturma sesi, fondip deyişi zihninde tekrar belirdi.

Uzun bir küfür etti.

Şimdi anlıyordu. Her dokunuşunda utanmasını, karşılık verişini, dudaklarını açmadan önce direnişini...

Ve artık nedenini biliyordu.

Küçük şeytan şarabına ilaç katmıştı.

Ertesi sabah Maura, büfeden aldığı İskoç yulafını bir kâseye boşalttı. Üzerine biraz süt döktükten sonra masaya gitti. Maura şaşırdı çünkü ilk defa Alec ondan önce kahvaltuya inmemişti. Neredeyse rahatsızlık verici varlığını özlemişti.

Kapıdan Bayan Yates girdi. "Ah, sesinizi duyduğumu biliyordum, ekselansları. Bu sabah nasılsınız?"

Maura başını kaldırıp ona baktı. Az önce kaşığını kâsenin içinden çıkarmıştı. "Harikayım, Bayan Yates." Kaşığıyla Alec'in sandalyesini işaret etti. "Bu sabah ekselanslarınızı gördünüz mü?"

"Tekrar Glasgow'a gittiler, efendim. Benden yarın döneceklerini, onu merak etmemenizi size söylememi istediler."

Maura'nın kalp atışları hızlandı. Muthuluktan el çırpamak, havalara uçmak istiyordu. Sonunda beklediği fırsat doğmuştu. Biri geliyor mu diye her dakika omzunun üzerinden bakmadan gönül rahatlığıyla Işık Çemberi'ni arayabilecek, her yeri istediği gibi kurcalayabilecekti.

“Bazı odalardaki eşyaların yerlerini değiştirmek istiyorum,” dedi sakın bir ses tonuyla. “Beni ortalarda görürseniz şaşırmayın.”

Hizmetçi reverans yaptı. “Elbette, efendim. Yardıma ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeterli,” dedi neşeyle.

Maura da neşeyle gülümsedi. “Teşekkürler, Bayan Yates, seslenirim.”

Bir sonraki günün akşamı Maura yorgunluktan ölüyordu. Her yatağın ve sandalyenin altına bakmış, her yastığı kontrol etmiş, her dolabı aramış, evdeki tüm resimlerin ve duvar halılarının arkalarına göz atmış, gizli bir bölmesi olabilecek her şeyi kontrol etmişti.

En eski kanadın üçüncü katında, nemli ve havasız büyük bir oda vardı. Işığı loştu, perdeleri sıkı sıkıya kapatılmıştı. Burayı da diğer odalarda yaptığı gibi iyice aradı.

Belli ki oda uzun zamandır kullanılmıyordu. Kalkan toz yüzünden tıkanı. Başını kaldırarak yukarı baktı. Maura ne olduğunu bilmiyordu ama bir tuhafılık hissetmişti. Korkmuyordu, sadece bu odada farklı bir şeyler olduğunu hissediyordu. Ağır koku yüzünden burnunu buruşturdu. Burası soğuk bir yerdi. Bu oda tekrar kullanılacak olsa, yeniden boyanmalı ve farklı eşyalarla dekore edilmeliydi.

Maura kendine kızdı. Bu değişiklikleri yapacak kişi Alec’in karısı olacaktı. Kalbine bir ağrı saplandı. Bu itirafı yapmış olmak ona acı veriyordu. İçi sızlamıştı.

Alec’in karısı gerçek düşes olacaktı. Kendisi olmayacaktı. Bu kadın, Maura O'Donnell olamazdı. Bunu düşünmeye katlanamıyordu. Ama bir anda aklında, çıplak bir şekilde onun karşısına uzanmış başka bir kadın belirdi. Alec’in eli onun omzunda gezini-

yordu. Bu kadını dudaklarıyla, diliyle ve elleriyle mest ediyordu. Tıpkı çorapları aldığı gece onu da mest ettiği gibi.

Alec selkieleri anlattığı gün Maura ona, bir selkie adama âşık olduğunu görürse onu kıskanıp kıskanmayacağını sormuştu. Alec kıskanacağını söylediğinde, ona inanmamıştı.

Ama şimdi onu başka bir kadınla düşünmek bile onu kıskandırmıştı. Hem de delicesine.

Hatta bu kıskançlık dayanamayacağı fiziksel acıya dönüşmüş, yüreğini parçalıyordu. Farkında olmadan sancısı varmış gibi iki büklüm olmuştu. Doğruldu.

Gerçekten acı içindeydi. Kalbi sıkıştı. Boğazı kurudu. İşte bunlar da ona âşık olmaması için diğer sebeplerdi. Onu düşünmesine engel olmalıydı. Onu düşünmemeliydi.

Alec onun kalbine zararlıydı.

Bu yüzden Çember'i bir an önce bulup eve dönmeliydi.

Maura İrlanda'ya aitti. İskoçya'ya, Gleneden Dükü Alec McBride'a değil.

O an...

Ah, unutmuştu... Hayır aslında şimdiye kadar hiç fark etmemişti.

Alec'in, babasının ölümle nasıl savaştığını anlattığını hatırladı. Keder hıçkırıklarını bastırarak kendi babasının da son gününde nasıl hayatta kalmak için mücadele ettiğini hatırladı. Bir korku yüreğini sardı.

McDonough Klanı'nı mahveden lanet, McBride'ların da başındaydı.

Maura'nın az önce hissettiği acı değildi. Asıl acı buydu. Alec'in ölebileceğini bilmek. Hem de olması gerekenden çok önce. Kimse sebebini, zamanını ya da nasıl olduğunu bilemeden.

Lanet yüzünden.

Işık Çemberi'ni bulamazsa...

Maura, ne yaptığını bilmez bir halde kendini dışarı attı. Farkına varmadan dilek kuyusunun başına gitti. Alec'in annesi gibi burada huzur buluyordu. Çevresinin renkli olmamasını önemsemiyordu. O kuyuyu büyüleyici buluyordu ve her gün oraya gidiyordu.

Onu yarıya kadar suyla dolu bulunca şaşırdı. Güneş ışığı suyun yüzeyini harelendiriyordu. Anlayamıyordu. Önceki gün ya da bugün yağmur yağmamıştı. Yerler kupkuruydu.

Maura etrafında döndü ve sırtı taşa gelecek şekilde yere oturdu. Cebinin derinliklerinden kesesini çıkarırken elleri titriyordu. Onu elinde sıkı sıkı tuttu.

İçinde McDonough toprağı, evinden ayrılmadan önce aldığı çakıl ve kumlar vardı. Bu toprak burada olmasının sebebiydi.

Sanki kalbine bir bıçak saplanmıştı.

O, İrlanda'ya aitti. İskoçya'ya, bu suçluluk ve oyun bulutunun altında yaşamaya değil.

Evini, McDonough Kalesi'ni düşünmeye çalıştı. Dişsiz Nan'i. Kıvrık Patrick'i. Paganlar ve Hristiyanların birlikte dua ettikleri, tepenin üzerinde yükselen eski kiliseyi...

Bir zamanlar Çember'in ışığını saçtığı yeri.

Ama tek görebildiği Alec'ti, dondurucu mavi bakışlarıyla onun hayatını kurtarmadığı için Maura'yı lanetliyordu.

O sırada Glasgow'da olan Alec, küçük bir demir kapıyı açtı ve taş döşeli bir yoldan aşağıya yürüdü. Dar sokaktaki diğer evler gibi Alec'in gittiği ev de tuğlalardan yapılmıştı ve yıkık döküktü.

Tokmağı kapıya üç kere vurdu. Ayak sesleri evde yankılandı ve kapı açıldı.

"Ekselansları!" İçerideki adam onu içten bir şekilde selamladı. Kırklı yaşlarının sonunda, iri yarı ve Alec'ten biraz kısa biriydi. Omuzları ve boynundan ne kadar kashı olduğu anlaşılıyordu. "İçeri gelin, içeri gelin, ekselansları."

"Resmiyeti boş ver, Thomas." Alec gülümsedi. "Burada sadece ikimiz varız."

"Alışkanlıklardan kurtulmak kolay değil. Kardeşinize hâlâ 'Albayım' diye hitap ediyorum."

Thomas Gates, Alec'in kardeşinin emrinde Highland Alayı'nda savaşmıştı. Thomas kapıyı kapatırken Alec küçük girişte durdu.

"Hindistan'a dönmektense burada, İngiltere'de kalmış olman beni her zaman şaşırttı," diye yorumda bulundu Alec.

Thomas gülümsedi. "Buradaki maaşımı, oranın iğrenç sığna tercih ediyorum."

Alec yağmurluğunun cebinden iki keskin kokulu puro çıkardı. "İçmek ister misin?"

Thomas içten bir kahkaha attı. "İsterim. Biraz erken ama puroyla çok iyi gidecek bir şeyim var."

Thomas küçük bir salonda viski bardaklarını doldurdu. Alec arkasına yaslandı ve küçük bir sohbetin tadını çıkardılar.

Puroları yeni söndürmüşlerdi ki Alec, "İskoçya Tersanesi'nde bir işi geri çevirmişsin diye duydum, Thomas," dedi.

Thomas omuz silkti. "Artık kendi kendimin patronuyum." Güldü. "Çalışacağım işleri daha özenli seçiyorum."

"İşte, ben de bu yüzden buradayım."

Thomas kahkaha attı. "Benim kapıma çirkin suratımı görmek için gelmediğinizi biliyordum."

Alec solundaki kül tablasında duran külleri ezdi. "Senden bir iyilik isteyeceğim, Thomas," dedi, daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu. "Artık kendi kendinin patronu olduğuna göre, İrlanda'ya gitmeye ne dersin?"

"İrlanda!" Thomas şaşırmıştı. "Peki bu ziyaretin amacı ne olacak?"

"Gizli bir soruşturma. Karşılığını fazlasıyla alacaksın." Alec duraksadı. "Aidan her zaman, arkasını senden daha iyi kollayabilecek bir adamı olmadığını söylerdi, Thomas. O sana güvendiğine göre ben de güvenebilirim."

Ev sahibi, misafirine keskin bir bakış attı. "Bu bir ölüm kalım meselesiymiş gibi konuşuyorsunuz."

"Hayır. Ama son derece gizli bir mesele."

"Gizlilik artık benim işimin bir parçası," dedi Thomas. "Aslında uzun yıllardır öyle," diye ekledi gülerek. "Ve biliyorsunuz ki albayın ailesi için her şeyi yaparım. Ama İrlanda'da bol rüzgâr ve yağmurdan başka ne olabilir ki?"

Maura'nın, topraklarının bu şekilde tarif edilmesine içerleceğini düşündü. En son İrlanda'nın özelliklerini söylediğinde onun haklı olarak kızdığını hatırlayınca, Alec'in dudaklarına bir gülümseme yerleşti. Fakat ardından onun oyununu düşündü ve gülümsemesi soldu. Hemen kendine geldi.

Alec'in sinirli ifadesini görünce Thomas'ın da gülümsemesi solmuştu. Kaşlarını çatı. "Son derece gizli bir mesele," diye tekrar etti. "Peki, neymiş bu mesele?"

Alec durgunlaştı. Bakışlarını uzağa dikti.

Thomas tekrar kaşlarını çatı. "Ekselansları," diye ısrar etti. "Mesele neyle ilgili?"

Alec tekrar dikkatini topladı. "Bir kadınla ilgili, Thomas. Eski Leydi Maura O'Donnell'la." Derin bir nefes aldı. "Kendisi benim karım olur."

On Beşinci Bölüm

Ertesi gün öğleden sonra Alec, Gleneden'a döndü. Karısını görmek için sabırsızlanıyordu. Arzuluydu aslında ama bunu itiraf etmekten kaçınıyordu. Fakat emlak işlerinden sorumlu müdürü çalışma odasında, imzalanması gereken evraklarla onu bekliyordu.

Evrakların üstünde annesinden gelen bir mektup vardı. Alec önce tereddüt etti ama sonra zarfı açtı. Suçluluk hissetmişti, aklının bir kenarına daha sonra annesine yazacağını not etti. Ona çoktan yazmalıydı. Küçük ağzının, onun evlendiğini duyduğunda alacağı şekli gözünde canlandırdı. Şüphesiz ki ne zaman bir vâris yapacaklarına dair küçük bir sorgulama olacaktı.

Dudaklarında bir gülümsemeyle çalışma odasından çıktı ve Bayan Yates'e seslendi. Hayır, ekselanslarını dün akşam yemeğinden beri görmemişti.

Hizmetçilerden biri lafa girdi. "Ben ekselanslarını az önce bahçeye çıkarken gördüm, efendim."

Alec dışarı çıktı. Göle gitmiş olabileceğini düşündü. Belki de ata binmiş ya da koya gitmişti.

Maceraperest karısı hangi cehennemdeydi?

Tam bunu düşünürken bir görüntü merakını giderdi.

Maura avlunun dışında, çimenlik yamacın bitimindeydi. Bir meşe ağacının gölgesinde oturuyordu.

Arzu. Şehvet. Özlem. Tüm bu duygular bir anda hücum etti. Kendine daha öğrenmesi gereken birçok şey olduğunu hatırlattı. Sevgili İrlandalı karısının sakladığı, bilerek söylemediği şeyler.

Ama o an bunların hiçbiri önemli değildi.

Alec'in kalp ritmi tuhaf bir hal aldı. Sadece Maura, çimenlerin eteğini lekeleyebileceğini umursamaksızın öylece yere oturabilirdi. Hizmetlilerin çocuklarından oluşan bir grup onun önünde yarım halka şeklinde oturuyorlardı.

Maura'nın sırtı Alec'e dönüktü. Alec bir çocuk onu görünce parmağını dudağına götürerek sessizce ona yaklaştı.

Tanrım, çok tatlı görünüyordu. İçini bir sıcaklık kapladı. Elma yanaklı, kıvrık saçlı bir kız çocuğu kucığına oturunca başını eğdi.

Çocuklar ona büyülenmiş gibi bakıyorlardı.

Tıpkı Alec gibi. Maura efsaneler ve büyülerle dolu bir hikâye anlattı. Bitirdiğinde, tüm çocuklar bir tane daha anlatması için ona yalvardılar.

Saçlarını omuzlarının arkasına attı. Saçlarını salmıştı, sadece yüzüne gelmesinler diye bir kurdele takmıştı.

O, canlı İrlandalı aksanıyla konuşurken onu dinledi. "Bu dünyada..." diye başladı öyküye, "rüzgârların gökyüzüyle, gökyüzünün de yeryüzüyle buluştuğu bir yer varmış..."

"İskoçya," dedi Alec orada olduğunu belli etmek için.

"İrlanda," dedi Maura sinirli bir şekilde. Ona bakmak için arkasına döndü. "Belki de bu hikâyeyi anlatmaya siz devam etmelisiniz, ekselansları." Gözlerinden ateş çıkıyordu fakat ses tonu bal gibi tatlıydı.

Alec çocuklara baktı. "Ah, eminim ki ekselansları masal anlatmakta benden çok daha iyidirler."

Maura donakaldı. Bununla neyi kastetmişti?

"Ve ekselansları benden çok daha güzel, siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

Bir düzine sallanan kafa ve kıkırdama onu doğruladı. Alec bir omzunu ağacın gövdesine yaslayıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Daha fazla size müdahale etmeyeceğim, düşes. Buyurun, devam edin."

Ve Maura onu görmezden gelerek devam etti. Alec'e gelince, o hikâyenin yarısını bile dinlememişti. Bakışları hep Maura'nın üzerindeydi. Sonunda hikâye bitince Maura dinleyicilerine baktı. "Bir tutam sihirli toz ister misiniz?"

Çocuklar bağırdı ve ellerini havaya kaldırdı.

Maura'nın kahkahası küçük gümüş bir zilin tınısı gibiydi. Elbisesinin cebinden kadife bir kese çıkardı. Alec belli belirsiz onu daha önce konsolun üzerinde birkaç kez gördüğünü hatırladı.

Maura keseye elini soktu ve bir şey çıkarıyormuş gibi yaptı. Sonra parmak uçlarını havada hareket ettirdi. "İşte! Artık sihirli tozdan bir pelerin giyiyorsunuz, güvercinlerim. O sizi her zaman koruyacak, güvende ve mutlu olmanızı sağlayacak!"

“Bir hikâye daha anlatın, ekselansları,” diye yalvardı küçük bir kız. Seyisin en küçük çocuğuydu.

Maura ellerini silkeledi. “Yarın anlatacağım, Greta. Söz veriyorum.”

Alec karısına elini uzattı ve kalkmasına yardımcı oldu. “Ben ne olacağım? Ben de biraz sihirli tozundan alamaz mıyım?”

Çocuklar dağıldılar.

“Senin kendine pekâlâ bakabileceğini düşünüyorum,” dedi umursamazca.

“Ah, Maura. Kalbimi kırıyorsun.”

Yüzünü buruşturdu. Elini onun elinden kurtardı.

Eve doğru yürümeye başladılar. “Aniden tekrar Glasgow’a gittiğim için üzgünüm,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Umarım beni affedebilirsin. Seninleyken yapmayı ihmal ettiğim bir şey yüzünden dönmek zorunda kaldım.”

“Özür dilemene gerek yok. Bu af dilenmesi gereken bir konu değil. İşlerinle ilgilenmek zorunda olduğunu biliyorum ve bunu anlayışla karşılıyorum.”

“Bağışlayıcı bir eş. Kendimi çok şanslı hissediyorum. Sanırım güzel bir gün geçirdin.”

“Evet.”

Ses tonunda Alec’i rahatsız eden bir şeyler vardı.

“Anlat bakalım İrlandalı, neler yaptın?”

“Korkarım ki anlatılacak pek bir şey yok.”

“Ah, hadi ama. Bir şeyler olmalı.”

Alec birden durdu. Maura ona bakmak için döndü. Alec'in yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Göğsü sıkıştı. "Ne?" dedi Maura. "Bir şey mi oldu?"

"Sevgili karıcığım, kafanda örümcek ağı var." Parmaklarıyla örümcek ağını aldı. "Yoksa sihirli toz bu mu?"

Maura sinirlendi ve elini vurarak uzaklaştırmak istedi. Lanet adam! Bu kadar dikkatli olmak zorunda mıydı?

Ve daha tespitleri bitmemişti. "Burada da..." elbisesinin katlarından bir şeyler silkeledi, "evet, haklıymışım. Eteğinde de eğrelti otları var. Birkaç ot sapı olacağını düşünmüştüm fakat eğrelti otuymuş. Ama kesinlikle sihirli toz değil."

Kızdırmak mı istiyordu? Yoksa onunla eğleniyor muydu? Söz konusu olan Alec olunca, asla emin olamıyordu.

Maura dudaklarını ıslattı. "Bu sabah dilek kuyusuna gitmiştim."

"Ama orada eğrelti otu yok. Kuyunun etrafında hiçbir şey yok."

"Birçok kez patikadan geçtim." Kendine hâkim olamadı ve hemen savunmaya geçti. Aslında kuyunun çevresini ve göle kadar her yeri didik didik aramıştı. "Öğle saatlerinde çocuklarla oynadım. Ah, bu sabah da biraz tavan arasında vakit geçirdim. Örümcek ağları da o zaman saçıma takılmış olmalı."

"Tavan arasında mı?"

Maura rahatsız olmuştu. Günün her saati ne yaptığını ona rapor etmek zorunda mıydı? Asla böyle bir şey yapmayacaktı.

Özellikle de sabah Murdoch'la buluşmuşken.

Önceki akşam gizlice Alec'in odasına girmişti. Alec'in, çalışma masasının çekmecesinde olduğunu söylediği paranın neredeyse tamamını almış ve sabahlığının cebine koymuştu. Onu, McDonough

Kalesi'ne giderken yanında götürmesi için Murdoch'a vermişti. O tekrar İskoçya'ya gelinceye kadar, Çember'i bulmuş olmayı umuyordu. Oyunu ayaklarına dolanmaya başlamıştı. Her geçen gün, Alec niçin orada olduğunu anlayacak diye daha da çok korkuyordu.

Bu olmamalıydı, olmayacaktı.

Keşke buna inanabilseydi.

Maura çenesini havaya kaldırdı. "Tavan arasında çok hoş gümüşler var. Onların parlatılıp salonlardan birinde sergilenebileceklerini düşündüm."

Mavi gözlerinde alevler belirdi. "Bu kadar savunmacı olmana gerek yok. Ne de olsa sen bu evin hanımısın."

Maura ona baktı. Ne demek istemişti? Ah, Tanrım, komik olmaya başlamıştı. Tabii ki o evin *hanımıydı*.

En azından şimdilik.

"Ah, bu arada," dedi, "Madam Rousseau'nun dükkânına uğradım. Birkaç elbiseni tamamlamışlar. Eminim hizmetçiler onları gardırobuna yerleştirmişlerdir."

"Ben çoraplarımı aldım, ekselansları. Hatırlarsanız o dükkândan sadece çorap istemiştim."

"Senin gibi bir kadınla evlendiğim için ne kadar şanslıyım. Ama alçakgönüllü olman için bir sebep yok. Eğer gelinimi hediyelemeye boğmazsam, kocalık görevimi yerine getirmemiş olurum."

Yeşilliğin yanındaki tuğla duvarın yanında durdular. Maura'nın burnuna nane konusu geldi.

Alec ona doğru bir adım atınca nane kokusunun yerini erkek kokusu aldı.

"Burada yalnızız, İrlandalı."

Bunun olacağını bilmeliydi. Gözlerindeki ışıltı Maura'nın gar-
dını almasına sebep oldu. Zemin hafif eğimli olduğundan gözleri
neredeyse Alec'in gözlerinin seviyesindeydi. "Evet, öyleyiz," dedi
çarçabuk.

"O halde, birbirimize uygun bir karşılama sunmayı öneriyorum."

Maura'nın kalp atışları hızlandı.

"Söylesene, İrlandalı, beni özledin mi?"

Ne yapmaya çalıştığını tam olarak anlayamamıştı. Ne söyle-
yebileceğini bilemiyordu. "Ben... Tabii ki özledim."

Alec bir adım daha yaklaştı. Bakışlarını dudaklarına kaydır-
dı. "Buradan ayrılmadan önceki gece yaşananlara rağmen mi?"

"E... evet."

"Ses tonun beni kuşkuda bırakıyor," dedi boğuk bir sesle.

"Beni ikna et."

Ona bu kadar yakın olmamalıydı. "Ne?"

"Eve döndüğüm için sevindiğine beni ikna et."

"Tekrar evde olduğun için mutluyum." Sözcükler ağzından
çok yapmacık bir şekilde dökülmüştü. Maura'nın aklında tehlike
çanları çalıyordu. Aralarında bir karıştan daha az bir mesafe vardı.

Alec başını sağa sola salladı. "Benim umduğum karşılama
bu değildi. Hadi sevgilim, beni umutsuzluğa mı sevk edeceksin?
Senden beni öpmeni istiyorum."

Sevgilim mi? Maura neredeyse bayılacaktı. Avının peşinde
koşan bir kaplan gibiydi. Çok aç bir kaplan.

Ah, av olmaktansa avcı olmayı ne kadar da isterdi!

Derin bir nefes alarak parmak uçlarında ileriye doğru eğildi ve
dudaklarını onun yanağına bastırdı. Daha fazlasına cesaret edemedi.

Alec'in sabununun sandal ağacı kokusunu içine çekince, aniden tek isteği dudaklarını dudaklarına bastırmak ve tüm düşünceleri aklından kovalamaktı. Aklında sadece onun yanında olduğu zamanlarda ya da olmadığında ona duyduğu özlem kalsın istiyordu.

İnce bir kol belini sardı ve onu yakına çekti. Ancak bir elini onun göğsüne koyarak kendini sabit tutmayı başardı.

"Bu pek ikna edici olmadı," diye azarladı Maura'yı. "Karımın tekrar kollarıma dönmesini sağlayabilmek için ne yapmalıyım? Gönüllü olarak, tek bir soru sormadan bana gelmesini nasıl sağlayabilirim?"

Maura'nın soluğu kesildi. Göğsündeki belirsizlikler denizi kabardı. Davranışında rahatsız edici bir şey vardı.

"Kollarını boynuma sar, İrlandalı. Beni, İrlanda'da öptüğün gibi öp. O zamanki gibi bana sıkıca sarıl."

Maura zar zor konuştu. "Benimle oynuyorsun," dedi kısık sesle.

"Asla. Seni, senin İrlanda da beni etkilediğin gibi etkileyemiyormuyum? O zamandan beri ne değişti merak ediyorum." Bakışları yüzünde dolaşıyordu.

Maura duygularını yüzüne yansıtmamaya çabaladı. Tek yapabildiği gözlerini yere indirmektir ki onu da başaramamıştı. Çünkü az sonra bakışları onun yontulmuş gibi duran dudaklarına odaklanmıştı.

"Ah, Maura, bana seni ikna etmekten başka seçenek bırakmıyorsun."

Midesinde kelekler uçuşuyordu. Konuşmak bir yana, zar zor nefes alıyordu. "Bunu nasıl yapacaksın, İskoç?"

Dudaklarını onunkilere bastırmadan hemen önce, "Seni bir öperek," diye fısıldadı.

Ve gerçekten onu şevke getirmek için bir öpücük yeterli oldu. Kollarını onun boynuna dolmasını sağlamıştı. Maura'nın dudaklarını araladı; nefesleri birbirine karıştı. Öpücüğü yakıcıydı. İstisnai ve ikna ediciydi. Kendinden geçmesine, dizlerinin çözülmeye sebep olmuştu. Ama yine de tavrında Maura'yı dikkatli olmaya iten bir şey vardı.

Maura ağzını geri çekti. "Neden?" diye bağırdı. "Neden beni öpmeye devam ediyorsun?"

"Sen neden bana izin veriyorsun?"

"Beni karın olarak istemedin," diye hatırlattı ona ikilemde olduğunu gösterircesine.

"Bu seni yatağımda istemediğim anlamına gelmez."

Tüm duyguları paramparça olmuştu. Kalbinden vurulmuş gibiydi. "Şimdi hevesli bir damat oldun diye gururum okşanmış mı oldu?"

"Ama sen o zaman benim gelinim olmak için çok hevesliydin."

Maura kızardı. "Bilmiyorum hatırlatmama gerek var mı ama benim..."

"Senin bekâretini aldığımı mı söyleyecektin?"

"Evet." Duraksadı. Duyguları ve tabii ki düşünceleri alt üst olmuştu. Birçok sebepten ötürü onun gözlerine bakmaya cesaret edemedi. Birincisi, utanç her yanını sarmıştı. İkincisi, yalan söylediğini gözlerinden okumasından korkuyordu. Suçluluk duygusu ruhuna yerleşmişti. Onun tüm bedenini esir almasına izin veremedi. Bunun faydası olmazdı. Bu duygu Kara İskoç'un yıllar önce

Alec'in sabununun sandal ağacı kokusunu içine çekince, aniden tek isteği dudaklarını dudaklarına bastırmak ve tüm düşünceleri aklından koalamaktı. Aklında sadece onun yanında olduğu zamanlarda ya da olmadığında ona duyduğu özlem kalsın istiyordu.

İnce bir kol belini sardı ve onu yakına çekti. Ancak bir elini onun göğsüne koyarak kendini sabit tutmayı başardı.

"Bu pek ikna edici olmadı," diye azarladı Maura'yı. "Karımlın tekrar kollarıma dönmesini sağlayabilmek için ne yapmalıyım? Gönüllü olarak, tek bir soru sormadan bana gelmesini nasıl sağlayabilirim?"

Maura'nın soluğu kesildi. Göğsündeki belirsizlikler denizi kabardı. Davranışında rahatsız edici bir şey vardı.

"Kollarını boynuma sar, İrlandalı. Beni, İrlanda'da öptüğün gibi öp. O zamanki gibi bana sıkıca sarıl."

Maura zar zor konuştu. "Benimle oynuyorsun," dedi kısık sesle.

"Asla. Seni, senin İrlanda da beni etkilediğin gibi etkileyemiyormuyum? O zamandan beri ne değişti merak ediyorum." Bakışları yüzünde dolaşıyordu.

Maura duygularını yüzüne yansıtmamaya çabaladı. Tek yapabildiği gözlerini yere indirmektir ki onu da başaramamıştı. Çünkü az sonra bakışları onun yontulmuş gibi duran dudaklarına odaklanmıştı.

"Ah, Maura, bana seni ikna etmekten başka seçenek bırakmıyorsun."

Midesinde kelekler uçuşuyordu. Konuşmak bir yana, zar zor nefes alıyordu. "Bunu nasıl yapacaksın, İskoç?"

Dudaklarını onunkilere bastırmadan hemen önce, “Seni bir kere öperek,” diye fısıldadı.

Ve gerçekten onu şevke getirmek için bir öpücük yeterli olmuş, kollarını onun boynuna dolamasını sağlamıştı. Maura’nın dudaklarını araladı; nefesleri birbirine karıştı. Öpücüğü yakıcıydı. Uсталıklı ve ikna ediciydi. Kendinden geçmesine, dizlerinin çözülmesine sebep olmuştu. Ama yine de tavrında Maura’yı dikkatli olmaya iten bir şey vardı.

Maura ağzını geri çekti. “Neden?” diye bağırdı. “Neden beni böyle öpmeye devam ediyorsun?”

“Sen neden bana izin veriyorsun?”

“Beni karın olarak istemedin,” diye hatırlattı ona ikilemde olduğunu gösterircesine.

“Bu seni yatağında istemediğim anlamına gelmez.”

Tüm duyguları paramparça olmuştu. Kalbinden vurulmuş gibiydi. “Şimdi hevesli bir damat oldun diye gururum okşanmış mı oldu?”

“Ama sen o zaman benim gelinim olmak için çok hevesliydin.”

Maura kızardı. “Bilmiyorum hatırlatmama gerek var mı ama benim...”

“Senin bekâretini aldığımı mı söyleyecektin?”

“Evet.” Duraksadı. Duyguları ve tabii ki düşünceleri alt üst olmuştu. Birçok sebepten ötürü onun gözlerine bakmaya cesaret edemedi. Birincisi, utanç her yanını sarmıştı. İkincisi, yalan söylediğini gözlerinden okumasından korkuyordu. Suçluluk duygusu ruhuna yerleşmişti. Onun tüm bedenini esir almasına izin veremezdi. Bunun faydası olmazdı. Bu duygu Kara İskoç’un yıllar önce

yaptığı şeyi değiştiremezdi. Kara İskoç, McDonough topraklarında yaşayanların sonsuza kadar hayat enerjisini çalmıştı. Bu yüzden Gleneden'da olma sebebini unutmamalıydı. Gün geçtikçe dibe batıyordu. Alec'i kendine inandırmalıydı!

Çünkü inandıramazsa tüm emekleri boşa gidecekti. Buradan Çember olmadan ayrılamazdı.

"Seni yatağında istiyorum, Maura." Sesi çok düşünceliydi. "Bunu İrlanda'da geçirdiğimiz geceyi saymadan söylüyorum. Senin unutmaya çalıştığın geceyi," dedi üstüne basa basa.

Maura'nın yüzü yanıyordu. Kalbi yerinden çıkacaktı. Dürüstlüğün bedeli çok ağırdı, Maura'nın ödeyemeyeceği kadar ağır. Suçluluk duygusu omuzlarında bir yük halini almıştı. Gerçekleri öğrenince Alec'in ondan nefret edeceğini biliyordu ve bu onu öldürüyordu.

Tedbirli olmakta haklıydı. Onun dikkatle yüzüne baktığının farkındaydı ve doğrudan ruhunu görebileceğinden şüpheleniyordu.

"O geceyi hatırlamamaya çalıştığın konusunda haksız mıyım, Maura?"

Maura uzaklara baktı.

"Bana bak, Maura."

Maura kollarını çekmeye çalıştı. Ama Alec gittikçe ellerini sıkıyordu.

"Neden? Seni incitmediğimi söyledin," diye hatırlattı ona. "İncittim mi yoksa?"

Başını iki yana salladı.

"Seni memnun ettim mi?"

Dudağını ısırды. Konuşmaya cesaret edemedi. Yanağına odaklandı.

"Seni memnun edemediysem üzgünüm. Bir kadının ilk seferinin zor olacağını biliyorum. Eğer sorun buysa, kendimi asla affetmem."

Maura'nın midesi düğümlendi.

"Hiçbir şey hatırlamıyor olmam, çok utanç verici. Sana yalvarıyorum ilk birlikteliğimize dair hatırladıklarını benimle paylaş. Belki o zaman ben de hatırlarım. Belki o anıların yerine yenilerini koyarım."

Maura tekrar onun yüzüne baktı. Kalp atışı tekledi. Ah, Tanrım, yoksa ona ilaç verdiğini biliyor muydu? Tuhaf bir şekilde bildiğini hissediyordu.

"Sen de beni, benim seni istediğim kadar istedin. Bunu hatırlıyorum, İrlandalı. Ama şuan bir sevgili olarak yeteneklerimi sorgulamama sebep oluyorsun. İzin ver, isteksizliğini gidereyim."

Kapana kısılmıştı. Hiçbir kaçış yolu yoktu. "Benimle eğleniyorsun, İskoç."

"Ben sadece neden beni istemediğini anlamaya çalışıyorum. Kabul etmeliyim ki davranışın beni şaşırttı."

"Hangi davranışım?" Sözcükleri boğazındaki yumruyu zar zor aşmıştı.

Alec bakışlarını onun yüzünden ayırmadı. "Benden kaçıyorsun," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Sanki evlendiğim kadın artık yok."

Maura yanaklarının kızardığını hissetti. Ellerini yumruk yapıp göğsüne bastırdı ve ondan uzaklaştı.

Fakat gidecek bir yer yoktu. Omuzları genişti ve her yere uzanabiliyordu. Kibirli bir düğ olduğu her halinden belliydi. Aşılacak, taştan bir kale gibiydi.

“Gel buraya,” dedi Alec yumuşak bir ses tonuyla.

Maura başını iki yana salladı.

“Seninle uğraşmak hoşuma gider.” Biraz durakladı. “Yatakta ya da burada,” diye ekledi ipeksi bir sesle.

Maura gözlerinin kocaman açıldığını biliyordu. “Alec...”

“Ben bir çocuk değil, yetişkinim, İrlandalı. Seni arzuladığımı farkındayım. Senin de beni arzuladığını biliyorum, düşes. Gizlemeye çalıştıklarını dudakların ele veriyor. Sendeki şehveti her öpüşmemizde tattım. Bedeninin sıcaklığında, ağzuma verdiğin her nefeste. Bana özgürce verdiklerini senden şimdi zorla alamam.”

Maura kendini kaybetmek üzereydi. Sanki bir labirentteydi, dönüyor, dolaşıyor ama çıkışı bulamıyordu.

“Beni daha ne kadar geri çevireceksin merak ediyorum.”

“Ben... ben seni geri çevirmiyorum.”

“Ah, bal gibi de çeviriyorsun.”

Maura geri adım attı. Eli içgüdüsel olarak cebindeki keseye gitti. Güç almak için keseyi tuttu, cebinden çıkardı ve avucuna aldı.

“Bu konuşmaya yarın devam edebilir miyiz? Bu çok...”

“Ah, evet, biliyorum. Yorucu bir gün oldu. Belki de baş ağrısı geri gelmiştir.” Bu sefer onunla alay etmişti. “Kaç, İrlandalı. Bir kez daha kaç. Ama çok geçmeden seni yakalayacağım.”

Maura yutkundu. Ve arkasını dönünce ayağı eteğine takıldı. Alec onu yakalamasaydı düşecekti.

Ve bir şekilde küçük kadife kesesi elinden kurtulup çimene düştü.

Alec eğildi ve keseyi yakaladı. Onun ağırlığını hissedince yüzüne merak ifadesi yerleşti. "Belki de benim biraz sihirli toza ihtiyacım vardır."

Kesenin ipini çözdü. Maura onu durdurmayı denedi fakat sonra donakaldı. Alec keseyi açıp ters çevirdiğinde sanki onu uzaktan izliyormuş gibi hissetti.

İçindekiler Alec'in avucuna döküldü. Kum ve taşlar parmaklarının arasından geçerek yere saçıldı.

Ve Alec güldü. *Güldü.*

"Bu, gördüğüm en çirkin sihirli toz."

On Altıncı Bölüm

Maura'nın nefesi kesildi. Yerinden kımıldayamadı. Sadece bakışlarını Alec'e çevirdi. "Lanet olsun sana Alec McBride. Lanet..." Bir an duraksadı. "... olsun sana kahrolası İskoç!"

Bu kadarı fazlaydı. Ne yaptığıнын farkında olmadan eteğini yukarı topladı ve eve doğru koştu. Bir dala takıldı. Arkasından bir küfür işitti. Alec bu sefer çizgiyi aşmıştı. Yanlış bir şey yaptığını Maura ona bakınca fark etti.

Maura eve girince doğrudan arka merdivenlere yöneldi. Adımları o kadar hızlıydı ki sanki uçuyordu.

Kaç, İrlandalı. Bir kez daha kaç. Ama çok geçmeden seni yakalayacağım.

Bu sözler onu daha da hızlandırdı. Alec hâlâ arkasındaydı. Yaklaşıyordu. Merdivenleri hızla tırmanıyordu.

Maura'nın nefes alış verişi düzensizdi. Odasının kapısı açıktı. Hemen içeri girdi ve kapıyı kapamaya çalıştı.

Geç kalmıştı. Alec omzuyla onu açtı ve bir eliyle arkasından kapadı.

Döndü. Maura odanın ortasında duruyor, gözlerinden suçlayıcı alevler saçıyordu.

"Maura!" Ses tonundan şaşkın olduğu ve korktuğu anlaşıyordu. Maura'ya yaklaştı. "Ne oldu? Neden kaçıyorsun? Dökülen bir avuç taş ve topraktı." Ona uzandı.

Maura ellerini itti. "Hayır," neredeyse bağırmişti. "Onlar benim evimden parçalardı. Kalbimden!"

"Maura! Anlamıyorum."

O zaman Alec'e yaklaştı ve yumruklarıyla onun göğsüne vurdu. "Onlar İrlanda'ydı. Babamın toprakları. Benim topraklarım."

"McDonough toprakları mı?" Alec anlamaya başlamıştı. Onun bileklerini yakaladı.

Maura ondan kurtulmaya çalıştı. "Evet!" diye bağırды. "Bizi tekrar soydun. Ama yemin ederim, bizi bir daha soyamayacaksın, alçak Kara İskoç!"

Bacaklarında güç kalmamıştı. Yere çöktü. Kendini çok yalnız hissettiği için kollarını kendine doladı ve ileri geri sallandı. Omuzları titriyordu ama hiç ses çıkarmıyordu.

Alec çaresizce ona baktı. Göğsü sıkıştı. Onu bu şekilde görmek acı veriyordu.

"Tanrı aşkına, İrlandalı." Dizlerinin üstüne çökerek kollarını ona doladı. Onu kendine doğru çekti. Maura o an bile karşı koymaya çalıştı. Güzel, duygusal İrlanda gülü... Ellerini yumruğa çevirince onu daha yakınına çekti ve yumruklarını göğsüne bastırdı. Onu sarmalamıştı, sıkıca fakat canını acıtmadan.

"Maura... Maura, dinle beni." Fısıltısı şakaklarındaki tüyleri diken diken etti. "Özür dilerim. Lütfen rahatla. İrlanda'ya bir daha hiç gidemeyeceğini mi sandın? Halkını tekrar göreceksin. İstedğin zaman oraya gidebilirsin. Bana gitmek istediğini söylemen yeterli."

Onu rahatlatmaya çalışıyordu. Ama sözleri ters tepmişti. Maura tamamen içine kapanmıştı. Bu gözle görülür bir şey değildi. Fakat Alec hissetmişti.

Sonra da Maura kuru hıçkırıklara boğuldu.

Alec, boğazına bıçak dayamışlar gibi hissediyordu. Sanki kalbini yarıyorlardı.

Vücudunu ele geçiren fırtına süresince Maura'yı tuttu. Omzuna kendini bırakıncaya kadar onu sardı. Alec'in boğazı tuhaf bir şekilde kurumuştı.

Uzun bir süre boyunca öylece durdular; Alec'in kolları onu sarıyor, Maura'nın yanağı onun omzunda duruyordu.

Maura küçük, hırıltılı bir nefes verdi.

Karşılığında Alec onun küçük yumruğunu tuttu ve eklemlerine bir öpücük kondurdu.

Maura hareketlendi.

Alec ona bakmak için başını kaldırdı. Yarım gülümsemesi tekrar yüzüne yerleşti.

Saçları dağılmış, siyah, ipek bir sabahlık gibi sırtına ve omuzlarına dökülmüştü. Alec derin bir nefes aldı.

Kollarını ustaca kullanarak kendini ve Maura'yı ayağa kaldırdı.

Bir anda bir şey oldu. Her şey değişti. Koruyuculuğun yerini tutku aldı. Rahatlık ise şehvetle yer değiştirdi.

Aralarında bir heyecan kasırgası oluştu.

Alec yavaşça başını eğdi. Dudakları buluştu ve... birbirine kilitlendi. Maura ellerini açtı. Boğazından küçük bir inleme duyuldu ve onunla tam olarak buluşmak için kafasını çevirdi.

Alec, kademeli olarak öpücüğü derinleştirdi. Ağır ağır. Maura'nın dudakları onunkiler altında aralandı, yaz güneşi altındaki bir çiçek gibi kendini ona açtı. Alec'in her hücresi patlamaya hazırlanıyordu. Kendine hâkim olmaya çalıştı. Tek istediği onun içinde olmak, sert bir şekilde derinlerine ulaşmaktı. Zihni karmakarışık. Ömrü boyunca bu öpüşmeyi... bu kadını beklemiş gibiydi.

Bu sefer ağzını geri çeken Alec'ti.

Maura'nın başı hafif geriye düştü. Hızlı ve kısa kısa nefes alıyordu. Saçları yüzüne dökülmüştü. Alec saçlarını yüzünden çekti, ipeksi bir tutamı kulağının arkasına koydu. Başparmağını yanağında gezdirdi.

"Gözlerini aç, Maura. Seni görmeme izin ver."

Ses tonu bir emri gölgeliyordu.

Maura'nın bakışları yavaşça onun ağzına tırmandı. Orada uzun süre oyalandı ve sonra gözlerine ulaştı.

Gözleri kenetlendi.

Artık ondan kaçmıyordu.

Maura, bakışların hedefi olmuşken kendinden geçti. Öfkesi duruldu. Saf, acı verici bir arzu bedenini sardı. Çok bitkindi, o kadar bitkindi ki tüm kalkanlarını indirmişti. Tehlikeli arzusuyla savaşmaktan yorulmuştu. Teslim olmak istiyordu. Yakalanmak, sarılmak istiyordu. Onun olmak istiyordu.

Alec McBride'a, Kara İskoç'a ait olmak istiyordu.

“Seni yatağında istediğimi söylerken ciddiydim.” Yanlış anlaşılma-ya yol açmayacak sözcükleri sarf ediyordu. “Seni istiyorum, İrlandalı. Seni şimdi istiyorum.” Alec, onun yüzüne dikkatle baktı. Gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarına rağmen daha önce gözüne hiç bu kadar güzel görünmemişti. “Sen de beni istediğini söyle.”

“İstiyorum,” diye fısıldadı ürkekçe. Sonra tekrar fakat bu sefer heyecanla, “Seni istiyorum, Alec. İstiyorum,” dedi.

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz Alec onu kaldırdı, parmak uçları yerden ayrıldı. Onu kollarına alıp etrafında döndürürken Maura pazılarını hissetti. Adımları Maura’nın yatağına gitmiyordu.

Kendi yatağına gidiyordu.

Çizmesinin topuğuyla odalarını ayıran kapıyı kapadı. Dudakları hâlâ birbirine kilitliken Maura’yı yere bıraktı. Parmakları elbisesinin düğmelerini açmakla meşguldü. Ona sunulan tenin her bir zerresini öpmek istiyordu.

Maura aklının uzak bir köşesinde onu durdurması gerektiğini düşünüyordu. Amacından sapması çok riskliydi. Bilincini kaybetmemeliydi.

Fakat o an hiçbir şey umurunda değildi. Mantiğini yitirmişti. Karar verecek durumda değildi. Alec’i öpmek sinsice bir zevk veriyordu. Neredeyse günahkâr bir zevkti. Onu bir ilaç gibi etkiliyordu. Daha fazlasını istiyordu; ona doyamıyordu.

Alec hafifçe dudaklarını çekti. Ona engel olan elbiselere, her kattan kurtuluşunda lanet okudu. Bu uğraş sözlerine de yansdı.

“Yemin ederim sahip olduğun tüm elbiseleri yakacağım, İrlandalı.” Elbisesini omuzlarından indirdi. Korsesinin yukarı kal-

dırdığı göğüslerine birer öpücük kondurdu. “Şu andan itibaren giyinmekle uğraşmayacaksın. Sana emrediyorum.”

“Kral olduğunuzu mu sandınız, efendim?”

“Evet ve sen de benim kraliçemsin. Benim kraliçe korsanım.”

“O zaman sen de benim korsan lordumsun.” Maura sessizce güldü.

Son olarak kombinezonu da yere attı ve eğilip çoraplarını çıkarmaya başladı. Bir dizinin arkasını okşadı ve yukarı baktı. “Çok hoş. Ateşli bir hayranın mı hediye etti?”

Okşama Maura’nın içini titretti. “Siz daha iyi biliyorsunuz, ekselansları.”

“Ah, elbette.” Alec kendi kendine güldü. Gözleri ışıldadı. O kadar berrak ve maviydiler ki kristal gibi görünüyorlardı. “Çok ateşli bir hayran.”

Maura’nın kalbi duracak gibiydi. Onunla böyle atışmak çok keyifliydi. Alec ayağa kalktı. Konuşmuyordu. Muhteşem mavi gözler onu süzüyor, her bir santimini inceliyordu. Şimdi gözleri alev alevdi.

Maura tepeden tırnağa kızardığını hissetti. O an hâlâ havanın kararmamış olduğunu fark edebildi, öğlen güneşi çıplaklığında haleler oluşturuyordu.

Utanarak Alec’e daha da sokulmaya çalıştı.

“Daha değil, sevgilim. Sana bakmama izin ver.”

Sevgilim mi? Ah, keşke bunu içten söyleseydi.

Alec’in bakışları vücudunda gezinirken nefesini tuttu. Çapkın bir gülücük onun dudağını yukarı kıvrırdı. “Ne yazık ki sabredermiyorum.”

Maura gözlerini kırptırdı. “Ne için?”

Gülümsemesi tüm dudağına yayıldı. “Kısa bir süre önce, korsan kraliçem, ateş etrafında çıplak dans etmek istediğini söylemiştin. Kabul etmeliyim ki bu, görmek için can attığım bir manzara.”

Maura inlemesini bastırdı. Alec güldü ve gömleğinin önünü açtı. “Bu görevden seni azat ettim. En azından bugünlük.”

Elbiselerinden, Maura’nın elbiselerinden kurtulduğu hızla kurtuldu. Alec onu yatağa yatırınca, Maura’nın kalp atışları hızlandı. Bir itişle pantolonu bacaklarından kaydı.

Pencerelerden sızan güneş ışığı vücutlarını aydınlatıyordu. Alec bir an durdu. Arkasından gelen güneş ışığı etrafında parlak bir çember oluşturdu.

Hayal gücüne gerek kalmamıştı. Her şeyi ortadaydı.

Maura’nın sanki kalbi durdu. Ağzı kurudu.

Gleneden Dükü Alec McBride, görmezden gelinebilecek bir adam değildi. İster istemez herkesi kendine baktıracak bir görüntüsü vardı. Lord Preston’ın balosunda onu, herkesi yukarıdan izlerken gördüğü andan beri Maura yaydığı bu enerjiyi hissediyordu.

Adam çıplakken çok daha etkileyiciydi.

Oldukça orantılı vücut hatları vardı. Yanına uzandığında düzgün, uzun yapısını izledi. Kalbi yerinden fırlayacaktı. Alec’in tutkusu da aynı etkileyicilikteydi. Ah, evet, bu tutkuyu göbeğine doğru yükselen organını hissedince tamamen fark etti. Şaşkınlıktan derin bir nefes aldı.

Alec’in gülümsemesi soldu.

“Bana bak, İrlandalı.”

Maura'nın yanakları yanıyordu. Bakışlarını onun gözlerine dikti. Alec başparmağını onun dudağının kenarlarında gezdirdi.

"Kendime seni istemediğimi söyledim, İrlandalı. Kendime... buna ihtiyacım olmadığını söyledim."

Maura'yı, penisini onun göbeğine bastırarak şaşırttı.

Uzun parmaklarını saçlarının altına soktu ve ensesinde daireler çizmeye başladı. "Bu aptalca bir düşünceydi. Yanıldım, İrlandalı. Hem de çok yanıldım." Konuşması bir fısıltıya dönüştü. "Beni heyecanlandırıyorsun. Bana işkence ediyorsun. Beni öldürüyorsun."

Söylediklerinin hepsi Maura'nın düşüncelerinin bir yansıydı.

Maura'yı öptü, önce yavaşça... hem de ne yavaşça! Ardından artan bir tutkuyla, açlıkla, ikisini de nefessiz bırakan bir şevkle.

"Muhteşemsin."

Alec'in eli göğüs kafesine doğru yükseldi ve bir göğsünün üstünde durdu. Göğüs ucuyla oynadıktan sonra parmaklarıyla göğsünü sıktı. Bastırmaya çalıştığı bir iniltiyle göğsü ağzına aldı.

Maura'nın her yanı titredi. Göğüsleri emilmekten büzüştü. Alec hiç utanç duymuyordu ve Maura'nın da sadece heyecan duymasını sağlıyordu. Maura parmaklarını onun ensesine götürdü ve saçlarına geçirdi.

Alec başını kaldırdı. Gözleri yanıyordu.

Elini tuttu ve aşağıya, daha aşağıya indirdi. Maura'nın kalbi deli gibi atmaya başladı. Bakışları elini takip ediyordu. Parmak uçları göğüs kıllarını taradı. Göbeğine indi. Sonra da penisinin etrafındaki kalın, koyu renk kıllara. Alec'in eli onunkini sardı. Parmaklarını sıktı ve Maura'nın parmaklarının penisini sarmasını sağladı. Maura şaşırdı. Gözleri kocaman açıldı. Alec'in penisi daha

da sertleştirdi. Onu bu şekilde heyecanlandırabildiğini bilmek başını döndürüyordu. Heyecandan ölüyordu. Ama aklında nasıl ilişkiye gireceklerine dair sorular vardı.

Fakat Alec, onun bacak arasına dokunduğunda her şey kafaşından uçup gitti. Derinlerinde bir yere bir şok dalgası ulaştı. Bir ritim tutturarak rahim dudaklarından içeri süzüldü. Bu Maura'yı daha da heveslendirdi. Oradaki kıvrımların arasına gömülü küçük gizli noktanın etrafında daireler çizdi. Maura şaşkındı; sanki vücudu bu erotik dokunuşu bekliyordu.

Nefessiz kaldı. "Alec," diye fısıldadı. "Alec..."

Alec'in ağzı onunkini esir aldı. Sonra, "Her şey yolunda, tatlım. Bana izin ver. Sana dokunmama, seni memnun etmeme izin ver," dedi.

Maura rahatladı. Onun karşısında eriyordu. O içine girmek üzereydi...

"Evet, sevgilim, işte böyle. Geri çekilme. Bana izin ver. Sadece izin ver..."

Maura'nın nefesi kesildi. Bir sıvı kadınlığından sızıyordu. Heyecan, vücudunun bu akışı hızlandırmasına yardım etti. İnlediğini zar zor fark etti.

Tekrar düşünemilmeye başladığında Alec üzerindeydi.

Dizleriyle Maura'nın bacaklarını iyice açmıştı. Maura'nın bacakları onun kalın, alev kırmızısı penisine kilitlendi. Penisin şişkin ucu, nemli kadınlık organına girmek üzereydi.

Maura geri çekilmeye çalıştı. Ama yapamadı. Yüzünü onun boynunun kenarına gömdü. Gittikçe derinleşen baskıyı hissetti. İyice açılmıştı. İçgüdüsel olarak kalçasını sıkıttı.

"Alec..." İsmi söylerken yutkundu. "Alec, ben... biz..."

"Biliyorum. Biliyorum." Başını hafifçe döndürdü. "Bana gü-
veniyor musun, İrlandalı?"

İçini titreten bir nefes aldı. "Evet," dedi aciz bir biçimde. "Evet!"
Alec kendini geri çekti. Penisinin ucu parlıyordu.

Maura kesik kesik nefes aldı. Bakışlarını onun yüzüne kaydırdı.
Yüz hatları gergindi. Boyun damarları görünüyordu.

Maura o an Alec'in kendine hâkim olmak için çabaladığını
anladı. O zaman gerçek tutkuyu hissetti. Ve o duyguya teslim oldu.

"Alec!" diye haykırdı. "Alec!"

Alec de onun kadar etkilenmişti. Usulca nefes aldı. Tanrım,
kadın çok ateşliydi. Penisinin etrafında yumuşak ve kaygandı.
Yavaş olmaya çalıştı. Kendini çekmeye çabaladı. Fakat o, titreyen
dudaklarını iyice açınca, daha fazla dayanamadı.

Boğuk bir iniltiyle içine girdi. Kızlık zarını yırttığını hissetti.
Onun verdiği nefesi içine çekti. Bütünüyle ilkel ve sahiplenici bir
duygu vücuduna akın etti. Maura ona aitti. Maura onundu.

Mümkün olduğunca derine inince Maura'yı öptü. Dudaklarını.
Yanağını. Boynunu. Elleri onunkileri tuttu. Parmakları kenetlendi.

Göbekleri birbirine değdi. Mühürlendi. Ağızları birleşti.
Maura'nın nefesi ona aitti, Alec'inki de Maura'ya. Her nefeste,
her kalp atışında daha da içine giriyordu.

"Maura," dedi titrek bir sesle. "Maura."

Daha derine indi. Ve daha sonra hassas bir şekilde ileri geri
hareket etti. Her ilerleyişi onu rahmine yakınlaştırıyordu. Nere-
deyse en dibe erişti. Her nefeste, her kalp atışında.

İnledi. Daha fazlasını istiyordu. Alec dudağını öptü, sonra da boynunun kavisini. Maura yanıyordu. Damarlarında ateş dolanıyordu. Kalbi alev alevdi. Sonra kendini bir boşluğa çekilmiş gibi hissetti, zevkin doruğuna ulaşmıştı.

Ve bu sefer yalnız değildi.

On Yedinci Bölüm

Maura'nın üzerindeki Alec, aklını topladığında hâlâ nefes nefesseydi. Şüpheleri az önce doğrulanmıştı.

Maura o güne kadar bir bakireydi.

Alec kendini Maura'nın yanına attı. Kalp atışlarının düzene girmesini bekledi ve ayağa kalktı. Tek kelime etmeden banyoya gitti ve küçük bir kabı suyla doldurdu. Hâlâ kanı kaynıyordu. Ama şevkten ya da tutkudan değildi. Bu sefer aldatılmanın verdiği öskedendi.

Bir bez parçasını ıslatarak yatağa döndü, Maura'nın sol dizinin altına elini soktu ve dizini havaya kaldırdı.

Maura kendini kasiyordu. Huzursuz bir şekilde dizini indirmeye çalıştı.

Alec parmaklarını biraz daha sıktı. Bir şey söylemeden başını sağa sola salladı.

Bez hassas organına değdi.

Maura boğuk bir ses çıkardı. Alec'in bakışları hemen onun yüzüne kaydı. "İyi misin?" Yanağındaki bir tutam saçı geriye attı.

"Evet," diye fısıldadı.

Alec görevini yerine getirdi. Dikkatle rahmini temizledi. Birleşmelerinin izlerini sildi. Başı aşağıdaydı. Ciddiydi. Hassas dokunuşlarla yaptığı özenli bakım, kilitlenmiş çenesiyle tezat oluşturunuyordu. Maura'nın suratı yanıyordu. Bir şekilde bu, onun içindeki sert ve derinleşen baskısından daha utanç vericiydi.

En sonunda kalktı. Çıplaklığı bir sorun teşkil etmiyormuş gibi su kabını aldı ve onu banyo tezgâhına koydu. Ve hızla Maura'nın odasına gitti. Maura çarşafı üzerine kapamaya çalışırken onun ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Alec, onun odasındaki paravanın üzerine atılmış olan sabahlıkla döndü ve onu Maura'nın kucığına fırlattı. Maura sabahlığı giydi. Bu sırada Alec de camın kenarındaki gardıroptan kendi sabahlığını aldı. Döndü, beş adım ilerisindeki Maura'ya her yanını sergiledi.

Maura bakmamaya çalıştı. Ama sonunda teslim oldu. Penis artık yumuşaktı; üzerinde hâlâ Maura'nın kanı vardı.

Maura derin bir nefes aldı.

Alec gergin bir şekilde gülümsedi.

Şömineyi işaret etti.

"İstersen otur." Sesi cana yakındı.

Maura nefesini tutarak en yakın sandalyeye oturdu.

Ses tonundaki kibarlığı aklının uzak bir köşesine kaydetti.

Ama az sonra yanıldığını anladı.

Maura, şöminenin yanına yürüyen Alec'i dikkatle izledi. Kalbi yerinden çıkacaktı. Çıplak ya da değil, Maura bu adamın nefes

kesici olduğunun farkına varmıştı. Bakışları istemeden sabahlığından görünen koyu renk göğüs kıllarına kaydı. Maura kendine hâkim olmaya çalıştı ama başaramadı. Sabahlığın altında çıplak olduğunu bilmek hem heyecan verici hem de sinir bozucuydu. Yine kalp atışlarının sekmesine sebep oldu. Maura buna inanmakta güçlük çekiyordu. Bir erkekle olmanın bu duyguları yok edeceğini düşünmüştü.

Sonunda bakışları yüzüne tırmanınca, Alec gergin bir şekilde gülümsedi. Maura ancak o zaman, onu incelediğini Alec'in fark ettiğini anladı. Aslında bundan zevk alıyormuş gibi görünüyordu.

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı ıktı. O bir gnahtı. ekiciliği, yakışıklılığı. Ve Maura bu günaha ortak olmuştu. Bacakları ve kalçası kaslıydı. Sırtı ve omuzlarının yüzeyi sanki ustalıkla oyulmuştu.

“Sevgili Maura,” dedi yumuşak bir ses tonuyla, “şu an çok şaşkıyım. Belki sen bana yardımcı olabilirsin; aslında bana ancak sen yardım edebilirsin. Öyle görünüyor ki çok tuhaf bir şey başardım. Kızlığını bir değil iki kez bozdum.”

Maura'nın midesi kasıldı. Alec öfkesini saklıyordu.

“Bir şey söylemeyecek misin, sevgilim? O halde buraya geldiğimiz gece bana söylediklerini hatırladığım için şanslıyım. Beni meyveyi dalından çoktan kopardığımı ve bunun sadece bir kez olacağı konusunda bilgilendirmiştin. Tam sözlerini aktaramadıysam bağışla ama sana kutsal evlilik gecesi geçirtmek için kendimi zorlamama gerek olmadığını keyifle söylediğini hatırlıyorum.”

Ses tonunda yine abartılı bir kibarlık vardı. Maura korkuyordu. Alec sözlerini doğru hatırlıyordu.

Ellerini arkasında birleştirdi, bakışlarını ona kilitledi. "Beni, yine kendinin içine çektiği bu yükümlölükten kurtardın, düşes. Peki, nasıl oldu da İrlanda'da küçük korsanı yakalayıp Gleneden'a getirmeyle başlayan bu yolculuk tekrar benim yatağında ve bekâret kanıyla sonuçlandı."

Maura içi titreyerek bir nefes aldı. "Alec..."

"Ben şanslı biri miyim? Yoksa karısının, onun bekâretini elinden aldığıııı iddia ederek kandırdığı bir aptal mıyım? En azından artık İskoçya'ya geldiğimizden beri neden beni reddettiğini biliyorum. Daha önce benimle, hiçbir erkekle birlikte olmadığını gizlemek için! Hayır, oyununun ortaya çıkmasına izin veremezdin!" Kontrolsüzce güldü. "Belki de şanslıyım. En azından bu sefer hatırlıyorum."

Maura ona bakmaya cesaret etti. Ama hata yapmıştı. Açık mavi gözlerinde fırtınalar kopuyordu. O an onun ne kadar sinirli olduğunu anladı. Bu dondurucu maskenin ardına saklanması-dansa bağırıp çağırmasını isterdi.

Koridora açılan kapıya baktı, sonra da kendi odasına çıkan kapıya.

"Aklından bile geçirme," diye homurdandı Alec.

Sessizce eski bir İrlandalı küfrü etti.

"Hafızamdaki boşlukta senin parmağın vardı, değil mi?"

Maura dudaklarını birbirine kenetledi.

Alec sabırsızdı. "Bana ilaç verdiğini biliyorum, Maura. Sadece bunu nasıl yaptığını öğrenmek istiyorum."

Maura bakışlarını sabahlığına kilitledi, kırışıklıklarını düzel-tiyormuş gibi yapıyordu.

“Bana bak, İrlandalı.” Ses tonu tehlikeli bir biçimde yumuşaktı. “Bunu nasıl yaptın?”

Ona neredeyse cehenneme gitmesini söyleyecekti ama kendini tuttu. “Dişsiz Nan’den aldığım ot karışımıyla.” Çenesini kaldırdı. “Onunla seni uyuttum.”

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir sessizlik oldu. Ardından “Dişsiz Nan mi?” diye patladı Alec. “Nasıl bir saçmalık bu? Orta çağda mı yaşıyoruz?”

Maura’nın gözleri aydınlandı. “Dişsiz Nan böyle şeyleri bilir; otları, karışımları. Tanrım,” dedi dokunaklı bir şekilde, “babam öldüğü gün doktor yerine onu çağırmalıydım!” Bunu söylediğinde üzerine kara bir bulut çöktü. Babasına kimse yardım edemezdi. Ölümünü hiçbir şey engelleyemezdi. Onu kimse kurtaramazdı. Her halükârda ölecekti.

O, lanetlenmişti. Lanetin esiriydi.

Alec başka bir konuya yönelmişti ama bunun Maura’ya bir faydası olmadı. “Baban,” dedi ters bir şekilde. “O gerçekten öldü mü?”

Maura şaşırды. “Sence babamın ölümüyle ilgili yalan söyleyebilir miyim?” Sözlerine öfke yerleşmişti.

Alec şöminenin bir ucundan diğerine yürüdü. Durdu ve kollarını göğsünde birleştirdi.

“Peki annen? Baronun rahmetli karısıyla arkadaş değildi, değil mi?”

“Annem ben çok küçükken öldü.”

“O halde baronla daha önceden tanışmıyordun?”

Hayır anlamında başını salladı.

“Baloya gidebilmek için barona da oyun oynadın?”

“Evet.”

“Beni şans eseri görmedin.”

“Her şeyi biliyorsunuz, ekselansları. Aklınızdan neler geçiyor?”

Alec’in çenesinde bir kas seğirtti. Ona meydan okuyacak zaman değildi.

Maura devam etti: “Suçlayacak birini arıyorsanız fazla uzağa bakmanıza gerek yok, ekselansları.”

“Bana kim olduğun konusunda yalan söyledin.”

Aniden başını yukarı kaldırdı. “Yalan söylemedim! Ben Leydi Maura O’Donnell’ım. Babam bir konttu!”

Alec dişlerini sıktı. *McBride*, diye düşündü. Soyadı O’Donnell değildi. O artık Maura McBride’dı.

“Ya Murdoch, o gerçekten senin dayın mı?” diye sordu. “Tanrım, seni buraya tek başına gönderdi. Nasıl bir adam olduğumu bilmeden seni benim ellerime bıraktı. Sana yalnızken neler yapabileceğimi bilmeden.”

Maura, Murdoch’u düşündü. O, Alec’in sandığının aksine uzakta değildi. Yakınlardaki bir köydeydi. Ama Maura bunu söylememenin daha doğru olacağına karar verdi.

Alec onu izledi, sessizlik boğucu bir hal alana kadar bakışlarını kaçırmadı. Sonra, “Bir şey saklıyorsun,” dedi sakince. “Ne sakladığını merak ediyorum. Onun bu oyunda rolü neydi?”

Maura kendini zor tutuyordu. Alec bakışlarını keskinleştirdi, Maura gözlerini kaçırdı.

“Çıkar baklayı ağzından, İrlandalı!”

“Murdoch benim dayım değil,” dedi sonunda. Kelimelerini dikkatli seçiyordu. “O... uzun yıllardır benim ailemle.”

“Uzun yıllardır ailenle, öyle mi? Sanırım birazdan da onun kâhyanız olduğunu söyleyeceksin.”

Maura'nın gözleri açıldı.

Alec bağırdı. "Tanrım, gerçekten de kâhyanız, değil mi?"

Haklı olduğunu bilmesi için Maura'nın doğrulamasına ihtiyacı yoktu. Mimiklerinden her şey anlaşılıyordu.

"Beni, seninle evlenmem için oyuna getirdiniz," diye suçlamada bulundu. "Neden, Maura? Beni aptal yerine koymak sizi mutlu mu etti?"

"İstediyini düşünebilirsin ama sandığın gibi bir niyetimiz yoktu."

Alec alaycı bir şekilde güldü. "Niyetiniz neydi o zaman? Tanrım, neye inanacağımı bilmiyorum! Beni kandırdın, Maura. Seninle evlenmem için beni oyuna getirdin. Bana yalan söyledin, Tanrım kaç tane olduğunu tahmin bile edemiyorum. Neden ben, düşes? Neden o gece özellikle beni seçtin? Bir açıklamayı hak ediyorum."

Maura bakışlarını kaçırdı. Daha doğrusu kaçırmaya çalıştı. Alec onu omuzlarından yakaladı. "Ah, hayır. Bu defa arkanı dönemeyeceksin."

Aralarında gergin bir hava vardı. "Evet," diye bağırdı. "Evet, seni kandırdım, oyuna getirdim. Ama bundan keyif almadım."

"Ya az önce olanlar, birlikteliğimiz, o da planının bir parçası mıydı?"

Kalbi sıkıştı. Utanç dalgası her yanını sardı. Alec, onun hissettiği suçluluk duygusunu bilmiyordu. Ama Maura çok iyi biliyordu ki aynı şeyler tekrar yaşansa, yine aynı kararı verirdi.

Alec dudağını büktü. "Görüyorum ki bu planına dâhil değildi. O halde neden, Maura? Neden?"

Göğsünde nefesini kesen bir ağırlık vardı. Elinden geldiğince gözlerindeki merakı gidermeye çalıştı.

"Seni bulmam gerekiyordu. Benim... Benim buraya gelmem gerekiyordu. İskoçya'ya. Gleneden'a."

"Ve bunun için beni mi kullandın?"

"Evet, evet! Buraya gelebilmek için aklıma gelen tek bu yol buydu. Buraya gelip yerleşmek ve seni kuşkulandırmamak için. Kara İskoç'un çaldığı..."

"Kara İskoç mu?" Sabırsızlığını gösteren bir ses çıkardı. "Bu sadece birkaç aptal kızın uydurduğu bir isim."

"Hayır. Senden söz etmiyorum, Alec. Korsandan, ilk ve gerçek Kara İskoç'tan bahsediyorum." Onun adını söylediği an, sanki damarlarından kanı çekilmişti.

Alec'in gözleri kısıldı. Maura'yı küçük bir kanepeye oturttu, şaşkın görünüyordu. "Aklından ne şeytanlık geçiyor, Maura? Söylediklerin hiç mantıklı değil."

"Şeytanlık, evet." Ses tonu hararetti. "Aşağıdaki portre. Yedinci Gleneden Dükü James. Siyah eldiven giyen. Onun ailenin kötü karakterli bir üyesi olduğunu kendin söyledin. Ve gerçekten de öyleydi, Alec. Hem de tahmin edebileceğinden çok daha kötü."

Alec karşılık vermedi.

"Onun korsan olduğunu bilmiyordun, değil mi? Kimse bilmiyordu."

Alec gözlerini kıstı. "Saçmalık. Benim ailemdelikler onurlu insanlardır. Saygıdeğer..."

"Ah, dur lütfen! Her ailenin çürük elmaları vardır."

“Eğer kimse onun korsan olduğunu bilmiyorsa, seni öyle olduğuna inandıran nedir?” Savunmaya geçmişti.

Maura'nın içi ürperdi. “Biliyorum, Alec. Biliyorum. Babam da biliyordu. Beni buraya bu getirdi. Beni sana bu getirdi.”

Maura efsaneyi aktarmaya başladı. Işık Çemberi'nin McDonough Klanı'na nasıl şans ve bereket getirdiğini.

Kara İskoç'un denize açılıp nasıl her yeri talan ettiğini.

Işık Çemberi'ni nasıl çaldığını anlattı.

Çember'i Kara İskoç'un çalmasına engel olamayan Randall O'Donnell'in nasıl öldüğünü anlattı. Sesinden, acı çektiği anlaşılıyordu. “Babam da bu şekilde öldü ve onun babası da. Ölüm haber vermeden kapılarını çaldı. Karşılarna beklenmedik anda çıktı. Büyükbabamın büyükbabası Randall O'Donnell'in zamanından beri bu böyle.”

Alec dudaklarını birbirine bastırdı. “Seni soyduğumu söylerken bunu mu kastetmiştin?”

“Evet.”

Alec bir şey söylemedi.

“Bana inanmıyorsun!” diye bağırdı.

“Bunun yıllardır anlatılan büyülü bir Kelt efsanesi olduğunu bilmiyor musun? İki yüz yıldır kimsenin görmediği hatta varlığından bile haberdar olmadığı bir şeyden bahsediyorsun. Maura, çocuklara anlattığın hikâyelere inanmaya başlamışsın.”

Gözleri hiddetle parladı. “Eğer benim topraklarımı görseydin, hiç şüpheden kalmazdı.”

Alec, Thomas Gates'i düşündü. Çok yakında orada neler olduğunu öğrenecekti.

"Ailem, Kara İskoç Işık Çemberi'ni çaldığı zaman onu koruyamadığı için lanetlendi. Senin ailen de lanetlendi. Randall O'Donnell onu karanlığa yelken açarken lanetledi. Kara İskoç Çember'i çaldığında, ailen lanetlendi!"

"Etrafına bak, Maura. Lanetlenmiş gibi bir halimiz var mı?"

"Ailenin başına hiçbir felaket gelmediğinden emin misin?"

"Her ailenin başına gelebileceklerden fazlasını yaşamadık."

"Peki ya baban? Nasıl acı çektiğini bana sen söyledin, Alec. Gün be gün ölüşünü nasıl izlediğini anlattın."

"Bunun senin Işık Çemberi'nle bir ilgisi yok. Ve evet, annemin üç çocuğu öldü. Fakat bu da sadece kaderdi." Elini sabırsız bir şekilde salladı. "Şans, kısmet... Ne dersen de. Ama kesinlikle lanet yüzünden değildi."

"Kız kardeşin ve kuzeninin bir gece gölde fırtınaya yakalandığını söylemiştin. Herkes çılgına dönmüş. Ölebilirlerdi, Alec."

"Ama ölmediler," diye geçiştirdi. "Sadece korkunç bir fırtınaydı."

"Ben babama söz verdim, İskoç. Ona, Işık Çemberi'ni bulup onu eve götüreceğime dair söz verdim. İnsanlarımız daha fazla sefalet çekmesin diye, topraklarımız yine yeşersin, bereketli olsun diye. Bana yardım et," diye yalvardı. "Eve dönmeme ve bu lanete son vermeme yardım et."

Alec ayağa kalktı. "Var olduğu meçhul bir Kelt eşyasını bulmak için benimle evlenmiş olabilirsin. Ama bu benim karım olduğun gerçeğini değiştirmez," dedi kendini beğenmiş bir tavırla. "Sana daha önce ne zaman istersen İrlanda'ya gidebileceğini söylemiştim. Seni asla bundan alıkoymam. Ama artık evin burası, Maura. Senin evin Gleneden."

Maura'nın kalbi sızladı. Başını öne eğdi. "Hayır," dedi yüreği yanarak. "Benim evim İrlanda. İrlanda... Gleneden değil."

Bir seslik oldu.

Alec gözlerinden öfke saçıyordu. "Neden ya da nasıl evlendiğimizin bir önemi yok. Bunu değiştiremeyiz. Ben senin kocanım, sen de benim karımsın."

Maura başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Hayır."

Bileklerinden tutarak onu kaldırdı. "Ne demeye çalışıyorsun? Benden sakladığın başka şeyler de mi var?"

Maura'nın duyguları bağırıyordu fakat kalbi susmuştu.

"Evet," dedi belli belirsiz.

Yüz ifadesi korkunçtu. Çok kızgındı. Maura onun yüzünü görmemek için gözlerini kapadı.

Ama işe yaramadı. Sığınacak hiçbir yeri yoktu. Artık saklanamazdı.

Yutkundu. "Alec," diye fısıldadı. "Biz evli değiliz."

On Sekizinci Bölüm

Maura'nın sözlerini takip eden sessizlik hassastı. Acımasızdı.

Alec onu bıraktı.

Maura gözlerini açtı. Alec bakışlarını ona dikmişti ve yüz ifadesi sertti. Gözlerinin dokunuşu buz gibiydi, kuzey denizleri gibi dondurucuydu. Bu buzlu mavi gözlerin gönderdiği bir bakış bütün vücudunu titretiyordu ama zevkten değil.

İçi paramparça olmuştu. Tek yapabildiği onun dondurucu bakışlarına karşılık vermektir. Alec yine buyurgan düke dönüşmüştü.

Ağzı gergindi, dudakları çizgi halini almıştı. "Söylediklerini açıkla, lütfen."

Kalp atışları dışarıdan duyuluyordu. Her yanının titrediğini hissetti. Lanet adam istediğinde oldukça korkutucu olabiliyordu!

"Papaz O'Reilly... Onu Murdoch buldu. Haklıydın. Biz... Ben ona evlilik törenimizde bulunması için para verdim. Ama onun evliliğimizi yönetecek yetkisi yoktu. Aslında hiçbir evliliği yöne-

temez. Kilise bağışlarını çaldığı ortaya çıkınca kilisenin tüm haklarından mahrum edilmiş."

Alec cevap vermedi. Maura bir an konuşmaya cesaret edemediği izlenimine kapıldı.

Şüphesiz ki çok sinirliydi. Dudakları yine çizgi şeklini almıştı. Sessiz öfkesi bağırmasından çok daha kötüydü. Sessizliğin bu kadar sinir bozucu olabileceğini daha önce fark etmemişti.

Maura yutkundu. "Bu kadar ileri gitmeyi planlamamıştım."

Alec'in bakışları yatağa kaydı. Birlikte oldukları yere ve lekeleli çarşafa bakıyor olması rastlantı değildi. "Elbette," duraksadı, "bunu planlamamıştın."

Dondurucu iması Maura'yı ürpertmişti. "Çember'i bulmanın kolay olacağını düşünmüştüm. Çok daha önce İrlanda'ya döneceğimi sanıyordum. En fazla bir hafta sürer diye düşünmüştüm. Gidişimi, İrlanda'ya dönerken öldüğümü söyleyerek açıklayacağımı planlamıştım."

Sanki göz bebekleri titredi. Yine sessizlik oldu. Alec kasıtlı olarak onun etrafında dönüp pencerenin önüne giderken Maura kıpırdamadan oturdu. Yüzü yandan, demirden işlenmiş gibi görünüyordu. Alec'in düşündüğünü gördü.

Bir süre sonra döndü. "Tamam, o halde," dedi sakın bir tavırla, "yapılacak başka bir şey yok, değil mi? Bir an önce evleneceğiz."

Maura şaşırdı. "Ne?"

"Evlilik töreni ayarlanır ayarlanmaz."

Maura'nın başı dönüyordu. "Benimle evlenmek mi istiyorsun?"

"Bunun istemekle bir ilgisi yok. Yapılması gereken bu."

Maura donakaldı. "Böyle bir güvence verdiğiniz için teşekkür ederim, ekselansları."

Ses tonu yükseldi. "Evlenmemiz gerek, Maura. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Benim böyle bir şey bildiğim yok. Sırf Gleneden Düküsün diye istediğin her şeyi yaptırabileceğini mi sanıyorsun? Yanılıyorsun, İskoç." Öfkesi dikkatli konuşmalarının önüne geçti. Diğer her şeyi kafasından attı. "Sen Gleneden'ın Efendisi olabilirsin Alec McBride ama benim efendim değilsin. Senin karın olmadığımı ve hiçbir zaman da olmayacağımı unutuyorsun."

"Evlilik teklifimi geri mi çeviriyorsun?"

"O evlilik teklifi miydi? Ben onu bir emir gibi algıladım. Ayrıca seninle evlenmenin beni gururlandıracağını mı düşünüyorsun? Ben buraya Çember'i bulmaya geldim," Maura vurguladı, "senin aileden biri olan kanlı Kara İskoç tarafından çalınmış olan Çember'i."

"Yani benimle yattın ama evlilik teklifimi geri mi çeviriyorsun?"

Maura'nın midesi kasıldı. Bu kadar aşağılık bir şekilde söylemesi şart mıydı?

"Ah ama bu planın bir parçası değildi."

"Evet. Bu yüzden hiç yaşanmamış gibi davranmalıyız." Ses tonu alçaktı. Mantiği acı verecek derecede ağır basıyordu. "Ben İrlanda'ya aidim. Halkımın bana, babamın ölümünden beri her zamankinden fazla ihtiyacı var." Bir acı yavaşça ruhunu sardı. "Ve sen, baronun bahçesinde bu evliliği istemediğini bana açıkça söyledin. Evli olmadığımıza sevinmişsindir. Senin unvanının, servetinin ya da herhangi bir şeyinin..." Maura durdu.

Alec'in bakışları onunkine kilitlendi. "Ne, yoksa gümüşlerimi mi çaldın?"

Maura yutkundu.

"Tanrım, çaldın, değil mi?"

Çenesini kaldırdı. "Tavan arasından birkaç parça aldım. Ve bazı odalardan. Bir de alabileceğimi söylediğin parayı. Hiçbiri önemli şeyler değil. Bizim senden çok daha fazla paraya ihtiyacımız var."

"Bunları ÷lkene nasıl ulaştırdığını tahmin edeyim. Murdoch'la, değil mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Artık yalan söylemesine gerek yoktu. "Evet. Murdoch yakın-larda. Görüyorsun ya beni hiçbir zaman yalnız bırakmadı."

Hava heyecan ve gerginlik doluydu. Zoraki bir kahkaha attı. "Ah, bu çok hoş. Gerçekten karım olmayan karım bir hırsız!" Durakladı. "Çok geçmeden gerçekleri öğreneceğim, İrlandalı. Bakalım toprakların gerçekten söylediğin kadar verimsiz mi?"

"Bu da ne demek?"

"Ah, hadi ama. 'Evliliğimizin' şüpheli taraflarını düşününce, insan her şeyin kanıtlanmasına ihtiyaç duyuyor."

Maura ne söylemek istediğini anlamaya çalışıyordu. Gerçek, zihninde yavaş yavaş belirdi.

Gözlerini Alec'in yüzünden ayırmadı. "İrlanda'ya birini mi gönderdin? Beni soruşturması için birini mi tuttun?"

"Buna soruşturma demeyelim, İrlandalı. Daha çok gerçekleri ortaya çıkarmak için verilmiş bir görev."

O kadar sinirlenmişti ki konuşamadı.

Alec'in bakışları Maura'nın vücuduna indi. "Benim vârisimi taşıyor olabileceğinin farkındasın, değil mi?"

"Vârisin mi? Evli olmadığımızı hatırlatırım."

“İşte, bu ihtimal yüzünden evlenmeliyiz.” Kesik kesik konuşuyordu. “Yoksa Dişsiz Nan’ın bunun için de bir karışımı mı var?”

Maura nefesini tuttu. Ah, bu zalimlikti. “O halde vârisim senin bataklık adası dediğin topraklarda büyüyecek.”

Alec ona baktı. “İstediğim an seni buradan gönderebileceğimin farkındasın, değil mi?”

Tüm vücudunu bir titreme aldı. Rengi soldu.

“Evet, İrlandalı, görüyorum ki farkındasın.”

Öfke patlaması yaşıyordu. Ciğerleri yanmasına rağmen sanki olduğu yerde donmuştu. Sadece uyuşmuş bir halde onun pantolonunu giyip gömleğine uzanışını izliyordu.

Çaresizlik onu mahvediyordu. “Alec.” İsmi ağzından zar zor çıktı. “Alec, lütfen yapma! Evet, seni kandırdım. Evet, yalan söyledim. Fakat sana yalvarıyorum burada kalıp Çember’i bulmama izin ver. Çember’i bulmama yardım et. Sonra gideceğim, sonsuza kadar hayatından çıkacağım.”

Ayaklarını çizmelerine soktu, ayağa kalktı ve kapıya gitti.

“Alec. Alec, ne yapıyorsun? Nereye gidiyorsun?”

Yüzünde sert bir ifade vardı, sesi kesik kesik ve soğuk çıkıyordu. “Benim karım olmadığına göre nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı umursadığını sanmıyorum.”

Kapıyı çarptı. Alec gitmişti.

Maura gözyaşlarına boğuldu.

Alec ellerini çalışma odasındaki sandalyenin arkasına koydu. Başını eğerek ellerini sıktı. Hâlâ vücudundaki sıcaklığı kontrol altına almaya çalışıyordu. Derin bir nefes aldı fakat içindeki karmaşayı bastıramadı.

Maura haklıydı. Kendi kendine onun, gelini olmadığı için mutlu olması gerektiğini söyledi. Maura onu kandırmış, ona yalan söylemişti. Hem de hiç rahatsızlık duymadan. Tam da söylediği gibi onu göndermeye hakkı vardı.

Haklı olduğunu bilmek Alec'i tatmin etmiyordu. Sözde evliliklerinin; sevgili Maura ondan bir şey istediği, var olduğu meçhul bir efsanevi nesneyi aramak amacıyla fırsat yaratmak için gerçekleştiğini bilmek, onu uzaklaştırmak için yeterli olamıyordu.

Öfkesi yaralı kalbiyle yarışıyordu.

Ben İrlanda'ya aidim.

Hayır. O buraya ve Alec'e aitti.

Ama Maura onun teklifini reddetmişti. Onu reddetmişti!

İliklerine kadar acı hissediyordu. Aklı, ruhu karmakarışık.

Neredeyse onun İrlandalı bir cadı olduğunu düşünecekti. Çünkü ona sihir yapılmıştı. Baştan çıkarılmıştı. Aklı çelinmişti.

Sanki Maura ona büyü yapmıştı.

Bu Işık Çemberi saçmalığını da açıklar, diye düşündü. Artık durumla dalga geçiyordu.

Tam ona güvenmeye başladığı sırada gerçekleri öğrenmişti.

Maura, Alec'i değil, lanet Işık Çemberi'ni istiyordu. Nasıl bu kadar saçma bir şeye inanabilirdi anlamıyordu.

Fakat Maura onun için titremiş, tutkuyla yanmış ve ona teslim olmuştu.

Bu düşünce neredeyse penisini yine sertleştirmişti.

Sabırsız bir inlemeden sonra ahıra doğru gitti. Kafasını boşaltmak için uzun bir gezintiye ihtiyacı vardı.

Farkına varmadan kendini, Gleneden'daki ilk gününde Maura'yı getirdiği koyda buldu ve oturabileceği bir kayaya tırmandı. Ona, küçükken Aidan'la nasıl korsancılık oynadıklarını anlatışını hatırladı.

Sevgili gelininin Kara İskoç diye bir korsana, özellikle de kendi ailesinden birinin bu korsan olabileceğine inanacağı kırk yıl düşünse aklına gelmezdi.

Ve bu korsanın çaldığını iddia ettiği bir hazineyi aramak için Gleneden'a geleceği.

Ne demişti Maura?

Bir lanet asla hafife alınmamalı, İskoç.

Tüm vücunda bir ürperti gezindi.

Düşünceleri kafasından atmak için suya baktı ve kıyıya vuran dalga seslerini dinledi. Güneşin ufukta parlamasını ve sonra da batışını izledi. O an daha önce hiç görmediği bir şeyi görür gibi oldu. Bir korsan gemisinin bulanık bir silüeti güneye doğru yol alıyordu.

İrlanda'ya.

Uzun süre sonra ayağa kalktı ve atını tekrar Gleneden'a doğru sürdü. Onu buradan göndermeye hakkı olduğunu söylediğinde Maura'nın yüzünün aldığı şekli hatırladı.

Donakalmıştı, güzel yeşil gözleri gölgelenmiş ve kararmıştı. Bu görüntüyü aklından çıkaramıyordu.

Kalbindeki fırtınalı denizleri yokladı. Ona değerli Çemberi'ni bulmasında yardım edecekti. Boş bir şeye inandığını anlayınca kadar onun yanında olacaktı. Ve sonra... ve sonra...

Alec sonra ne olacağını bilmiyordu.

Tek bildiği onun gitmesine izin verme düşüncesinin kalbini daha önce hiçbir şeyin yapmadığı kadar parçaladığıydı.

Alec içeri girdiğinde Maura'nın odası karanlıktı, gece yarısı olmak üzereydi. Sessizce yatağa yaklaştı.

Maura hareketlendi. "Alec?"

Midesi kasıldı. Onun ağlamaktan çatallanmış sesini duyunca sessizce kendine küfür etti.

Alec oturdu. Karanlıkta, bakışları onunkileri buldu. Parmaklarının arkasıyla yanaklarının yumuşaklığını hissetti.

"Çember'i bulduktan sonra İrlanda'ya mı dönmek istiyorsun?"

Duygularını sesine yansıtılamaya özen gösteriyordu.

Kirpiklerini aşağı indirdi. "Dönmek zorundayım," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Başparmağını onun dudaklarında gezdirdi. "Öyle olsun."

Alec ayağa kalktı ve odalarını ayıran kapıya yöneldi.

"Alec?"

Hafifçe döndü. "Evet?"

Örtünün altından çıktı ve ona doğru gitti. Narin kollarını onun boynuna doladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Maura parmak uçlarında yükselip onu dudaklarından öperken Alec kıpırdamadı. Öpücük sadece bir saniye sürmüştü.

Ama Alec'i hücrelerine kadar kavurmaya yetmişti.

Maura kollarını çekti. Çıplak ayaklarını yere bastı. Alec başını teşekkürünü kabul ettiğini gösterircesine salladı.

Maura, gidişinin onun sonu olacağını bilmiyordu.

Dört gün geldi geçti. Sıcaklık artıyordu... ve tutku da.

Her an tutkunun esiri olabilirlerdi.

Maura da Alec de birbirini tanıyordu. Birbirlerinin tadını almış olmaları açlıklarını körüklemişti. Ve aynı çatı altında yaşayıp geceleri aralarında sadece bir duvar olduğunu bilerek uyumaları...

Heyecan yavaş yavaş tırmanıyordu.

Alec yüzlerce kez kendine aptal olduğunu söyledi. Neden Maura'ya aramasını sürdürebilmek için onunla evlenmesi konusunda ısrar etmemişti?

Ama bu yüzden ondan nefret edebilirdi.

Bunu düşünmeye bile katlanamıyordu.

Zaten zorla onunla olmasını istemiyordu. Kalacaksa bu, kendi isteğiyle olmalıydı.

Öteki türlü ikisi de tatmin olamazdı.

Thomaz Gates, kız kardeşi ve yeğenlerinin beklenmedik ziyareti dolayısıyla İrlanda'ya, McDonough topraklarına ziyaretini ertelemek zorunda kaldığını belirten bir not yollamıştı. Thomas'ı bu işe karıştırmakta çok mu acele etmişti? *Hayır*, diye düşündü. Gerçekleri öğrenmeliydi.

Çünkü çok dengesiz bir ruh hali içindeydi.

Fakat Maura çok azimliydi. Kararlıydı. Sanki ondan uzak durmaya can atıyordu. Ama bu tutumu Alec'in düşündüğü sebepten değildi.

Çemberi aramasının nedeni artık sadece babasına verdiği söz değildi.

Onu Alec için bulmak istiyordu.

Bulmazsa başına gelebileceklerden çekiniyordu. Her yanını korku sarmıştı. Alec'in güvenliği için endişeleniyordu. Ailelerinin başındaki laneti kaldırabilmek için Çember'i bulmalıydı.

Alec'in başına kötü bir şeyler gelebileceği düşüncesine katlanamıyordu.

Odasına gelip yatağının kenarına oturduğu geceyi düşündü. Nasıl da kıbarca yanağına dokunmuştu. Bu dokunuş aklına her geldiğinde kalbi yerinden çıkacak gibi oluyordu.

Kendine, Çember'i bulduğunda İrlanda'ya dönmesi gerektiğini hatırlattı.

Ve Alec'i bir daha görmeyeceğini.

Bu yüzden ona karşı koymalıydı.

Bu yüzden tehlikeli tutkusunu bastırmalıydı.

Arayışı Alec sayesinde farklı bir boyut kazanmıştı. O, Gleneden'i herkesten daha iyi biliyordu. Ama dört gündür evi ve dışarısını aramalarına karşın hiçbir şey bulamamışlardı.

Maura'nın pes etmeye niyeti yoktu. Hizmetçiler daha önce kütüphane raflarını boşaltmış olmalarına rağmen, Maura bir sabah oraya tekrar gitti. Alec onu, ellerini şöminenin yanındaki panelin etrafında gezdirirken buldu.

"Gizli bir bölme mi arıyorsun? Gizli bir merdiven falan?" diye sordu.

Maura tehlikeli bir bakış attı.

"Maura, Tanrı aşkına, yeter artık!"

Ona bakmak için arkasına döndü. Çok inatçıydı, asla yolundan dönmüyordu. "O burada!" diye bağırdı. "Sadece tam olarak nerede olduğunu henüz bulamadım."

"Atalarım saygıdeğer insanlardı."

"Benimkiler de. Hiçbiri kesinlikle korsan değildi!"

“Tamam, hadi bir düşünelim. Haklı olduğunu varsayalım. Neden benim korsan atam, tabii ailemde öyle kötü biri varsa, böyle bir hazineyi saklasın? Onu herkese göstermez miydi? Kesinlikle saklamazdı.”

Asi bir şekilde çenesini havaya kaldırdı. “Işık Çember’i gibi değerli bir şeyi göz önünde bırakamazdı. O zaman herkes onun yağmacı bir korsan olduğunu öğrenirdi. Kara İskoç’un Gleneden Dükü olduğunu herkes bilirdi. Bu konuyu çok düşündüm, Alec...”

“Farkındayım, İrlandalı.”

Kaşlarını çatarak ona baktı ama devam etti. “Onu tadını çıkararak izleyebileceği bir yere koyduğunu düşünüyorum ve...”

“İki yüz yıldır kimsenin görmediği, varlığı kanıtlanamayan efsanevi nesneden bahsediyorsun, değil mi?”

“Anlamamı beklemiyorum,” diye çıktı Maura. “O burada bir yerde. Her nefesimde onu hissediyorum. Onun burada, Gleneden’da olduğunu biliyorum.”

“Madem onu hissediyorsun ve bu kadar eminsin, neden şimdiye kadar bulamadın? Neden hâlâ onu arıyoruz?”

“Bana inanmıyorsun, değil mi? Onun burada olduğuna hatta Çember’in var olduğuna bile inanmıyorsun.”

“İrlandalı batıl inançlarıyla kutsanmadığım için beni bağışla,” dedi kızgın bir şekilde.

Öfkeyle karışık bir üzüntü akın etti. Gözlerinden ateş saçıyordu. Yanından geçerek dışarı çıkmaya yeltendi.

Alec bileğini yakaladı. “Tanrı aşkına, Maura, üzgünüm. Bu şekilde konuşmamalıydım.”

Çenesini kaldırdı. “Neden konuşmayacakmışsın ki?” dedi öfkeyle. “Aklındakileri söylemekte özgürsün ve ben de kendi uydurduğum şeylere inanmakta, öyle değil mi? Evinizi altüst ettiğim için beni affedin, ekselansları. İzin verirsiniz şimdi biraz yalnız kalmak istiyorum.”

“Maura,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Maura...”

Maura ona bakmadı. Alec kızgın ve sabırsız olduğunu anlayınca gitmesine izin verdi.

Belki haklıydı. Belki de gerçekten biraz yalnız kalmalıydı.

On Dokuzuncu Bölüm

Öğle saatlerinde Alec, karısına bakmaya karar verdi. Ne acıklıydı ki hâlâ onun karısı olmadığını kabullenememişti.

Yemeğe gelmemişti ve Alec onun için endişeleniyordu. Ah, kimi kandırıyordu? Evet, endişeleniyordu. Fakat Maura kütüphaneden ayrıldığından beri bir suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Aslında maskeli baloda karşılaştıkları andan itibaren onu hiç aklından çıkaramamıştı.

Odaları arasındaki kapıya hafifçe vurdu. Cevap gelmedi, içeride hiçbir hareket yoktu. Kapıyı açtı ve içeri baktı.

Sonra hızla kendi odasına döndü. Bir saat. Eğer bir saate kadar onu göremezse, çalışanları onu aramaya gönderecekti.

O an onu bahçede, tek başına gördü. Odasının köşesinde bulunan camdan onu izledi. Kafasında bonesi yoktu. Diğer kadınlar boneleri olmadan dışarı adım atmazlarken o pek bone takmıyordu. Ve diğer kadınlar büyük ihtimalle güneş şemsiyeleri olmadan güneş ışığı altında yürümezlerdi de.

Hafif bir gülümseme dudağına yayıldı. Bu yönüyle Maura kız kardeşi Anne'e benziyordu. Anne gösteriş meraklısı biri değildi. Maura da öyle görünüyordu. O kadar güzeldi ki Alec'in nefesini kesiyordu.

Gülümsemesi soldu. Maura başını eğmiş, yere bakıyordu. Ellerini arkasında birleştirmişti. Yüz ifadesinden ne hissettiğini anlayamıyordu fakat düşünceli olduğunu fark etmemek imkânsızdı. Sanki biraz da kederliydi...

Tuhaf, acı veren bir his göğsüne yerleşti. Maura'nın duruşunda acı veren bir şey vardı. Çok mu mutsuzdu? Bu mutsuzluğun sebebi Alec miydi? İlişkiye girdikleri için mi böyleydi?

Midesine bir acı saplandı. Maura sanki amaçsızca dolanıyordu. Ara sıra yoldaki çakıl taşlarını tekmeleyerek çiçeklere savuruyordu. Yine Alec'in aklına bazı anılar geldi. Evinden getirdiği değerli taş toprağı nasıl yere döktüğünü, bunun, kendisinin Maura'yı nasıl üzdüğünü asla unutmayacaktı.

Suçluluk hissediyordu. Zamanı geri alabilmek, o ana geri dönebilmek için her şeyini verirdi.

Ama zaman acımasızdı.

Hep ileriye akardı.

Yaptığı şeyi asla geri alamayacaktı.

Tam o sırada bir çocuk Maura'ya doğru koştu ve onun elini tuttu. İkinci bir çocuk da koşarak geldi ve diğer elini tuttu. Sonra başkaları da geldi ve bir sürü gibi onun etrafını sardılar. Boyu ancak Maura'nın kalçasına gelen bir kız onun elbisesine tutundu. Hep birlikte onu ittirdiler ve bahçenin dışına, çimenlik tepenin yamacına götürdüler.

Alec'in aklına Maura'nın çocuklarla ilgilenişini izlediği zaman geldi. Çocuklar ona hayrandı, ilk görüşte ısınmışlardı. Onda, sözcüklerle anlatılamayacak bir büyü, sihir ya da güzellik vardı. Onun neşesini, atışmalarını, özellikle de İskoçlarınkine karşılık İrlandalıların bir şeyini savunuşunu çok seviyordu. Çok zekiydi ve her an karşılık vermeye hazırđı.

Diğer kadınlar gibi değildi. Onu, başka hiçbir kadını istemediği gibi istiyordu.

Karşı koyamadığı bir güç onu ele geçirdi ve Alec evden çıkıp onları takip etti ama aralarında bir mesafe bıraktı. Ne kadar istese de kendini onun peşine takılmaktan alıkoyamamıştı.

Yerde oturlurken küçük parmaklara çevreden topladığı çiçeklerle taç yapmayı öğretiyordu. Maura kafalarına çiçekten tacı koyunca küçük kızların gözleri parladı. Küçük Greta da Maura'nın başına bir taç koydu.

Maura ritimsiz bir şarkı söylemeye başladı. şarkının hiçbir temposu yoktu ve bu, şarkıyı daha etkileyici yapıyordu. Ayağa kalktı ve bir İrlanda dansı etmeye başladı. Çocuklar kurbağalar gibi bir oraya bir buraya zıplamaya başladılar. Kahkahaları çığlığa dönüştü. Maura ayakkabılarını çıkardı. Saçları tokasından kurtuldu ve ensesine saçıldı. Saç lüleleri, dans ederken sırtına dökölüyordu. Sonra çocuklarla el ele tutuştular ve geniş bir halka oluşturdular. Sevinç çığlıkları her yanı sardı.

Alec yaklaştı. Dev bir meşe ağacının arkasından onları izledi. Sııyor, oynuyorlardı. Tuhaf bir his göğsünün derinliklerine nüfus etti. Gözlerini Maura'dan ayıramıyordu.

Papatyadan tacı düşünce, Alec'in dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Maura tacı aldı ve yamuk bir şekilde başına koydu.

Sonra çocuklardan bir Alec'i gördü. "Ekselansları dans edebilir mi?"

Alec yerini belli etmişti.

"Gelin, ekselansları!" diye bağırdı Andrew, Bayan Yates'in en küçük torunu. "Gelin, bizimle dans edin!"

Alec kaşlarını havaya kaldırdı fakat sonra Maura dönerek ona yaklaşınca elini kaldırdı. Maura'nın parmakları onunkileri yakaladı ve Alec'i çekti. Bir şekilde o ve Alec çevrelerinde dans eden çocukların ortasında buldular kendilerini. Alec onu kaldırdı, gülmekten nefes nefese kalmış ve başı döner bir halde yüzünü gökyüzüne çevirinceye kadar döndürdü, döndürdü.

Sonra kendine çok yakın bir yerde onu yere bıraktı. Maura onun kollarındayken mavi alevlere benzeyen gözlerinin derinliklerine baktı. Bu derinliklerde bir ateş yanıyordu. Tutku ateşi.

Alec onu öpmek istiyordu.

Alec onu öpmek istiyordu.

Sonrasında olanlar bulanıktı. Maura, Alec'in onu elinden tutarak çektiğini fark etti. Gözü hiçbir şey görmeden onu takip etti. Alec onu kollarına alıp bir ağacın gövdesine yasladı.

"Alec," diye bağırdı. "Alec, ne yapıyorsun?"

"Çocukların yanındayken yapmak istediğim şeyi."

Gözleri alev alevdi. Sözcükleri Maura'nın içini titretti. Yüzündeki açlık ağzının kurummasına sebep oldu.

Kalbi deli gibi çarpıyordu. Derin bir nefes aldı. İçinde bir savaş veriyordu. Yapamazdı, onunla bu şekilde birlikte olmamalıydı.

"Alec," dedi zayıf bir ses tonuyla, "yapamayız. Yapmamalıyız."

"Biliyorum."

Kelimeler bir fısıltı gibi boğuk çıkmıştı.

Onu öpmeye devam etti. Maura da durmasını istemiyordu. Onun yüzünde de çaresiz bir tutku vardı.

Fırtınalı kalbiyle, titreyen kollarını onun boynuna sardı. Alec onu kendine çekince tüm kasları zayıfladı. Maura, onun pantolonunun altında sertleşen, her nefeste beline doğru yükselen penisini hissetti.

Öpücüğü gücünü emmiş onu elden ayaktan kesmişti.

Maura eve arka kapıdan girdiklerini zar zor hatırlıyordu. Alec onu kollarına almış ateşli bir şekilde öperken odasının kapısını çizmesinin topuğuyla kapadı.

Yatağa gidene kadar elbiselerinden kurtuldular. Alec onu yatağa yatırdı ve kendisi de yanına uzandı.

“Maura,” diye fısıldadı. “Seni istiyorum, tatlım.”

Dilini onunkine doladı. Maura'nın göğüs uçları şişti. Bir göğüs ucunu ağzına aldı. Bir eliyle kalçasını kavradı. Diğer eliyle penisini tuttu ve onun nemli organını aralayarak yuvarlak çıkıntıya doğru soktu. Yanıyordu ve taş gibi sertleşmişti.

Parmakları vajinasını açtı. Alec içine girerken ikisi de çıldırmış gibiydi. Bakışlarını birbirlerinden kaçıramıyorlardı. İkisi de inledi. Çok ateşliydi. Şiddetliydi. Alec çılgınca girip çıkıyor ve Maura serbest kalmak için titrerken başını geriye atmasına rağmen ona sımsıkı tutunmuştu.

Sonra Alec kendini Maura'nın yanına attı. Bir kolunu ona doladı ve onu kendine çekti. Elini tutarak parmak eklemlerin öptü ve elini göğsüne koyup kendi eliyle sardı.

Maura başını onun omzuna koydu. Onun sıcaklığına, etraf-
larını saran huzura sığındı.

Bir süre öylece yattılar. Sonrasında hatırladığı ilk şey bir kuş
tüyü dokunuşu kadar hafif bir öpücüktü.

Maura dudaklarını büzdü ve gözlerini sımsıkı kapadı. "Maura,"
bu kısık erkek sesini bir kahkaha süsledi, "dudaklarını büzünce
çok büyüleyici görünüyorsun, tatlım. Sorun olmayacaksa bir da-
kikanı alabilir miyim?"

Maura bir kahkahayı bastırmayı başardı ve gözlerini sıkıca
kapamaya devam etti.

"Neden her zaman seni uyandırmak zorunda kalıyorum? Bunu
düşünmeme izin ver." Bir nefes verdi. "Hımm. Sanırım cevabı
biliyorum. Bence, seni uyandırmaktan kurtulmanın tek yolu, uyu-
mana asla izin vermemek." Maura'nın Alec'in göğsünde duran eli
kaldırıldı ve onun sert, kılı penisine kondu.

Maura'nın gözleri kocaman açıldı. Buranın, onun artık uyu-
mayan bir parçası olduğuna şüphe yoktu.

Alec onun şaşkın ifadesine güldü.

"Ne?" dedi Maura sessizce. "Yine mi?"

"Tüm dikkatini bana vermeni sağlayabildim," diye dalga geçti.

Bir dirseği üzerinde kalktı ve Maura'ya baktı. Maura saç dip-
lerine kadar kızarıncı yine güldü.

Alec'in gözleri o kadar sıcak, hassas ve maviydi ki nefesi ke-
sildi, kalbi duracak gibi oldu.

Üzerine eğilerek Maura'yı öptü. Bu öpücükte hiçbir istek yoktu.
Tüm bedenine acı verecek kadar tatlı bir öpücüktü.

Geri çekildi. "Elini kaldır, sevgilim."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle ona baktı.

Alec onun elini kaldırdı. "Bir parmak seç," diye fısıldadı.

Maura hâlâ şaşkındı.

"O halde ben seçeyim." Parmağını ağzına götürdü. Onu sıcak, nemli diliyle yaladı...

...ve göbeğine doğru sürükledi.

Ama orada durmadı. Hayır, ılık, nemli parmağını kadınlığını saran tüylere götürdü ve yumuşak, dolgun dudakları aralayarak orada saklanan duygu incisine ulaştı.

Maura'nın tüm bedeni sarsıldı. Soluk alamadı.

Mantığının alamayacağı kadar şaşkındı. Ah, hayır.

Onu içgüdüleri yönetiyordu. Elini çekmeye çalıştı. Ama Alec'in eli hâlâ onun elini tutuyordu.

"Alec," diye bağırdı yumuşak bir ses tonuyla. "Ben... Ben..."

"Şişşt." Fısıltısı karanlık ve yoğundu. "Her şey yolunda. Düşünme. Sadece hisset."

Alec'in rehberliğindeki parmaklarını bastırdı. Ve daireler çizdi. Bir ritim yakaladı ve bastırmaya devam etti.

"Çok güzel. Ah, evet, işte böyle."

Bu şaşırtıcı derecede erotikti.

Katlanılmaz derecede heyecan uyandırıcıydı.

Diğer bir parmak oyuna katılınca, Maura'nın zihni karanlık, yasak bir tutkuyla bulandı.

Nefes nefese konuşmaya çalıştı. "Alec..."

"Utanma," diye fısıldadı. "Sadece tadını çıkar."

Haklıydı. Bu gerçekten çok haz verici bir şeydi. Alec aşağısına doğru baktı. Maura'nın aldığı hazdan o da haz aldı.

Maura inledi. "Alec... Ben istiyorum..."

"Bunu mu?" Parmağını içine soktu.

Maura gözlerini sımsıkı kapadı. Rahmi kasılıyordu. Rahmi parmağının etrafına kapanıyordu hem de kendi parmağının.

Alec parmağını çekince Maura itiraz etti. Alec üzerine geçtiğinde gözlerini açtı. Onun mavi alevler saçan gözlerini gördü.

Uyarıldığı için ve onun ateşinden nemlenmişti. Ve Alec penisini sert bir şekilde içine sokarak derine girdi. Bu serbest kalmış bir tutkuydu ve kontrol edilemezdi.

Bir itişten sonra Alec'in penisini sardı.

Ve sonra yine başladı. Her itişte, her kalp atışında içi titriyordu. İnlemesi onun iniltisini ateşledi. Öpüşü doyumsuz, vücudu açtı. Cinsel doygunluğa ulaşmak üzere olduğunu anlayınca Maura onun omuzlarına yapıştı, tekrar ve tekrar içine boşalmasını sağladı.

Yorgun düşmüş bir halde onun üzerinden kalktı ve sırt üstü yatarak Maura'yı yanına çekti.

Maura yanağını onun omzundaki boşluğa koydu. Ona bakamıyordu. Artık bir başkasının gözlerine bakabileceğini sanmıyordu. "Alec," diye inledi, "Bunun olduğuna inanamıyorum. Az önce ben..."

Alec güldü ve onu daha sıkı sardı.

Maura uyandı ve yavaşça gerindi. Aklının derinliklerinde Alec'in yatağında geçirdiği geceyi canlandırdı. Belli belirsiz bir şeyler hatırladı. Dudaklarına konan hava kadar hafif öpücükle birlikte boğuk bir erkek kahkahasıydı. Dudaklarını sımsıkı kapadığını

hatırlıyordu. Sonra kendini uyanmak istemediği muhteşem, hoş bir rüyanın ortasında buldu.

Alec orada, rüyasındaydı. *Başka nerede olacaktı ki?* dedi rüyasında bir ses. İrlanda'da bir sahildeydiler. McDonough Kalesi, üzerlerindeki tepede yükseliyordu. Alec gülüyordu. Maura'nın görmeye çalıştığı fakat göremediği bir şeye gülüyordu. Rüyalar ülkesinde zihninin bir köşesinde Alec'in elinde neden bir çubuk tutup onu bir kılıçmış gibi salladığını merak etti. Ama Maura mutluydu. Ah, hiç olmadığı kadar mutluydu.

Rüyasında da aynı boğuk erkek kahkahası yankılandı. O sese doğru gitti. O kadar mükemmel bir sesteki ki onu duyacağından korkuyordu. Ve Maura ondan asla bıkmayacağını biliyordu. O ses kaybolunca kendini kısa bir soluk alarak tekrar rüya âlemine dalmaya ve onu duymaya zorladı.

Kahvaltılıkların masada olduğu yemek odasına gidince Bayan Yates'ten Alec'in emlak işlerinden sorumlu müdürüyle dışarı çıktığını öğrendi. Hem sevinmiş hem de hayal kırıklığına uğramıştı. Bir yanı paylaşıkları erotizmden sonra ona nasıl bakacağını merak ediyordu. Ama diğer yanı onu arzuluyor, hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kendini onun kollarına atmak istiyordu.

Ki bu düşünce gerçekten aptalcaydı. O kadar aptalcaydı ki Maura kendine kızdı. Kendini hiçbir şeyin parçası hissetmiyordu. Çember'i nerede arayabileceği konusunda bir fikri olmadığı için ve yapacak başka şeyi olmadığından aile yıllıklarına bir kez daha bakmaya karar verdi. Ama boşuna bir uğraş oldu çünkü bu, onu daha fazla sinirlendirmekten başka bir şeye yaramadı.

Aile kayıtlarını içeren ve deri iplerle bağlı defteri kapayıp kütüphaneden çıktı. Evde dolanırken ayakları onu aile portre-

lerinin önünden geçirdi. Durdu ve arkasını döndü. Bakışları hemen Gleneden'in Yedinci Dükü James'in portresine kaydı. Küfür etmemek için kendini zor tuttu ve yine, bu portrede bir şeyler olduğunu düşündü.

Her zamanki gibi bir ürperti hissetti. Çember'in burada, Gleneden'da olduğu hissi geri dönmüştü. Kara İskoç, kimsenin tanımadığı Kara İskoç burada ona bakıyordu.

Ona sırtını döndü ve dışarı çıktı. Hava sıcaktı. Omuzlarına şal atmasına gerek yoktu. Bilinçsiz bir şekilde adımları onu koya götürdü.

Oturdu ve kollarını dizlerine sardı.

Sabah güneşinde su parlak maviydi. Üzerinde dalgalarla titreyen gümüş rengi desenler görünüyordu. Karşı kıyıda sık ağaçlıklı tepeler vardı.

Derin bir nefes alarak çimenlere uzandı. Avuçları yukarı bakacak şekilde ellerini başının yanına koydu ve gökyüzündeki bulutları seyretti.

Etraf sessizdi, huzurluydu.

Ama ruhu, içi hiç de huzurlu değildi. İçi şüpheyle doluydu. Göğsünde bir sancı vardı.

Yorgun ve güçsüz hissediyordu. Işık Çemberi'ni arayışı sonuç vermemişti. Bunu başarabilecek miydi yoksa Alec haklı mıydı? Bu aptalca bir arayış mıydı?

Ölüm döşeğindeyken babasına Çember'i bulacağına dair söz vermişti. Ama şimdi şüpheleri vardı. Çember'i nasıl bulabilirdi ki? Daha önce hiç görmediği, daha doğrusu iki yüz yıldır kimsenin görmediği bir şeyi nasıl bulacaktı?

Kendini çaresiz hissediyordu. Artık umudu kalmamıştı.

Tehlikede olan sadece aile toprakları değildi.

Kalbi de tehlikede idi.

Başından beri Alec'in, huzuru için tehlike oluşturduğunu hissetmişti. Kalbi için de. Ah, Tanrım kimi kandırıyordu?

O, Alec McBride'a onu maskeli baloda korsan kıyafetleriyle gördüğü an teslim olmuştu.

Alec, kalbini çalmıştı.

Vücudunu ve ruhunu ele geçirmişti.

Maura onu sevmeydi. Buna cesaret edemezdi. O, Çember'le dalga geçmişti. Evet, Maura'ya yardım etmişti ama inandığı için değil. Hem zaten Maura onu bulamazsa, Alec ölecekti.

O ölecekti.

Onu kaybetmeye dayanamazdı. Babası gibi uzun süre acı çekerek ölebileceğini düşünmeye katlanamıyordu.

Ve Maura Çember'i bulamazsa, Alec de bu şekilde ölebilirdi.

Bu da onun lanetiydi.

Alec onu bulduğunda Maura'nın aklından bu düşünceler geçiyordu.

Alec onun yanına uzandı. "Baş döndürücü hayaller mi kuruyorsun?" diye fısıldadı.

Maura önce gökyüzüne sonra ona baktı.

Alec, onun kaşlarının ortasındaki kırıskılığa dokundu.

"Canını sıkın nedir, İrlandalı?"

Gözleri doldu. Başını iki yana salladı, boğazı düğümlenmişti.

"Bence biraz sihirli toza ihtiyacın var." El çırpı ve parmaklarını oynattı.

Maura gülmekle hıçkırmak arasında bir ses çıkardı. Gözleri berrak ve maviydi. Gümüş rengi parlaltılar vardı. Yüz hatları o kadar gergindi ki Maura'nın midesi kasıldı. Parmaklarını yanağındaki çukura götürdü ve bir şey söylemeden dokundu.

Bir nefes verdi. "Senin becerenden yoksunum, değil mi?"

Maura ağlayarak ona sarıldı ve yüzünü boynunun yanına gömdü. "Alec," dedi hıçkırarak. "Ah, Alec."

Alec'in tek yapabildiği onu tutmak oldu. Yüz ifadesi onu çok etkiledi. Maura'nın içi acıyormuş gibi görünüyordu. O, ismini söylerken ruhundaki acıyı duyabilmişti.

Onu daha sıkı sarı ve iyice kendine yaklaştırdı. Maura da kendi sarmalanıyormuş gibi ona tutunmuştu.

O an Alec'in kalbi de kırıyordu. Onu burada tutamıyordu. Fakat gitmek istemiyordu. Ama Alec onun gitmesine nasıl izin verirdi?

Yirminci Bölüm

Uzun süre orada yattılar, Alec güneşin ağaçların tepelerine ışınlamayı gönderişini izlerken Maura onun yanına kıvrılmış kollarının korumasından ayrılmak istemiyordu.

Ama ilusi için de orada uzun zamandır uzandıklarını fark etmeleri imkânsızdı. Hatta sanki aynı anda bunun farkına vardılar.

Maura'nın başı onun göğsünün altındaydı. Eli onun gömleğinde, parıltan düğmelerinin hemen üzerinde duruyordu. Nefesini tutmuş parmaklarını biraz aşağıya götürse ne olur diye merak etti...

Alec'in penesi elinin altında yukarıya doğru hareketlenince Maura uyandı.

Alec kaskı içinde bir kaba kaba sordu: "Ne dıvırdılđrđm, İrlandalı? Bu berrak gözlerinizden * Yarıne kaskı olarak prıtanlı bir gözetimci çıkıyordı. "Herz de kaskı."

"Bu kaskınızda gözetimci yok, İrlandalı."

Maura gülmekle hıçkırmak arasında bir ses çıkardı. Gözleri berrak ve maviydi. Gümüş rengi parlıtlar vardı. Yüz hatları o kadar gergindi ki Maura'nın midesi kasıldı. Parmaklarını yanağındaki çukura götürdü ve bir şey söylemeden dokundu.

Bir nefes verdi. "Senin becerinden yoksunum, değil mi?"

Maura ağlayarak ona sarıldı ve yüzünü boynunun yanına gömdü. "Alec," dedi hıçkırarak. "Ah, Alec."

Alec'in tek yapabildiği onu tutmak oldu. Yüz ifadesi onu çok etkiledi. Maura'nın içi acıyormuş gibi görünüyordu. O, ismini söylerken ruhundaki acıyı duyabilmişti.

Onu daha sıkı sardı ve iyice kendine yaklaştırdı. Maura da kalbi parçalanıyormuş gibi ona tutunmuştu.

O an Alec'in kalbi de ikiye ayrılmıştı. Onu burada tutamayacaktı. Planını çoktan yapmıştı. Ama Alec onun gitmesine nasıl izin verecekti?

Yirminci Bölüm

Uzun süre orada yattılar, Alec güneşin ağaçların tepelerine ışınlarını gönderişini izlerken Maura onun yanına kıvrılmış kollarının korumasından ayrılmak istemiyordu.

Ama ikisi için de orada uzun zamandır uzandıklarını fark etmemek imkânsızdı. Hatta sanki aynı anda bunun farkına vardılar.

Maura'nın başı onun çenesinin altındaydı. Eli onun gömleğinde, pantolon düğmelerinin hemen üzerinde duruyordu. Nefesini tutarak parmaklarını biraz aşağıya götürse ne olur diye merak etti...

Alec'in penisi elinin altında yukarıya doğru hareketlenince Maura sıçradı.

Alec kısık sesle bir kahkaha attı. "Ne diyebilirim, İrlandalı? Beni heyecanlandırıyorsun." Yüzüne kasıtlı olarak şeytanî bir gülümseme yerleştirdi. "Hem de nasıl."

"Ah! Abartmana gerek yok, İskoç."

Maura'nın elini çektiğini fark etti fakat Alec'in penisi yükselmeye devam ediyordu.

ensesindeki koyu renk saçlarla oynadı. Parmak uçları gergin tenini keşfediyor ve bundan zevk alıyordu. Düşünmek istemiyordu. Sadece kendini o ana bırakmak istiyordu. Hislerine. Alec'e.

Alec'in onu yere yatırdığını hayal meyal hatırlıyordu. O da yanına yatmıştı. Çimen güneş ışığıyla ısınmıştı; Maura da onun sıcaklığıyla.

Alec'in parmakları kaygan, pembe kıvrımlara inen koyu renk kıllarda dolandı. Onun nemli ve hazır olduğunu gördü.

Sırt üstü yattı ve Maura'yı üzerine aldı.

Elleri onun kalçasını kavradı. Maura derin bir nefes aldı, penisine iyice yaklaşmıştı. Alec, Maura'nın en hassas noktasına penisini doğrulttu ve ucunu onun kaygan kıvrımlarına değdirdi.

Yüz hatları sabırsızlıktan gerilmişti, gözleri ihtiyaçtan mavi alevler saçıyordu.

"Baştan çıkar beni," dedi sesini kalınlaştırarak. "Evcilleştir. İçine al."

Onu şişkin penisine çekti. O, içine girince Maura'nın dudakları aralandı. Alec'in eli kalçasının yanındaydı. Maura'yı tuttu. O, ritmi yakalayınca kadar daha nefes nefese kaldı. Artık

“İrlandalı?”

“Evet?”

“Neye dokunduğunu görmek ister misin?”

Maura kıpkırmızı oldu.

“Anladığım kadarıyla sen göstermek istiyorsun.”

Alec önünde çıplak bir halde durunca Maura’nın ağzı açık kaldı.

“Ekselansları,” dedi resmî bir şekilde, “hiç utanmıyorsunuz.”

“O zaman sen de bana katıl.” Maura’yı kaldırdı. Hünerli parmakları elbisesindeki düğmeleri açmaya başladı. Az sonra elbise omuzlarından kayıp yere düştü. Kombinezon, çoraplar ve ayak-kabılar da ona eşlik ettiler.

Şimdi ikisi de çıplaktı. Ve Alec onun önünde diz çöktü. “Alec,” diye fısıldadı Maura. Ama o diliyle göğüs uçları etrafında yavaş ve kışkırtıcı daireler çizerken konuşmak çok zordu. Yutkundu. “Açık alandayız ve...”

Alec onu da dizlerinin üzerine çekti. Şimdi yüz yüzediler. Maura’nın elleri onun çıplak omuzlarına tırmandı.

Alec dilini onun muhteşem boğaz kıvrımında gezdirdi. “Evet öyleyiz.”

Maura zar zor düşünüyordu. “Belki,” dedi zorlukla, “kayık-hane...”

“Bir dahaki sefere, İrlandalı.” Dudaklarını onunkilere bastırdı.

Öpücüğünün baskısı altında soluksuz kaldı. Dili Alec’in diliyle savaşıyordu. Bilincini yitirmişti.

“Maura,” dedi boğuk bir sesle. “Dokun bana, sevgilim.”

Onun ellerini göğsüne koydu. Maura parmaklarını buradaki kıllarda gezdirdi sonra kolundan yukarıya, omuzlarına çıktı ve

ensesindeki koyu renk saçlarla oynadı. Parmak uçları gergin tenini keşfediyor ve bundan zevk alıyordu. Düşünmek istemiyordu. Sadece kendini o ana bırakmak istiyordu. Hislerine. Alec'e.

Alec'in onu yere yatırdığını hayal meyal hatırlıyordu. O da yanına yatmıştı. Çimen güneş ışııyla ısınmıştı; Maura da onun sıcaklığıyla.

Alec'in parmakları kaygan, pembe kıvrımlara inen koyu renk kıllarda dolandı. Onun nemli ve hazır olduğunu gördü.

Sırt üstü yattı ve Maura'yı üzerine aldı.

Elleri onun kalçasını kavradı. Maura derin bir nefes aldı, penisine iyice yaklaşmıştı. Alec, Maura'nın en hassas noktasına penisini doğrulttu ve ucunu onun kaygan kıvrımlarına değdirdi.

Yüz hatları sabırsızlıktan gerilmişti, gözleri ihtiyaçtan mavi alevler saçıyordu.

"Baştan çıkar beni," dedi sesini kalınlaştırarak. "Evcilleştir. İçine al."

Onu şişkin penisine çekti. O, içine girince Maura'nın dudakları şaşkınlıktan aralandı. Alec'in eli kalçasının yanındaydı. Maura'yı hafif yukarı kaldırdı, indirdi. O, ritmi yakalayınca kadar daha sert ve hızlı girip çıktı. Ve sonunda Maura nefes nefese kaldı. Artık Alec'in yönlendirmesine ihtiyacı kalmamıştı.

Çok ateşliydi. Şiddetliydi. Enfesti. Maura'nın vücudu yanıyordu. Elini onun göğsüne koydu ve üzerinde yükseldi. Gözlerini birleştikleri noktadan alamadı. Tekrar tekrar vajinasını indirip kaldırdı. Ve Alec de tekrar tekrar onun içine girdi, her bir aç, iç titreten girişte daha derine iniyordu. Maura onun şişkin penisinin etrafını iyice sarmıştı.

Alec dişlerini gıcırdattı. Maura onu eritiyordu. Alec onun içinde eriyordu. "Evet, İrlandalı. Ah, evet, işte böyle."

Onu üzerinde sıkıca tuttu. Maura'nın gözleri boşalırkenki titreme yüzünden kapalıydı. Ve Alec de...

Tıpkı onun gibi zevkin doruklarına ulaştı.

O günün ilerleyen saatlerinde Alec çalışma odasının kapısını kapadı. Maura çaydan önce biraz uyuyacağını söylemişti. Alec ona katılmanın eğlenceli olabileceğini düşünmüş ama sonra vazgeçmişti.

Kurallar değişmişti. Oyun da değişmişti. Onunla birlikte olmak her şeyi değiştirmişti. Uzaklaşmasını istemiyordu. Bir şekilde onu kalmaya ikna etmeliydi.

Gitmesini istemiyordu.

Hiçbir zaman.

Evlenmek istiyordu.

Bu sefer gerçekten evlenmek.

Çünkü artık bunun için çok geçerli bir sebebi vardı.

Alec iyimserdi. Maura'nın dudakları hislerini saklayamıyordu. Ona karşılık veriş kalbinde gizli hiçbir şey kalmasına izin vermiyordu. Bunu inkâr edebilirdi ama Alec biliyordu. Eline inatçılığını sergileyecek fırsatlar geçebilirdi. Alec bunu bekliyordu. Sevgili leydisi inatçı ve acımasız olabiliyordu.

Ama bir şekilde onu ikna etmenin bir yolunu bulmalıydı.

Onun topraklarına ve halkına olan sorumluluğunu anlıyordu.

Fakat Maura ona aitti.

Er ya da geç bunu anlamalıydı. Ve Alec bunun uzun sürmeyeceğini umuyordu. Aslında hemen olmasını istiyordu.

Adımlarını büyük salona yönlendirdi. Öğle güneşi koridordaki camlardan içeri süzülüyor, onun yolunu aydınlatıyordu.

Fakat aniden güneş kayboldu, aynı anda mumun ışığı da söndü. Alec durdu ve gökyüzüne baktı.

Kara, korkutucu bir bulut güneşin önüne geçmişti. Çok tuhaftı. Alec onun bir dakika önce orada olmadığına yemin edebilirdi.

Bu düşünce aklından geçerken ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Bu tarz şeylere ve saçmalıklara inanıyor olsaydı, arkasında duran bir varlığın nefesini hissettiğini düşünebilirdi.

Kötü bir varlığın.

Tabii bu saçmalıklara inanıyor olsaydı ki inanmıyordu. Böyle şeylere prim vermezdi. Lanet ve antika nesneyle ilgili Maura'yla konuştukları yüzünden bu düşünce aklından geçmiş olmalıydı.

Yoluna devam etmek için arkasını pencereye döndü.

O an güneş ışığının Gleneden'in Yedinci Dükü James McBride'in portresine vurduğunu gördü.

Alec portreye baktı. Tıpkı Maura'nın söylediği gibi onun her zaman tekinsiz biri olduğunu düşünmüştü.

Maura'nın ondan nefret ettiğine emindi.

Fakat daha önce Gleneden'in Yedinci Dükü James'in birilerinin acısından zevk alacak biri olabileceğini hissetmemişti. Sanki gözleri parlıyordu.

Bu his kuvvetlendi. Her soluğuyla, her kalp atışında.

Alec gözlerini kısıtı. Bakışlarını onun gözlerine kilitledi.

Bir şeyler onu rahatsız ediyordu. Bir şeylerin doğru olmadığını hissediyordu.

Portreye yaklaştı. James McBride duvardaki geniş, gösterişsiz şöminenin yanında duruyordu. Bir çizmesini kendini beğenmiş bir edayla şöminenin kenarına koymuştu.

Maura'yla bu odayı daha birkaç gün önce aramışlardı. Burası tavanı ve beyaza boyanmış ahşap duvarlarıyla büyük salonun bir minyatürüydü. İlk Gleneden Dükü Robert Bruce'a unvanını vermeden önce hazine odası olarak kullanılıyordu.

Alec bunca yıldır bu odada hiçbir şeyin değişmediğini fark etti. Tabii Robert Bruce'un zamanından beri, James McBride'in dudaklarında o gülümsemeyle orada durduğu zamandan beri değil. Dükte bir şey vardı. Meydan okuyan, sert, umursamaz bir hava.

Alec ne yaptığını bilmeden üçüncü katın merdivenlerini tırmandı ve koridorun sonundaki odaya gitti. Kapıyı ardına kadar açtı ve şömineye ilerledi. Büyükbabası ölmeden çok önce şöminenin yakılması tehlikeli olduğu için oda kullanılmamaya başlanmıştı.

Alec tuhaf bir hisle, Yedinci Gleneden Dükü James'in portre için poz verdiği yerde durdu. Çizmesini onun koyduğu yere koydu ve James'in durduğu yerde durdu.

Topuğunun altındaki tuğla oynadı. Alec yere çöktü. Kalp atışı hızlanmış, kulaklarında yankılanıyordu. Tuğla gevşekti. Var olan harç da yıllar içinde epey erimişti. Tuğlayı çıkarmaya çalıştı ama tırnakları ve parmak uçlarını sürtmekten başka bir şey yapamadı. Pes etmedi. Açıklanamaz ve görünmez bir gücün etkisindeymiş gibi çevresine bakındı, kalan harçları kazımak için bir şeyler aradı.

Diğer taraftan düşmüş bir tuğla parçasını aldı ve tuğlayı yerinde tutan harcı kazımaya başladı.

Ve başardı! Tuğla serbest kaldı. Onu neyin ele geçirdiğini bilmiyordu. Sanki bir dış güç tarafından kontrol edilmişti. Tuğlayı çıkardı ve elini boşluğa uzattı.

Orada bir şey vardı.

Kalp atışları hızlandı. Tanrım, Maura haklı mıydı? Bu Işık Çember'i olabilir miydi?

Parmaklarını uzatarak onu yakaladı ve dışarı çıkardı.

Bu, sayfaları sararmış, kapağı parçalanmış küçük bir defterdi. Alec onu özenle açtı ve bir nefes aldı.

Kalbi duracaktı. Bunun bir günlük olduğunu fark etti.

Yedinci Gleneden Dükü James McBride'in günlüğü.

Maura dilek kuyusuna giden patikadan aşağı yürüdü. Uyumayı denemişti ama kafası çok karıştı. Alec aklını meşgul ediyordu. Bir öpücüğü, dokunuşu, alevli mavi gözlerinden bir bakışı tutkuyla titremesine neden oluyordu. Bu kadar zayıf olduğu için, ona hemen teslim olduğu için kendine kızdı.

Kalbi sıkıştı. Bu birliktelik her şeye değdi. Alec söz konusu olduğunda kendine hâkim olamıyordu. Ona karşı koyması imkânsızdı.

Ona karşı hissettiklerine güvenmiyordu. Bu hisler tutkuyla renklenmişti. Ve açlıkla.

Şehvetle.

Ah, evet, düşünceleri ıstırap doluydu.

Kalbi de sevgi.

Ama bunu itiraf edemezdi. Hayır, bunu ona söyleyemezdi. Vücudunu ona teslim etmiş olmasına rağmen, gururu hâlâ çok güçlüydü.

Fakat Gleneden'da sonsuza kadar kalamazdı.

Ve Çember'i aramaktan vazgeçemezdi.

Babasına söz vermişti. İrlanda'da ona ihtiyaçları vardı.

Karmaşık hislerini biraz olsun yatıştırmak ve aklını dağıtmak için kütüphaneden bir şiir kitabı almıştı. Kuyuya varınca kitabı taş banka koydu. Alec'in burayı neden sevmediğini anlamıyordu. Maura daha da ileri gidip buraya büyüleyici diyebilirdi. Evet, biraz gösterişsizdi. Ama tek ihtiyacı olan yalnızca biraz renklendirilmektir. Güzel kokulu güllerle kuyunun ne kadar güzel görüneceğini hayal etti.

Dudağında küçük bir gülümsemeyle kuyunun yanına gitti. Dilek dilemek için demir parası yoktu ama gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı... ve her şeye rağmen en tutkulu dileğini diledi.

Bir an sessizlik ürpertici geldi. Güneş ışığı soldu. Maura yukarı baktı, kara bir bulut görünce şaşırdı.

Kuyunun kenarına oturdu. Taşların sağlam olmadığını çok geç anladı. Onun ağırlığıyla taşlar kaydı ve Maura aşağıya yuvarlandığını hissetti. Çığlık atarak zemine düştü.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama sendeledi. Baş ağrıyordu. Her yeri vurulmuş, morarmıştı. Dişlerini sıkarak ayağa kalkmayı başardı.

Kendini toparladı. Şanslıydı. Ciddi şekilde yaralanmamıştı. Birkaç sıyrık ve morluğu vardı ama çok daha kötüsü olabilirdi. Yukarı kendi başına tırmanamayacağını biliyordu. Yukarısı neredeyse yirmi metre vardı ve kuyunun duvarları yosun yüzünden kaygandı.

Bağırdı. Sesi kuyuda yankılandı.

Kendi kendine telaşlanmaması gerektiğini söyledi. En azından şimdilik. Biri onun kayıp olduğunu fark edene kadar bekleyecekti. Yakınlarda biri olmadığı sürece bağırmasının bir anlamı yoktu.

Bir saat sonra kara bulut gitti ama kuyu yine de karanlıktı. Aşağıya baktı ve o an hissetti...

Ayakkabılarına su sızıyordu. Birkaç dakikada su bileklerine ulaştı. İşte şimdi korkmaya başlamıştı.

Su yükseliyordu.

Hem de hızla.

Alec hâlâ şaşkın bir halde pencerenin kenarındaki tahta sandalyeye gitti. Onu atasının sözlerini okumaktan hiçbir şey alıkoyamazdı. Günlüğü dikkatle tuttu, sayfalarının çoğu dağılmıştı. Sayfaları karıştırırken giriş gözüne takıldı.

Başlarda babamın onun izinden gidip Majestelerinin Donanmasında hizmet etmem için ısrar etmesine kızdım. Başkalarına hizmet edecek biri değilim. Ama orada denizin benim kanımda olduğunu öğrendim. Ve her zaman bildiğim bir şeyi tasdik etmiş oldum. Tehlikeyi seviyordum. Güç istedim... ve buldum. Ne de olsa ben bir düküm.

Ve bir korsanım. Aynı zamanda da bir hırsız.

Kadınların Kara İskoç'tan konuşurlarken fısıldamaları ve ürpermeleri beni çok eğlendiriyor. Cesur hırsızın İskoçya ve İrlanda arasındaki denizlerde nasıl yağma-

cılık yaptığını anlatmaları... Kara İskoç'un karşılarında oturduğundan haberleri yok. Ya da yanlarında. Kara İskoç'un iki yüzü olduğunu bilmiyorlar. İki karakteri. Onun aynı zamanda bir asil, hatta dük olduğunu da bilmiyorlar.

Alec nefessiz kaldı. Gerçekten Kara İskoç diye bir korsan vardı. Ve Maura, Kara İskoç'un onun atası James McBride olduğunu söylerken doğruyu söylüyordu. Okumaya devam etti.

Kimse bilmiyor. Benim sevgili Gertrude'm, kızım Willa, oğullarım Gerald ve Robert bile.

Gözleri sayfanın aşağısına kaydı ve gözüne bir paragraf ilişti.

Güç istiyorum. Zenginlik ve heyecan istiyorum. Tayfam bana sadık. Onlar da zenginlik peşindeler. Ama ben çok farklı bir hazine işittim, büyülu bir Kelt çemberi. Diyorlar ki bu çember gece gündüz kendi gücüyle etrafında dönüyormuş. Yıllardır McDonough Klanı'na şans getiriyormuş. Onun, Işık Çemberi'nin benim olmasını istiyorum. O bana kesinlikle bol bol zenginlik getirecek ve hiç kimse bu kadar zenginliğe sahip olamayacak.

"Tanrım," diye fısıldadı Alec. Metnin geri kalanını gözleriyle taradı. Sonra özellikle oraya çekilmişler gibi bakışları bir paragrafa durdu.

Işık Çemberi benim. Fakat çok kötü bir bedel ödedim. Ona ilk dokunduğumda acıyla bağırdım. Yanıyordu, bir ateş gibi yakıcıydı. Elimin üzerinde sonsuza kadar onun izini taşıyacağım. Bu çok kötü bir iz. Onu, bana Çember'i getiren eli, kimse Kara İskoç olduğumu anlamasın diye saklamak zorundayım.

Devamı vardı.

Çember lanetli. Gertrude öldü. Merdivenlerden yuvarlanırken boynunun kırılma sesini duydum. Ve oğlum sahilde yürürken bir dalgaya kapıldı. Tath Willa'm şu an kupkuru olan dilek kuyusunda boğuldu. Çember yüzünden, biliyorum. Çember, sevdiğim insanlara zarar vererek intikam alıyor. Robert'i İngiltere'ye gönderdim. Onu da kaybedemem.

Kara İskoç benim tek zevkimdi. Artık Işık Çemberi'nin tehlikeli bir güzelliği olduğunu biliyorum. Ama ondan ayıramıyorum. Yaptıklarından nefret ettiğim için ona bakamıyorum da. Üzerimde engel olamadığım bir gücü var.

Sonrasında şöyle diyordu:

Bitti. Işık Çemberi'ni gömdüm. O hem bir zafer hem de lanet. Burada olduğunu biliyorum. Gleneden'a bakan bir yerde yatıyor. Onu görmüyorum ya da ona doku-

namıyorum. Ama burada olduğunu biliyorum. Sonsuza kadar benim olacağını.

Alec günlüğü kapattı ve ayağa kalktı. Maura başından beri haklıydı. Bir aile laneti vardı. İki aileyi de etkileyen bir lanet.

James Çember'i nereye gömmüştü?

Büyük salonda Bayan Yates'i çağırırdı. "Sanırım dilek kuyusunda, ekselansları," dedi Alec'e.

Kalbi duracak gibi oldu. Bir ürperti tüm vücudunu ele geçirdi.

Dilek kuyusu.

James McBride'in kızının boğulduğu yer.

Yirmi Birinci Bölüm

Maura uzun zaman önce beklemekten vazgeçti. Bağırıyordu. Boğazı tahriş olana kadar bağırdı.

Korku artık dehşete dönüşmüştü.

Su beline geliyor, gurul gurul sesler çıkarıyordu. Çok endişe verecek hızda yükselmiyordu ama yükseliyordu. Ve buz gibiydi. Maura titredi. Soğuktan. Korkudan. Düşüncelerine hâkim olmaya çalışırken ağzından bir inilti çıktı. Ayak parmaklarını hissetmiyordu. Bacakları tutmamaya başlamıştı. Engel olmaya çalışmasına rağmen dudaklarından bir inilti daha kurtuldu. Böyle mi ölecekti? Hayır. Hayır.

Çaresizlikle tüm gücünü toplamaya çalıştı. "Alec!" diye bağırdı.

"Maura!"

Maura başını yukarı kaldırdı. Aklını mı yitiriyordu?

Alec'in yüzü kuyunun üzerinde belirdi. Çılgına dönmüş gibi görünüyordu.

Maura mutluluktan zıplayabilirdi. Alec buradaydı!

"Maura! Birazdan bir merdiven burada olacak." Arkasını döndü. "Acele et!" diye bağırdığını duydu Maura.

Merdiveni aşağıya indirdiler. Maura soğuktan o kadar çok titriyordu ki basamakları tutamıyordu.

"Dayan, sevgilim! Aşağıya geliyorum."

Dakikalar sonra sıcak ve güçlü bir kol belini sardı. Alec merdivene tırmanırken ona sımsıkı tutundu. Yukarıda birkaç adam onu kuyudan çıkardılar.

Birisi omzuna bir battaniye attı. Maura, Alec onu kollarına alırken battaniyeye iyice sarındı. Başının üzerinde Alec söyleniyor, küfür ediyordu. "Burayı tekrar kapattıracağım. Yarın, Tanrım..."

"Alec! Alec!" Onun yüzünü görebilmesi için geri çekildi, kaşları kalktı. "Biliyordun, değil mi? Kuyuya düştüğümü biliyordun." Başını merak içinde iki yana salladı. "Nasıl? Nasıl bildin?"

"Anlatacağım, tatlım ama önce seni eve götürüp..."

"Alec, hayır. Ben iyiyim, gerçekten. Neler olduğunu şimdi anlat!"

Alec onu banka çekti. "Haklıydın, İrlandalı. Başından beri haklıydın."

"Hangi konuda?" Maura onun ne söyleyeceğini tahmin ediyordu. Nasıl olduğunu açıklayamıyordu ama biliyordu.

"Kara İskoç," dedi Alec. "Kara İskoç, James McBride'miş. Ve Işık Çemberi'ni o çalmış. McDonough topraklarından. Senin topraklarından."

Maura'nın dudakları aralandı. "Bana inanıyor musun?" diye fısıldadı.

“Ah, evet. Sana inanıyorum.” Gergin bir yüz ifadesiyle James McBride’in portresinin altında nasıl durduğunu, tuhaf bir güç tarafından ele geçirilip onu nasıl incelediğini ve bu gücün onu portredeki odaya nasıl götürdüğünü anlattı.

Günlüğü nasıl bulduğunu ve içinde neler saklandığını da.

James’in Çember’in onun elini yakıp bir iz bıraktığını yazdığını söyledi.

“Demek bu yüzden portredeki eldiveni giyiyordu,” diye fısıldadı Maura.

“Öyle görünüyor. Çember’i çaldıktan kısa süre sonra karısı merdivenlerden düşerek ölmüş. Bir oğlu büyük ihtimalle James’in yelken açtığı koyda dalgalara kapılmış. Ve kızı... O da kuyuya düşmüş ve boğulmuş. Bu şekilde senin nerede olduğunu bilebilirdim, Maura. Neden ya da nasıl olduğunu açıklayamıyorum ama biliyordum.” Alec’in sesi titredi.

“James, Çember’i Gleneden’i gören bir yere gömdüğünü yazmış, o ya da başkasının bir daha ona el süremeyeceği bir yere. Üzerinde çok büyük bir gücü olduğu için ondan asla gerçekten kopamayacağına inanıyormuş.”

“O zaman Çember evin içinde değil,” dedi yavaşça, “evi gören bir yerde.”

“Evet. Ama buralar iki yüz yıldır birçok değişikliğe uğradı. Yani Çember her yerde olabilir.” Gözleri karardı. “Ve ben de bir değişiklik yapıp kuyuyu kapatacağım. Çünkü kuyu gerçekten lanetli! Büyükannem ve senin gibi annem de her zaman onu sevdi. Ama burası lanetli. Annem birçok sefer buraya gül ekti ama hepsi soldu. Babam ona güldü. Annesinin, büyükannesinin de buraya

çiçek ekmeye çalıştıklarını ama hepsinin solduğunu anlattı. Burada hiçbir şey yetişmez.”

Maura gülünsemesini bastırmaya çalıştı. Kendinin de buraya gül ekmeyi düşündüğünü söylemeyecekti.

Bir anda gülüşü soldu.

Alec yüzündeki tuhaf ifadeyi fark etti. “Sorun nedir?” diye sordu hemen.

Maura başını iki yana salladı. Aklı karışmıştı.

“Maura? Neden öyle bakıyorsun?” Alec’in ses tonu değişti. “Yoksa Çember’in kuyunun yakınlarında olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Kuyunun yakınında değil.” Nefes aldı. “Kuyunun içinde.” Battaniyeyi omzundan attı ve iki seyisin merdiveni yukarı çektileri yere baktı. Sesi yankılandı. “Onu bırakın, lütfen! Ve biriniz bir kürek getirebilir mi?”

“Kürek mi?” Alec de ayağa kalkmıştı. “Tatlım, beklememiz gerek. Kuyudaki su...”

Alec sustu. Kuyunun yanında duran Maura ona baktı. Kaşları yukarı kalkmış halde bir parmağıyla aşağıyı gösteriyordu.

Alec derin bir nefes aldı. Maura’nın işaret ettiği yere bakmak için onun yanına gitti ve kuyunun kenarından aşağıya baktı.

Donakaldı.

Kuyu kupkuruydu.

“Burada,” diye fısıldadı. “James onu gömdüğünü söylüyordu. Ve gömdü. Onu kuyuya gömdü. Anlamıyor musun? O yüzden burada hiçbir şey yetişmiyor. Bu yüzden gizemli bir şekilde su doluyor ve yine gizemli bir şekilde yok oluyor.”

Alec hâlâ şaşkındı. İnanamıyordu. “Bu nasıl mümkün olabilir? Su... Çember. Su ona zarar vermiş olmalı.”

“Hayır.” Maura çok ciddi idi. “Hayır. O Işık Çemberi, Alec. Buraya ait değil. Çember... eve gitmek istiyor. İrlanda’ya. Yine McDonough topraklarındaki Aziz Patrick Kilisesi’ne.”

Seyis kürekle geri döndü. Maura uzandı ama Alec’in uzun kolu ondan önce küreğe yetişti. Adamları gönderdi ve Maura’ya döndü.

Mavi gözleri parladı. “Sen aşağıya inmiyorsun,” diye homurdandı.

“O zaman sen buyur!” Maura sabırsızdı. Sırılsıklamdı ama umurunda değildi.

Alec’in merdivenden inip kazmaya başlamasını izledi.

Bir süre sonra, “Buldun mu?” diye bağırdı. “Onu görüyor musun?”

Alec küfür etti. “Hayır! Burada lanet olasıca bir sürü taş var!” Tam pes edecekti ki kürek sert bir şeye çarptı.

Alec koltuk altında küçük, metal bir kutuyla merdiveni tırmandı. Maura titriyordu.

Banka oturup kutuyu aralarına koydular. Maura kutuyu açtı. İçinde küçük bir halka vardı. Maura elini ona uzattı.

“Maura, hayır! Ona dokunma! James’in elini nasıl yaktığını hatırlamıyor musun?”

“Hayır, Alec, sorun yok. Bak,” dedi bir nefeste.

Onu çoktan almıştı ve şimdi dikkatle iki elinde tutuyordu. Etrafına bir sıcaklık, tuhaf bir enerji yayıyordu.

O an Çember parlamaya başladı. Yavaşça yükseldi, onun avuçlarının üzerinde havada asılı kaldı. Dünyadaki tüm renkler sanki onun derinliklerinde parlıyordu. Sürekli dönüyor ve farklı renkler saçıyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı Alec, "bu bir mucize."

"Evet, İskoç." Maura başını kaldırıp ona gülümsedi. "Bir mucize."

Eve döndüklerinde Alec'in sevgili İrlandalıсы banyo yapıp yemek yedi. Çok yorgundu ama neredeyse camın kenarındaki kutusunda güvenli bir şekilde duran Işık Çember'i gibi parlıyordu.

Maura çayını bitirip porselen fincanını tabağına koydu. Ayağı kalkıp pencere kenarında duran Alec'in yanına gitti.

Kollarını onun beline doladı. Alec arkasına dönerek parmak uçlarıyla onun dudaklarının çizgisini takip etti. "Dilek kuyusundan ayrıldığımızdan beri yüzünden gülücük eksik olmadı."

Maura kollarıyla onu sıkıca sararak çenesini kafasının üzerine dayadı. Hoşuna giden gülümsemenin solduğunu ve onun yerine yüzünü kaplayan gölgeyi görmedi.

Alec'in elini tutarak onu yatağına çekti. Narin parmakları sabahlığının kuşağını çözdü ve sonra onu omuzlarından indirdi.

Alec derin bir nefes aldı. "Maura, hayır! Sen bugün çok..."

Bir parmağını onun dudaklarına bastırdı ve itiraz etmesine engel oldu. Sonra parmağını göğsüne götürüp onu iterek yatağın kenarına oturmasını sağladı.

Bir hareketle kendi sabahlığından da kurtuldu ve onun kucağına oturdu. Alec'in gözleri karardı. "İrlandalı..."

"İstemiyor musun, İskoç?" Bir parmağı çoktan kıllı göğsüne doğru inmeye başlamıştı. Göbeğine. Sonra da...

Kelimeler Alec'in boğazında düğümlendi. Ama karnının derinliklerinden bir ses geldi.

Küçük bir kadın eli onu iterek yatağa yatırdı. "Bu sesi beni istediğinin bir göstergesi olarak alıyorum. Yoksa gücün mü yok?"

Küçük eller omzuna indi. Sonra Alec'in üstüne bacaklarını ayırarak oturdu. Gücünün olduğunu ve evet oldukça istekli olduğunu hassas, beyaz organına değen sıcaklıktan anlamıştı.

Rahim dudaklarını hafifçe tuttu ve penisini oraya yerleştirdi. Bu erotik dokunuş Alec'in nefesini kesti.

Güçlü eller Maura'nın kalçasını kavradı. "Görüyorum ki leydi korsanım geri döndü." Bir itişle içeri girdi. Gözleri alev alevdi. "Bu korsan onu özledi."

Ah, evet, İrlanda'daki baştan çıkarıcı korsan dönmüştü. Saçları siyah, ipek bir perde gibi etraflarını sarmıştı. Onun göğsüne, karnına sürünüyordu.

Bu tarif edilemez bir şeydi. Onu ayartmış, baştan çıkarmış, hem vücudunu hem de ruhunu ele geçirmişti. Sanki her yeri yanıyordu. Sevişmeleri ateşli, sert ve yoğundu. Alec'in göğsünden hırıltılı bir inleme yükseldi. Ay geceyi aydınlatırken ve Çember ışığını etrafa saçarken tekrar tekrar onun içine boşaldı.

Bittiğinde, onu yanına çekti ve sevgili leydi korsanını kucakladı. Onu sarmaladı, hiç bırakmayacakmış gibi sıktı kollarında. Onu gecenin ilerleyen saatlerine kadar bırakmadı. Sonra yorgunluk bedenini ele geçirdi ve uyudu.

Sabah uyandığında...

Maura gitmişti.

Yastığın üzerinde bir not ve onun parmağına taktığı evlilik yüzüğü vardı. Şaşkın bir halde çenesini sıktı ve okudu:

Sevgili İskoç,

Ömrüm boyunca sana borçlu kalacağım. Umarım hayatına müdahale ettiğim için beni bağışlarsın ve bunun niçin bu kadar önemli olduğunu anlarsın. Dilerim hayat yolculuğunda hep mutlu olursun, İskoç ve sen de benim için aynı dilekte bulunursun.

En içten dileklerle,

Maura

At arabalarının bulunduğu alana giderken ateş saçıyordu. Maura'nın şafakta bir araba ve şoför istediğini öğrendi. Kadının nereye gittiğini biliyordu. İrlanda'ya giden bir gemiye binmek için Stranraer'a gidiyordu. Ve lanet olsun ki ondan üç saat ilerideydi.

Şansı varsa, gemiye binmeden ona yetişebilirdi.

Ne yazık ki şans onun yanında değil gibi görünüyordu. Stranraer yolunda atının nalı çıktı ve kayboldu. Bu da yetmezmiş gibi limana vardığında sanki gökyüzü yarıldı ve sağnakla birlikte tepeden tırnağa ıslandı.

O sırada omzuna biri dokundu. Alec arkasını döndü ve Thomas Gates'i gördü.

Alec bir evin saçağının altına sığındı.

"Şansa bak!" dedi Thomas. "Ben de tam sizi görmeye geliyordum, ekselansları! Karınızla ilgili haberlerle az önce İrlanda'dan döndüm." Alec onu susturamadan adam devam etti, "Karınız tam da söylediği kişi. Evini ziyaret ettim ve McDonough topraklarında gezinip birkaç çiftçiyle konuştum. İtiraf etmeliyim ki daha önce böyle bir şey görmedim. Topraklar çok..."

"Kuraktı," diye tamamladı Alec.

"Evet!" dedi Thomas. "Ve konuştuğum çiftçiler buna sebep olan şeyin bir lanet ve antik bir nesne olan..."

"Işık Çemberi."

Alec'ten yaşça büyük olan adam ona baktı. "Benim hizmetlerime kesinlikle ihtiyacınız yokmuş."

Alec tatsız bir şekilde gülümsedi. "Karım beni aydınlatmaya karar verdi diyelim. Ve sakıncası yoksa Thomas, senin ücretini döndüğümde ödeyeyim. Kulağa tuhaf geleceğini biliyorum ama karıma yetişmek için İrlanda'ya giden bir sonraki gemiye binmeliyim."

Thomas başını iki yana salladı. "O halde biraz beklemeniz gerekecek. Az önce birinin son geminin kalktığını söylediğini duydum ve iki günden önce de başka gemi kalkmayacakmış." Gökyüzünü gösterdi. "Çok güçlü bir fırtına bekleniyor."

Alec sesli bir şekilde uzun bir küfür etti. O kadar bağırması ki sesi denizin diğer tarafına, İrlanda'ya ulaşmış olmalıydı.

Aslında Alec ulaşmasını umdu.

Evdeydi.

Evinde, yarımadanın hemen kıyısında rüzgâr, deniz ve gökyüzüyle, gökyüzü de yeryüzüyle buluşuyordu. Işık Çemberi taş bir sunağın üzerinde kendi kendine havada asılı duruyordu.

Dışarı çıkan herkes merakla Aziz Patrick Kilisesi'nden saçılıp geceyi aydınlatan ışığa baktı. Sevinç ve merakla bağırıştılar ve bunun bir mucize olduğunu söylediler.

Dışarı çıkanlar arasında Dişsiz Nan ve Kıvrıcık Patrick de vardı. Maura, Murdoch ve Jen, McDonough Kalesi'nin merdivenlerinde duruyordu.

Jen ellerini önünde kavuşturmuş gülümsüyordu. Murdoch başını şaşkınlıkla sallıyordu.

Jen arkasına döndü ve kollarını Maura'ya doladı. "Başardın, çocuğum. Başardın!"

Murdoch elini onun omzuna koydu. "Baban seninle gurur duyardı, kızım."

"Evet. Duyardı." Sadece bunu söyleyebildi. Maura gülüyordu ama kalbi acıyordu.

Gleneden yakınlarındaki köye vardığından beri ağlamamıştı. Otelde kendini Murdoch'un kollarına atmıştı.

Alec'ten bahsetmemişti. Murdoch da sormamıştı. Onları İrlanda'ya getiren gemiye bindiklerinde Maura uzun süre güvertede durup İskoçya görüş alanından çıkıncaya kadar oradan ayrılmamıştı.

Tıpkı bir zamanlar İrlanda'nın kayboluşunu izlerken güverteden ayrılmadığı gibi. Ah, o zamandan beri her şey nasıl da değişmişti.

Hiçbir şey aynı değildi.

Üç gün sonra Maura, McDonough Kalesi'ndeki odasında pencereden dışarıyı izliyordu. Gözlerini eliyle güneş ışığından koruması gerekiyordu.

Dudaklarına hafif bir gülücük kondu. Üç gün, diye düşündü. Çember evine döneli üç gün olmuştu ve şimdiden mucizeler gerçekleşmeye başlamıştı. Dört bir yandaki tarlalar artık yemyeşildi.

Babasına verdiği sözü tutmuş, Çember'i eve getirmişti.

Ah, ama kalbi... Kalbini İskoçya'da bıraktığından korkuyordu.

Tam bunları düşünürken odasının kapısı açıldı. Jen'di, gözlerini kocaman açmıştı.

Maura bağırdı. "Ah, Jen, hayır! Ne oldu? Sorun ne?"

"Bu o, Leydi Maura, bu o."

"Kimden söz ediyorsun?"

"Kara İskoç. Aşağıda. Ve ah, hiç de benim düşündüğüm gibi biri değil, Leydi Maura. Bana sorarsan Kara İskoç o kadar da kötü kalpli biri değil. Çok etkileyici."

Maura'nın kalbi duracak gibi oldu ama sonra deli gibi atmaya başladı.

"Acele et, tatlım, elbiseni değiştir. Saçlarını yapmama müsaade et." Jen okul çağındaki bir kız gibi heyecanlıydı.

Dakikalar sonra Maura merdivenlerin başında duruyordu. Jen elini sıktı. "Git, çocuğum! Git!"

Maura yutkundu. O kadar titriyordu ki zor yürüyordu. Alec buradaydı!

Sırtı ona dönük bir şekilde ayakta bekliyordu. Pencereden sızan güneş ışığı, çevresinde altın gibi parlıyordu. Güç ve enerjiden ibaretti.

Ah, ama Maura'nın hiç gücü kalmamış direnci yok olmuştu. Aşağıya inerken korkuluklara sıkıca tutundu. Son basamaktan bir öncekinde daha ileriye gidemeyeceğini anladı.

Alec arkasına döndü.

Gülümsemedi. Bakışları oldukça ciddiydi.

Bir sessizlik oldu. Maura'nın midesi kasıldı. Geri dönemeyeceğini fakat son basamağı da inemeyeceğini fark etti.

Ve sonra Alec gülümsedi.

“Merhaba, İrlandalı.”

Maura ağzını açtı. Boğazında koca bir düğüm vardı. Tek kelime edemedi.

Onun geleceğini ummuş, bunun için dua etmişti. Alec'in onu istediğini bilmeye ihtiyacı vardı. Onu sevdiği gibi onun da Maura'yı sevdiğini bilmeye ihtiyacı vardı. Ve burada oluşu tek bir anlama geliyor olabilirdi.

Başını çok hafifçe eğdi. Yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Neden burada olduğumu biliyorsun, değil mi İrlandalı?”

Maura'nın gözleri yaşlarla doldu.

“Yatağıma girmiş olan... ve asla kalbimden çıkmayacak kadını almaya geldim.”

Maura hıçkırdı. Güçlü eller belini kavradı ve onu basamaktan indirdi. Maura ona sımsıkı tutundu.

Alec çenesinin altından bir parmağıyla onun başını kaldırarak göz göze gelmelerini sağladı. “Seni seviyorum, İrlandalı. Ve senden de bu günahkâr İskoç'u sevdiğini duymayı çok istiyorum. Seviyorsun, değil mi?”

Duygular boğazını tıkıyordu.

“Şimdilik başını sallaman yeterli,” diye dalga geçti.

Maura hevesle başını salladı. Alec onu iyice göğsüne çekince, hıçkırıklara boğuldu.

“Ağlama, İrlandalı.” Gözyaşlarını öperek sildi. “Seni seviyorum. Seni seviyorum, tatlım.”

Kollarını boynuna doladı. “Alec?” diye fısıldadı.

“Evet, sevgilim?”

“Hoş geldin...” dudağının bir köşesini kıvrıran bir gülümsemeyle ondan uzaklaştı. “... benim bataklık adama.”

Sonsöz

Tepedeki kilisede evlendiler. Çember yukarıdaki sunaktan parlak ışıklarını gönderiyordu.

Dört yıl kadar sonra oğulları Connor, McDonough Kalesi'nin aşağısındaki sahilde oynuyordu. İki yaşındaki kızları Madeline, ona Maddy diye sesleniyorlardı, bir battaniyenin üstünde, poposunu havaya kaldırmış uyuyordu.

Evleri Gleneden'di ama her yazın birkaç ayını burada, İrlanda'da geçiriyorlardı.

Connor bir ağaç dalını kılıç gibi savuruyordu. "Ben bir korsanım," dedi, "bu yüzden benden korksanız iyi edersiniz."

Alec alaycı bir şekilde gülümsedi ve kumda çıplak ayak yürüyen karısına baktı. "Ona Grace O'Malley'nin korsanlık günlerini mi anlatıyorsun?"

Maura ona yaklaştı. "Sevgilim, ona Kara İskoç'un hikâyesini mi anlatıyorsun?"

Küçük, davetkâr bir gülümseme Alec'in dudağına yerleşti.
“Eh, kanımızda var.” Ayağa kalktı. “Connor!”

Connor koşarak yanına geldi. Siyah saçları ve mavi gözleriyle babasının bir kopyasıydı.

“Sana bir hikâye anlatayım, evlat. Yıllar önce bir koya demir atmış bir korsan gemisi varmış.”

Connor ağaç dalıyla işaret etti. “Buraya mı, baba?”

“Tam oraya, evlat. Ama korsan, oradaki kalede yaşayan hanımefendiye âşık olmuş.” Alec sarp kayalığın üzerindeki McDonough Kalesi'ni gösterdi. “Ve bu tatlı hanımefendiyi görünce...” Gösterişli bir şekilde karısının elini tutup onu etrafında döndürdü ve kollarına yatırdı. “... onu böyle öpmüş.”

Alec karısının tatlı dudaklarına kendini bıraktı ve uzun, aralıksız bir öpücük kondurdu. Öpücüğü ısrarlı bir ses böldü. “Baba! Sonra ne olmuş?”

“Korsan gemisine bindiğinde yanında bir sürü mücevher... ve öptüğü hanımefendi varmış.”

“Mücevher mi?” diye sordu Connor soluk soluğa. “Bu gerçekten olabilir mi, baba?”

Alec karısının gülün gözlerine sıcak bir bakış gönderdi. “Oğlum,” dedi boğuk bir sesle, “bence çoktan oldu.”